

ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΑΤΟ

Ο Όλεθρος του Νότου

© Κώστας Βουλαζέρης

ISBN: 978-618-5031-17-6

ISBN(set): 978-618-5031-08-4

Ο Όλεθρος του Νότου είναι το ένατο βιβλίο της σειράς *Άρμπεναρκ: Η Επιστροφή των Θεών*.

Περισσότερες πληροφορίες στο

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/armpenark>

Όταν ο Κρύσταλλος θρυμματίστηκε και το Κέντρο Σταθερότητας έχασε την ισορροπία του, μεγάλος σεισμός τάραξε τη Νότια Γη, ενώ η άμμος της ερήμου σηκώθηκε και τα νερά των ακτών εκτινάχτηκαν προς τα πάνω, σηκώνοντας καντούς πίδακες. Τίποτα, πια, δε μπορούσε να σταματήσει την καταστροφή...

Κάπου, όμως, στα βάθη της ερήμου Σνέορμ πλάσματα που κοιμόνταν χιλιετηρίδες αφυπνίστηκαν. Κίτρινα μάτια άνοιξαν, και τα σταχτόχρωμα κορμιά τους ξετυλίχτηκαν, για να βαδίσουν πάνω σε μακριά λιγνά πόδια. Οι Αμμοβάτες είχαν επιστρέψει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

Η καταστροφή της Ζάρντβακ

Ηταν νύχτα, και ο Κάλ'μλιρβ κοιμόταν στην καμπίνα του νεοαπόκτητου πλοίου του, το οποίο άκουγε στο όνομα *Νότιος Άνεμος*. Ο μελαχρινός, σγουρομάλλης «λιμανόγατος» –και, τώρα πλέον, Καπετάνιος– είχε το δεξί του χέρι τυλιγμένο γύρω από την μέση της ξανθομάλλας γυναίκας πλάι του, η οποία ήταν ντυμένη μόνο με μια ελαφριά, λευκή, αμάνικη πουκαμίσα και τα εσώρουχά της.

Το καράβι λικνιζόταν ρυθμικά και ήρεμα από κάτω τους, κάνοντάς τους να βυθίζονται όλο και περισσότερο στα βασίλεια του ύπνου... μέχρι που το ταρακούνημα δυνάμωσε κάπως...

«...Μη με κουνάς, γατούλη μου...» μουρμούρισε η Νάρντα, περισσότερο κοιμισμένη παρά ξύπνια.

Ο Κάλ'μλιρβ έβγαλε ένα ροχαλητό.

Το πλοίο άρχισε να ταρακουνιέται ακόμα πιο δυνατά, και ένας ξαφνικός ήχος σαν βρυχηθμός ακούστηκε.

Η ξανθιά γυναίκα κι ο μελαχρινός άντρας, αμέσως, πετάχτηκαν πάνω.

«Σιγά, ρε κούκλα!» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Πώς μουγκρίζεις έτσι, να πούμε;»

«Εγώ;» αποκρίθηκε η Νάρντα. «Νόμιζα ότι ροχάλιζες!»

«Λες να κάνω έτσο-;»

Ο βροντερός ήχος ακούστηκε πάλι... κι ερχόταν έξω απ'τον *Νότιο Άνεμο*, ο οποίος, τώρα, ταρακουνιόταν βίαια.

«Μα την Έρημο, κοπελιά...» είπε ο Κάλ'μλιρβ, με γουρλωμένα μάτια, καθώς άρχιζε να συνειδητοποιεί τι είχε συμβεί. «Κείνος ο τρελάρας πείραξε το Κέντρο Σταθερότητας...»

«Ω, όχι...» έκανε η Νάρντα, καταλαβαίνοντας πως ο φίλος της πρέπει να είχε δίκιο.

Ο Κάλ'μιλριβ παραμέρισε το σεντόνι και βγήκε απ'το κρεβάτι, ξυπόλυτος και ντυμένος μόνο με μια λευκή περισκελίδα. Καθώς το καράβι ταρακουνιόταν άγρια, φόρεσε το φαρδύ, μαύρο του παντελόνι και έριξε ένα πουκάμισο πάνω του, δίχως να το κουμπώσει. Ύστερα, άνοιξε την πόρτα της καμπίνας, ενώ κρατιόταν γερά απ'το πόμολο για να μην πέσει.

Κοίταξε το θέαμα εμπρός του χάσκοντας: Ένας πανύψηλος πίδακας είχε σηκωθεί απ'τη θάλασσα, και πυργωνόταν πάνω απ'τον *Νότιο Άνεμο*. Μέσα του, ο ναυτικός νόμιζε ότι μπορούσε να δει δαιμονικά κεφάλια, στόματα, και μάτια... άλλα, μάλλον, ήταν όλα στη φαντασία του.

Ο Γκόρ'θλαμπ και όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι του πληρώματός του είχαν βγει απ'τις κουκέτες τους, και κοιτούσαν κι αυτοί αποχυνωμένοι. Ο Ανώνυμος πετούσε πάνω απ'το πλοίο, φτερουγίζοντας τρελά και κρώζοντας: «Α! Α! Α! Φουρτούνα, Καπ'τάνιε! Φουρτούνα, Καπ'τάνιε! Α! Α! Α!»

«Φουρτούνα, πράγματι, καταραμένο δαιμονοπούλι...» μουρμούρισε ο Κάλ'μιλριβ, κάτω απ'την ανάσα του, νιώθοντας έναν κόμπο στο λαιμό κι ένα σφίξιμο στο στήθος.

Έστρεψε το βλέμμα του στην Ζάρντβακ, και είδε την πόλη να καταστρέφεται: Τα χτίρια γκρεμίζονταν, και οι τοίχοι τους σωριάζονταν στο έδαφος, δημιουργώντας σωρούς πέτρας. Οι ξύλινες γέφυρες που συνέδεαν τους ορόφους πολλών οικοδομημάτων έπεφταν πάνω στα κεφάλια πανικόβλητων ανθρώπων, οι οποίοι έτρεχαν προς το λιμάνι.

«Ανάθεμα! θα μπλέξουμε...» συμπέρανε ο Κάλ'μιλριβ, παρατηρώντας την απόγνωση στις εκφράσεις των Ζιρκεφιανών.

«Παλικάρια μου, ουδείς ανεβαίνει στην κουβέρτα μας, άμα δεν πληρώσει πέντε χρυσά κουλούρια, να πούμε,» πρόσταξε ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου*.

Κανείς απ' το πλήρωμά του δεν αποκρίθηκε.

«Ακούτε, ρε σεις;» γκάριξε ο Κάλ'μλιρβ. «Κερί βάλατε στ'αφτιά σας;»

«Κάλ'μλιρβ, το ποσό είναι μεγάλο· θα—» άρχισε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Δε με νοιάζει!» απάντησε εκείνος. «*Κανείς δε μπαίνει στο πλοίο μου, άμα δεν πληρώσει πέντε χρυσές κορόνες!*»

«Μά'στα, Καπ'τάνιε,» αποκρίθηκε ένας ναύτης· κι αυτός και μερικοί άλλοι πήγαν και στάθηκαν μπροστά στην ξύλινη ράμπα του *Νότιου Ανέμου*, βαστώντας καμάκια, καθώς αντίκριζαν μερικούς τρομοκρατημένους Ζιρκεφιανούς να έρχονται, τρέχοντας και ουρλιάζοντας, ενώ πίσω τους χτίρια διαλύονταν, μέσα σε σύννεφα σκόνης.

«Μα την Έρημο και τον Ποταμό,» έκανε η Νάρντα, στεκόμενη πλάι στον Κάλ'μλιρβ και βαστώντας τον απ'τον ώμο του, «όλα μοιάζουν να συμβαίνουν πολύ γρήγορα...» Ξεροκατάπие.

«Ναι, γλύκα... πολύ, πολύ γρήγορα, μα τα Πέντε Κύματα...» συμφώνησε ο Κάλ'μλιρβ, προτού ένας πίδακας σηκωθεί τόσο κοντά στον *Νότιο Άνεμο* που τον έστειλε μερικά μέτρα παραδίπλα, και πέταξε έναν απρόσεκτο ναύτη απ'το κατάστρωμα.

«Πέντε χρυσά νομίσματα!» φώναζαν στους ανθρώπους κάτω απ'το πλοίο αυτοί που κρατούσαν τα καμάκια. «Όποιος θέλει να μπει, πληρώνει πέντε χρυσά νομίσματα! Πηγαίνουμε στο Βασίλειο του Ωκεανού —ελάτε, γρήγορα!»

Η ράμπα είχε πέσει, με το ταρακούνημα του *Νότιου Ανέμου* από τον πίδακα, αλλά υπήρχε κι άλλη τέτοια επάνω στην κουβέρτα, καθώς επίσης και σκοινένιες γέφυρες.

«Θα πληρώσω! Ανεβάστε με!» αποκρίθηκε μια μελαχρινή γυναίκα.

Ένας ναύτης έριξε μια απ'τις σκοινένιες γέφυρες, και η γυναίκα άρχισε ν'ανεβαίνει. Προτού, όμως, φτάσει επάνω, η αιχμή ενός καμακιού βρέθηκε μπροστά στο πρόσωπό της.

«Τα λεφτά, κούκλα.»

Εκείνη έβγαλε ένα πουγκί μέσ' απ' την τουνίκα της, και το πέταξε στο κατάστρωμα. «Πάρτε τα όλα, κι ανεβάστε κι άλλους!» είπε, καθώς η ίδια ανέβαινε στην κουβέρτα.

«Καπ' τάνιε!» φώναξε ένας ναύτης.

Αλλά ο Κάλ' μλιρβ ήδη ζύγωνε, λέγοντας: «Το βλέπω, παλικάρι μου.» Δεξιά του βάδιζε η Νάρντα, κι αριστερά του ο Γκόρ' θλαμπ, με το πλατύ γιαταγάνι του γυμνολέπιδο.

Ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου* έπιασε το πουγκί από κάτω και μέτρησε τα χρήματα. «Αυτά είν' αρκετά για τρεις ακόμα!» φώναξε. «Ανεβάστε τρεις, σκυλόψαρα! Γρήγορα!» Και στράφηκε στην μελαχρινή γυναίκα που είχε προσφέρει τα λεφτά. «Πολύ γενναιόδωρο από μέρος σου, κοπελιά.»

Εκείνη του έριξε ένα βλέμμα που δεν ήταν καθόλου φιλικό, και στράφηκε απ' την άλλη, πλησιάζοντας την πλώρη.

Οι ναύτες ανέβασαν τρεις ακόμα στο κατάστρωμα, και εμπόδισαν έναν τέταρτο που πήγε να ανεβεί επίσης.

«Σταμάτα!» πρόσταξε ένας τους, έχοντας το καμάκι του μπροστά στο πρόσωπο του άντρα. «Ο Καπ' τάνιος είπε τρεις!»

«Στη Μάγκραθμελ τι είπε ο καταραμένος σου Καπετάνιος» γρύλισε ο κορακομάλλης Ζιρκεφιανός. Παραμέρισε το καμάκι του ναύτη και, τραβώντας ένα ξιφίδιο απ' τη ζώνη του, τον κάρφωσε στον μηρό.

Εκείνος ούρλιαξε, παραπατώντας, αλλά ένας άλλος κοπάνησε τον Ζιρκεφιανό κατακέφαλα, μ' ένα ρόπαλο, ρίχνοντάς τον στο νερό.

«Άμα δω ακόμα μια τέτοια ηλιθιότητα, δε θα πάρω κανένα σας στο καράβι μου» γκάριξε ο Κάλ' μλιρβ, εξοργισμένος.

«*Βρομόσκυλο!*» ούρλιαξε κάποιος, πετώντας μια πέτρα προς το μέρος του Καπετάνιου του *Νότιου Ανέμου*.

Εκείνος παραμέρισε, και τον πέτυχε, δυνατά, στον ώμο, αντί στο πρόσωπο. Ο ξαφνικός πόνος διαπέρασε όλο του το κορμί, και τον έκανε να δαγκώσει το κάτω του χέιλος.

«Ααααααρρ!» Ο Γκόρ' θλαμπ, νιώθοντας την οργή να καίει μέσα του (ο Κάλ' μλιρβ ήταν φίλος του εδώ και πολύ καιρό, και δεν του

άρεσε κανείς να χτυπά έτσι τον καλύτερό του φίλο), άφησε το γιαταγάνι του, άρπαξε ένα καμάκι από κάτω, και το εκτόξευσε, διαπερνώντας τον ώμο του Ζιρκεφιανού που είχε πετροβολήσει τον Καπετάνιο.

Ένας πανύψηλος πίδακας σηκώθηκε κάτω απ' το μικρό πλοiάριο δίπλα στον *Νότιο Άνεμο*, ανατρέποντάς το και σπάζοντας το σκαρί του, ενώ οι άνθρωποι που είχαν μαζευτεί εκεί σκορπίζονταν στο νερό.

«Ανάθεμα τα Πέντε Κύματα!...» έκανε ο Κάλ'μλινρβ, τρομοκρατημένος. Και φώναξε στον κόσμο: «Ποιοι θ'ανεβούν, λοιπόν; Μη νομίζετε πως θα κάτσω κάνα χρόνο εδώ, παλιολιμανόγατοι Το θέλω το σκάφος μου, μα τον Ποταμό!»

Το έδαφος του λιμανιού τινάχτηκε προς τα πάνω, σε κάποιο σημείο, λες και κάτι εξερράγη από κάτω του. Πέτρες και χώματα πετάχτηκαν, χτυπώντας κάμποσους ανθρώπους –πράγμα που τους έκανε να πανικοβληθούν περισσότερο απ'ό,τι ήδη ήταν.

Κι έτσι άρχισαν ν'ανεβαίνουν στο καράβι του Κάλ'μλινρβ, πληρώνοντας πέντε χρυσά νομίσματα ο καθένας, ή δίνοντας πιο πολλά, για ν'ανεβούν κι άλλοι. Όπως είχε υποψιαστεί ο σγουρομάλλης ναυτικός, αυτή η επιχείρηση αποδεικνυόταν πολύ προσοδοφόρα.

Ωστόσο, η Νάρντα φοβόταν, καθώς στεκόταν πλάι του κι αντίκριζε τις εκφράσεις των ανθρώπων που έσωζαν από την καταστροφή, γιατί έμοιαζαν όλοι να μισούν τον Καπετάνιο του *Νότιου Ανέμου* και το πλήρωμά του. Ένα ρίγος τη διαπέρασε, καθώς ευχόταν να μην ξέσπαγε κάνας καυγάς. Δεν ήταν δα και η καταλληλότερη στιγμή για καυγάδες...

Άλλο ένα πλοίο έγινε κομμάτια και θρύψαλα από έναν καυτό πίδακα νερού.

«Μα την Έρημο, ρ'αδελφάκι μου...!» έκανε ο Κάλ'μλινρβ, ξεροκαταπίνοντας, και παρακαλώντας τα Πνεύματα ο επόμενος πίδακας να μην ξεπεταγόταν κάτω απ' το δικό του καράβι.

Τότε, ένας άνεμος ήρθε από τα νότια· ένας καυτός άνεμος, που έφερνε μαζί του άμμο και θρύψαλα από τα κατεστραμμένα χτίρια της Ζάρντβακ.

«Μα τα Πέντε Κύματα» φώναξε ο Κάλ'μλιρβ, προστατεύοντας το πρόσωπο, με τον δεξή του πήχη, καθώς το ίδιο έκαναν η Νάρντα, ο Γκόρ'θλαμπ, και οι υπόλοιποι Ζιρκεφιανοί πάνω στον *Νότιο Άνεμο*.

Ο Καπετάνιος ήταν σίγουρος ότι, τώρα, πιθανώς κάποιοι να μπήκαν «τσαμπέ», μα δεν τον πείραζε και τόσο, πλέον –πάνω απ' όλα ήθελε να φύγει· να φύγει γρήγορα, και να πάει *μακριά* από δώ!

Ο άνεμος πέρασε, και ο κόσμος συνέχισε ν'ανεβαίνει στο καράβι κανονικά.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε η Νάρντα, τινάζοντας άμμο απ' τα ξανθά της μαλλιά.

«Μακάρι να ήξερα, κοπελιά...» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ.

Άλλο ένα τμήμα του λιμανιού τινάχτηκε προς τα πάνω, κομματιαζόμενο· άλλο ένα καράβι ανατράπηκε από έναν καυτό πίδακα.

Ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου* κοίταξε γύρω του, τον κόσμο που βρισκόταν συγκεντρωμένος στην κουβέρτα: το πλοίο πρέπει να ήταν γεμάτο, ή σχεδόν... Ύστερα, έριξε μια ματιά στα χρήματα που βρίσκονταν μέσα στο σεντούκι κοντά του: σίγουρα, ήταν κάπου τριακόσιες χρυσές κορόνες, ή ίσως και περισσότερα –αρκετά είχε βγάλει από την επιχείρησή του· τώρα, ήταν ώρα γι' αναχώρηση. *Ας μην πιέζουμε την τύχη μας.*

«Πάρτε όσους ακόμα μπορείτε!» φώναξε στους ναύτες του. «Χωρίς πληρωμή! Αιντε, σβέλτα, για να την κάνουμε, κοπέλια μου –σβέλτα, λέγω!»

Ο Κάλ'μλιρβ αντίκρισε μια γνώριμη φιγούρα ν'ανεβαίνει στην κουβέρτα του. «Ρενά'ερα!» έκανε, αναγνωρίζοντας την κόρη της Αρχόντισσας Ανθρί'να. Η πυρόξανθη γυναίκα ήταν σκονισμένη στο πρόσωπο, και τα μαλλιά της ήταν μπλεγμένα, ενώ τα ρούχα της σχισμένα σε πολλά σημεία. «Τι κάνεις εδώ; Πού είναι η μάνα σου;»

Η Ρενά'ερα πλησίασε τον Καπετάνιο του *Νότιου Ανέμου*, σχεδόν παραπατώντας, καθώς κι άλλοι ανέβαιναν γρήγορα στο κατάστρωμα. «Είναι νεκρή, νομίζω,» αποκρίθηκε, και ο Κάλ'μλιρβ είδε δάκρυα να τρέχουν απ'τις άκριες των ματιών. «Και αυτή και ο πατέρας μου, και τ'αδέλφια μου, Κάλ'μλιρβ.»

«Είσαι σίγουρη, κοπελιά;» έκανε ο ναυτικός. «Πώς το ξέρεις; Μπορεί να γλίτωσαν· μπορεί νάναι σ'άλλο σκαρί, να πούμε· μπορεί—»

«Είδα ένα χτίριο να πέφτει πάνω στους γονείς μου, ενώ μερικοί πολεμιστές τούς συνόδευαν προς το λιμάνι,» αποκρίθηκε η Ρενά'ερα.

«Κι εσύ πού ήσουν; Πού ήταν τ'αδέλφια σου, που λες ότι είναι νεκρά;»

«Τ'αδέλφια μου τα έχασα,» εξήγησε η πυρόξανθη γυναίκα, με μια έκφραση απόγνωσης στο πρόσωπό της. «Δεν ξέρω πού είναι. Αλλά, δες, Κάλ'μλιρβ —δες το χαλασμό!» Έδειξε την πόλη, που είχε, πλέον, σχεδόν ισοπεδωθεί, και ακόμα και κομμάτια από το έδαφος πετάγονταν προς τα πάνω, βάλλοντας επικίνδυνες πέτρες τριγύρω. «Λες κάποιος να μπόρεσε να ξεφύγει απο κεί, Κάλ'μλιρβ;»

«Εσύ, πάντως, μπόρεσες, λιμανόγατά μου,» μειδίασε στραβά ο ναυτικός. «Μην απελπίζεσαι από τώρα, να 'ούμε!»

«Δε χωράμε άλλους, Καπ'τάνιε!» φώναξε ένας ναύτης.

«Τότε, βίρα τις άγκυρες, κοπέλι μου!» απάντησε ο Κάλ'μλιρβ. «Άιντε, να την κάνουμε, γιατί τα πράγματα παραέχουν γίνει επικίνδυνα εδώ πέρα.»

Το πλακόστρωτο του λιμανιού έσπασε, και ένας πίδακας πετάχτηκε από την τρύπα που δημιουργήθηκε.

«Κοίτα να δεις, ρε μπαγαπόντη μου!...» είπε ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου*, χάσκοντας.

Ύστερα, στράφηκε στον Γκόρ'θλαμπ: «Από προμήθειες είμαστε καλά, κοπέλι μου;» ρώτησε.

«Έτσι νομίζω, Κάλ'μλιρβ,» αποκρίθηκε ο ξυρισμένος στο κεφάλι φίλος του. «Εσύ δεν είχες φροντίσει γι'αυτές;»

«Ναι, που να με πάρουν τα Πέντε Κύματα,» είπε εκείνος. «Ελπίζω μόνο να είναι αρκετές, και να μην πεινάσουμε· βλέπω πολύ κόσμο εδώ, σύντροφε...»

Η άγκυρα σηκώθηκε, τα πανιά άνοιξαν, και ο *Νότιος Άνεμος* έφυγε από το λιμάνι της Ζάρντβακ, ενώ ένας καυτός πίδακας υψωνόταν πίσω του.

«Λίγο να είχαμε αργήσει και μπορεί νάχαμε γίνει κομμάτια...» διαπίστωσε η Νάρντα, ξεφυσώντας.

Μπροστά τους, πίσω τους, και γύρω τους κι άλλα καράβια έπλεαν προς τα βόρεια. *Τουλάχιστον, αρκετός κόσμος θα καταφέρει να σωθεί, πηγαίνοντας στο Βασίλειο του Ωκεανού*, συλλογίστηκε ο Κάλ'μλιρβ. Ύστερα, θυμήθηκε τους ανθρώπους στα ενδότερα της Ζίρκεφ, και μελαγχόλησε. Αυτοί, κατά πάσα πιθανότητα, δε θα κατάφερναν να γλιτώσουν... εκτός κι αν έμπαιναν σε ποταμόπλοια του ποταμού Χέρλεμ και την κοπανούσαν. Ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου* ευχόταν η Βασίλισσα Ταρμαρία και ο Βασιληάς Ντάθ'μαρ να μην πέθαιναν· τους είχε συμπαθήσει. Όμως ήξερε πως οι μονάρχες της Ζίρκεφ ήταν πιο δύσκολο απ'όλους να γλιτώσουν, αφού θα είχαν να κάνουν και με τον τρελό μισό-Θεό Μάργκανθελ. *Μα τα Πνεύματα, όλα στραβά κι ανάποδα... όλα στραβά κι ανάποδα...*

Και υπήρχαν, φυσικά, κι άλλοι άνθρωποι στη Νότια Γη, εκτός απ'αυτούς της Ζίρκεφ: οι Καρνεβολθιανοί, καθώς κι εκείνοι μετά την έρημο Σνέορμ, με τους οποίους είχαν περισσότερη επικοινωνία οι κάτοικοι του Κάρνεβολθ, επειδή οι Ζιρκεφίανοί σπάνια ρίσκαραν να διασχίσουν την Βηλβένμηθ, την Άγρια Θάλασσα· ωστόσο, το διακινδύνευαν πιο πολλές φορές από τους Ωκεάνιους, οι οποίοι, συνήθως, ήταν ικανοποιημένοι να εμπορεύονται με τις γειτονικές τους ακτές και μόνο.

Οι Νότιοι πάντα ήταν πιο ριψοκίνδυνοι, σκεφτόταν ο Κάλ'μλιρβ, νιώθοντας μια πικρία στο στόμα, καθώς ήξερε, πλέον, πως η Νότια

Γη θα καταστρεφόταν. Μάλιστα, αναρωτιόταν αν, τελικά, θα βούλιαζε κάτω απ' τα κύματα...

«Πού πηγαίνουμε, τώρα, γατούλη μου;» ρώτησε η Νάρντα.

«Δεν έχουμε πει, ρε κοπελιά; Στο Βασίλειο του Ωκεανού,» απάντησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Πού στο Βασίλειο του Ωκεανού;» θέλησε να μάθει η ξανθομάλλα γυναίκα.

Ο Κάλ'μλιρβ ανασήκωσε τους ώμους του. «Στην Θέρληχ. Ξέρεις κάνα καλύτερο μέρος;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι,» αποκρίθηκε η Νάρντα.

Η Ρενά'ερα κοιτούσε τριγύρω, τα άλλα πλοία που έφευγαν απ' την Νότια Γη, σίγουρα, προσπαθώντας να εντοπίσει τους συγγενείς της.

Ο Κάλ'μλιρβ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της. «Άμα είναι ζωντανοί, θα τους βρούμε, κούκλα, μην ανησυχείς...»

«Τι διάολο συμβαίνει εδώ;» ρώτησε η Ρενά'ερα. «Ποτέ δεν είχε κάνει τέτοιο σεισμό στην Ζάρντβακ...»

«Εμ... δεν είναι ακριβώς σεισμός, κοπελιά,» προσπάθησε να εξηγήσει ο Κάλ'μλιρβ.

Η κόρη της (νεκρής;) Αρχόντισσας Ανθρί'ινα συνοφρυώθηκε. «Δεν καταλαβαίνω...»

«Κάποιος πείραξε το Κέντρο Σταθερότητας της Νότιας Γης,» αποκρίθηκε ο ναυτικός, αποφασίζοντας να «μπει στο ψητό».

«Τι; Μα... Έλα τώρα... Αυτό είν' αδύνατον... Ο Κρύσταλλος δεν είναι... Θέλω να πω είναι μόνο ένα σύμβολο, μια ιδέα, σωστά;»

«Δεν το νομίζω αυτό,» κούνησε το κεφάλι του ο Κάλ'μλιρβ. «Είχες ακούσει για τον Μαγκραθμέλιο στρατό που πήγαινε νότια, κατευθυνόμενος στην πρωτεύουσα;»

«Φυσικά,» είπε η Ρενά'ερα.

«Ένας τρελός μισός-Θεός τον οδηγούσε, και—»

Η πυρόξανθη γυναίκα τον λοξοκοίταξε, αμφισβητώντας τα λόγια του. «Μας κοροϊδεύεις τώρα; Μη μου πεις ότι πιστεύεις και αυτό;»

«Έχω περάσει πολλά, για να μην το πιστεύω, λιμανόγατά μου!» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ.

«Και τι είν' αυτός ο μισός-Θεός, δηλαδή;»

«Άσε, τούτο δεν τόχω καταλάβει, καλά-καλά, ούτε γω, να πούμε· πάντως, ήθελε να κάνει κάτι με το Κέντρο Σταθερότητας, για να καταστρέψει τη Νότια Γη— Ή μπορεί και να είχε κάτι άλλο στο νου του· δεν ξέρω... Όμως το σημαντικό είναι που είπα 'ήθελε', κούκλα—πράμα τ'οποίο σημαίνει πως ό,τι ήταν να κάνει το έκανε. Και τα αποτελέσματα τα βλέπεις.» Έδειξε την Ζάρντβακ, που απομακρυνόταν πίσω τους: ένα μεγάλο σύννεφο σκόνης, μπροστά απ' το οποίο πετάγονταν πίδακες καυτού νερού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

Ένας μάλλον αφύσικος σεισμός

Οι επιθέσεις του Γελωτοποιού είχαν ενταθεί: όλο και περισσότεροι *Χάλμοργκ* παρουσιάζονταν, τσακίζοντας το ηθικό των Καρνεβολθιανών με την μη-ανθρώπινη αντοχή τους· και όλο και περισσότεροι πολεμιστές—μισθοφόροι από το Βασίλειο του Ζερ-Μογκλ, κι ακόμα και νομάδες της ερήμου Σνέορμ— προσθέτονταν στις ορδές του εχθρού του Πρίγκιπα Ρέηρμαρ του Κάρνεβολθ. Επιπλέον, κι άλλα τερατώδη τσακάλια είχαν κάνει την εμφάνισή τους, ντουζίνες από δαύτα, τα οποία έπεφταν πάνω στους Καρνεβολθιανούς στρατιώτες, κατακρεουργώντας τους, με νύχια και με δόντια αφύσικης δύναμης και κοφτερότητας... Ή, απλά, τα τσακάλια ούρλιαζαν, και το ουρλιαχτό τους αντηχούσε μέσα στο μυαλό και στην ψυχή των αντιπάλων τους, τρελαίνοντας ή παραλύοντάς τους.

Έτσι, υπό αυτές τις δυσμενείς συνθήκες, ο διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου δε μπορούσε παρά να υποχωρήσει προς τα βόρεια, προς την πρωτεύουσα του Βασιλείου του, την Χρέκνοχ, όπου βρισκόταν ο πατέρας του, Βασιλιάς Άολνορ, γέρος και τόσο άρρωστος που οι θεραπευτές δε μπορούσαν να κάνουν τίποτα γι' αυτόν και, κατά πάσα πιθανότητα, σε λίγο καιρό θα πέθαινε. Αρκετοί ήταν εκείνοι που ψιθύριζαν ότι η αρρώστια ήταν σταλμένη από τον Γελωτοποιό, μέσω μαύρης μαγείας, ώστε ο εχθρός του Κάρνεβολθ να αδρανοποιήσει τον ευφυέστερο στρατιωτικό διοικητή του Βασιλείου.

Ωστόσο, ο λαός είχε εμπιστοσύνη στον Πρίγκιπα-Διάδοχο Ρέηρμαρ, και είχε βασίσει τις ελπίδες του σ' αυτόν... μέχρι στιγμής, τουλάχιστον· γιατί, τώρα, όλοι έχαναν την αρχική τους αυτοπεποίθηση, καθώς υποχωρούσαν, συνεχώς προς τα βόρεια. Ήδη η Βρόλγκιχ και κάποιες μικρότερες πόλεις και χωριά είχαν καταστραφεί, είχαν ποδοπατηθεί από τις ορδές του Γελωτοποιού, και φήμες πλανιόνταν πως οι πολεμιστές του μαύρου μάγου έπιναν το αίμα των νεκρών και έτρωγαν το μυαλό και τις καρδιές τους, για να πάρουν επιπλέον δύναμη, και να γίνουν ακόμα πιο ατρόμητοι στη μάχη. Ίσως, μάλιστα, γι' αυτό διαρκώς ν' αυξανόταν ο αριθμός των *Χάλμοργκ*, που δεν ένιωθαν πόνο και η μοναδική τους επιθυμία ήταν να χαρίζουν το θάνατο στους άλλους.

Όμως δεν ήταν μόνο οι πολεμιστές του Καρνεβολθιανού στρατεύματος που είχαν χάσει την αυτοπεποίθησή τους· ήταν και ο ίδιος ο Πρίγκιπας Ρέηρμαρ, που δε μπορούσε, πια, να σκεφτεί ούτ' ένα σωστό σχέδιο, για να πολεμήσει το Γελωτοποιό, και δε μπορούσε να νικήσει ούτε μια μάχη... «Δε φταίτε εσείς, Υψηλότατε,» του έλεγε ο Κάρναλ, ο Διοικητής της Κεφαλής του Λέοντος. «Ο στρατός του Γελωτοποιού, συνεχώς, αυξάνεται σε αριθμό, και... η ίδια του η δύναμη μοιάζει να μεγαλώνει αλλόκοτα, λες και για κάθε έναν επιπλέον πολεμιστή, δέκα προστίθενται...»

Και: «Έχει δίκιο, Πρίγκιπά μου,» συμφωνούσε πάντα η Φάρλουν, η Διοικήτρια του Δεξιού Ποδιού του Λέοντος. «Καλύτερα να πάμε

στην πρωτεύουσα, και εκεί να σταματήσουμε τις δυνάμεις του Γελωτοποιού.» Αλλά ο Ρέηρμαρ φοβόταν να υποχωρήσει στην Χρέκνοχ, από τώρα, γιατί, αν, τελικά, δεν σταματούσαν τον Γελωτοποιό εκεί, τότε, ολάκερο το Βασίλειο θα έπεφτε.

«Εγώ ένα πράγμα έχω να σου τονίσω, αδελφέ,» του είπε η Σούλτριθ, ένα βράδυ, όταν κατέληξε μισομεθυσμένος στη σκηνή της, ζητώντας παρηγοριά που κανείς δε μπορούσε να του προσφέρει: «Οι πολεμιστές σου θα χάνουν όλο και περισσότερο το θάρρος τους, όσο βλέπουν εσένα χωρίς θάρρος.»

«Θάρρος!...» της απάντησε ο Ρέηρμαρ. «Τι να το κάνεις το θάρρος, όταν δεν έχεις τις δυνάμεις να πολεμήσεις τον εχθρό σου;

»Είμαστε καταδικασμένοι...»

«Είμαστε, όσο το πιστεύουμε.»

«Δεν έχω ανάγκη τη φιλοσοφία σου, Σούλτριθ!» είπε ο Πρίγκιπας-Διάδοχος, οργισμένος. «Δε θα μας γλιτώσει η φιλοσοφία! Εκτός κι άμα μπορεί να κάνει τους *Χάλμοργκ* να χαθούν, και τα καταραμένα τσακάλια να πάνουν να ουρλιάζουν.

»Μπορεί, λοιπόν;» γκάριξε ο Ρέηρμαρ.

Η Σούλτριθ δε μίλησε· έμεινε σιωπηρή πάνω στα μαλακά μαξιλάρια της σκηνής της. Τα διαπεραστικά γαλάζια μάτια της (που έρχονταν σε τόσο μεγάλη αντίθεση με τα μακριά, κορακίσια μαλλιά της) έλεγαν όσα δεν άρθρωναν τα χείλη της: «Έχεις αλλάξει, αδελφέ... έχεις αλλάξει πολύ...»

Ο Ρέηρμαρ κούνησε το κεφάλι, και έφυγε θυμωμένος από κοντά της, εκείνη τη νύχτα, σκεπτόμενος πως οι άνθρωποι περίμεναν πολλά από έναν μονάρχη –*πάρα πολλά, ανάθεμα τα Πνεύματα!*...

Ένα άλλο βράδυ, η πανέμορφη Αλρούνα, μία από τις γνωστότερες τροβαδούρους του Κάρνεβολθ, ήρθε στη σκηνή του, για να τραγουδήσει γι'αυτόν και να τον χαλαρώσει, με ό,τι τρόπο μπορεί εκείνος να επιθυμούσε. Αλλά ο Πρίγκιπας-Διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου τής ζήτησε, απλά και μόνο, να απαγγείλει «*Τα Τέσσερα Λιοντάρια του Κάρνεβολθ*», ενώ εκείνος έτρωγε γλυκά κομμάτια

θραμπ. Το φρούτο άρχισε να τον ζαλίζει, να τον μεθά, καθώς άκουγε το έπος των ιδρυτών του Κάρνεβολθ από τα υπέροχα χείλη της Αλρούνα. Ύστερα, δε θυμόταν πώς, αλλά η πανέμορφη τροβαδούρος βρέθηκε πλάι του, μέσα στην αγκαλιά του, με το πρόσωπο και το κορμί της κοντά στο δικό του. Ο Ρήρμαρ αισθάνθηκε να φλέγεται από επιθυμία γι' αυτήν (και ποιος άντρας του Βασιλείου δε φλεγόταν, άλλωστε;), αλλά στο νου του ήρθε η Ριέλα... η πολυαγαπημένη του Ριέλα, που, σύντομα –μόλις τελείωνε τούτος ο τρισκατάρατος πόλεμος–, θα γινόταν γυναίκα του και, ύστερα, Βασίλισσά του, όταν ερχόταν ο καιρός να διαδεχτεί τον Άολνορ στον Πέτρινο Θρόνο... κι αυτός ο καιρός δε θ' αργούσε, απ' ό,τι όλοι έλεγαν. Ωστόσο, η Ριέλα ήταν μακριά, ένα όνειρο, ενώ η Αλρούνα δίπλα του, ζωντανή, πανέμορφη, μυρωδάτη, κι εκείνος ζαλισμένος από το θραμπ. Ο Πρίγκιπας Ρήρμαρ έχασε την αίσθηση του χώρου και του χρόνου, καθώς βούλιαζε μέσα στο μαλακό κορμί της.

Το πρωί, δεν τη βρήκε στη σκηνή του, αλλά θυμόταν πολύ καλά τι είχε συμβεί· και πήρε μια σημαντική απόφαση, προσπαθώντας να πνίξει τις ενοχές που τον κατέκλυζαν: θα έλεγε την αλήθεια στη Ριέλα, και μετά, θα την έδιωχνε μακριά του, είτε εκείνη το επιθυμούσε είτε όχι. Αν δε μπορούσε να της είναι πιστός τώρα, δε θα μπορούσε ποτέ...

«Είσαι σκληρός με τον εαυτό σου,» του είπε η αδελφή του, Σούλτριθ, όταν της μίλησε για το συμβάν. «Η Αλρούνα είναι διακριτική, το ξέρω· δε θα πει τίποτα.»

«Δεν έχει σημασία αυτό!»

«Έχει,» τόνισε η Σούλτριθ. «Σύντομα, θα είσαι Βασιληάς· πρέπει να παίρνεις τις σωστές αποφάσεις.» Ήταν μικρότερή του, αλλά, τις περισσότερες φορές, μιλούσε σα να ήταν μεγαλύτερη –σοφότερη– απ' αυτόν.

«Και είναι σωστή η απόφαση να κοροϊδεύω την γυναίκα που αγαπώ;» απαίτησε ο Ρήρμαρ, ξανά εξοργισμένος με την αδελφή του.

«Πιστεύεις ότι είναι η καλύτερη περίοδος για τους υπηκόους σου να έχουν μια τέτοια εικόνα για σένα;» αποκρίθηκε, ήρεμα, η Σούλτριθ. «Χρειάζονται ένα άλλο Πρίγκιπα του Κάρνεβολθ, έναν—»

«Αμα χρειάζονται έναν άλλο Πρίγκιπα του Κάρνεβολθ, να πάνε στον Νόβμορ —ίσως και να φιλοτιμηθεί να τους βοηθήσει!» σφύριξε ο Ρέηρμαρ, και έφυγε, πάλι, απ' τη σκηνή της.

Η Σούλτριθ αναστέναξε, βαριά, και έπεσε για ύπνο, ντυμένη με τα ρούχα και τα κοσμήματά της. Για κάποιο λόγο, απόψε αισθανόταν ανήσυχη. Όχι πως γενικά δεν αισθανόταν ανήσυχη, τον τελευταίο καιρό, με τον πόλεμο, όμως τούτη τη νύχτα είχε μια ιδιαίτερη ανησυχία, που έμοιαζε να προέρχεται από κάπου... αλλού —το οποίο «αλλού» δε μπορούσε η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ να προσδιορίσει, παρ'όλες τις μάλλον αξιοσημείωτες, για την ηλικία της, μυστικιστικές γνώσεις που κατείχε.

Είδε ένα όνειρο, καθώς κοιμόταν: έναν Μαγκραθμέλιο —ο οποίος φορούσε χρυσή κορόνα στο κεφάλι, και πιθανώς να ήταν ο Τάγκορβαν, ο Βασιληάς της Μάγκραθμελ της Νότιας Γης— να ζυγώνει έναν κρύσταλλο που έλαμπε με μυριάδες, πανέμορφα χρώματα, αιωρούμενος πάνω από μια βασάλτινη τράπεζα. Μια σκέψη πέρασε, αμέσως, απ' τον νου της Σούλτριθ: *Ο Κρύσταλλος του Νότου*; Η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ αισθανόταν το πνεύμα της να βρίσκεται «κάπου εκεί», αλλά και πουθενά· μπορούσε να τα δει όλα, μα να κάνει τίποτα. Δεν είχε τη δύναμη να εμποδίσει τον δαιμονάνθρωπο, καθώς εκείνος άρπαζε τον Κρύσταλλο στις γροθιές του και τον θρυμμάτιζε—

Η Σούλτριθ πετάχτηκε πάνω, καταϊδρωμένη και βαριανασαίνοντας...

...στιγμές προτού ένα απόκοσμο βουητό ακουστεί και ο σεισμός αρχίσει.

Δε μπορεί, σκέφτηκε. Το Στήριγμα Ισχύος της Νότιας Γης; Το Κέντρο Σταθερότητας;

Σηκώθηκε στα μποτοφορεμένα της πόδια, και βγήκε απ'τη σκηνή, καθώς άκουγε φωνές από τριγύρω: φωνές έντρομων στρατιωτών και αφηνιασμένων αλόγων, καθώς ένας καυτός άνεμος φυσούσε, ερχόμενος από τα νότια.

«Ο Γελωτοποιός!» φώναζαν κάποιοι. «Μας έκανε μάγια ο Γελωτοποιός!»

Η Σούλτριθ προσπάθησε να εντοπίσει τον Ρήρημαρ μέσα στον χαλασμό, ενώ ήταν βέβαιη πως ο Γελωτοποιός δεν έφταιγε για ό,τι συνέβαινε τούτη τη φορά. Κάποιος Μαγκραθμέλιος είχε καταστρέψει τον Κρύσταλλο, το Στήριγμα Ισχύος του Κέντρου Σταθερότητας της Νότιας Γης. Όμως πώς είχε καταφέρει να μπει στο παλάτι της Ζίρκεφ και να κάνει κάτι τέτοιο; Η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ ήξερε πως η Βασίλισσα Ταρμαρία προστάτευε καλά την πρωτεύουσά της.

Η Σούλτριθ αντίκρισε κάποιους στρατιώτες ν'ανεβαίνουν σε άλογα και να καλπάζουν, μακριά απ'το στρατόπεδο. Ούτε για μια στιγμή δε σκέφτηκε να τους φωνάξει να μην φύγουν, γιατί αντιλαμβανόταν πως... η Νότια Γη θα καταστρεφόταν, αφού είχε κομματιαστεί ο Κρύσταλλος. *Πνεύματα, τι θα κάνουμε;...*

«Ρήρημαρ!» φώναξε, ατενίζοντας τον αδελφό της να βγαίνει απ'τη σκηνή του με σπαθί στο χέρι και κράνος στο κεφάλι. «Ρήρημαρ!» Άρχισε να βαδίζει, γρήγορα, προς το μέρος του. «Πρέπει να φύγουμε απο δώ, Ρήρημαρ – τώρα! Πρέπει να φύγουμε απ'τη Νότια Γη!»

«Να φύγουμε απ'τη Νότια Γη;» απόρησε ο Πρίγκιπας-Διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου. «Τα σκοτεινά μάγια του Γελωτοποιού δε θα με διώξουν απ'την πατρίδα μου!» φώναξε, εξοργισμένος. **«ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΕΙΣΤΕ!»** κραύγασε στους στρατιώτες του, οι οποίοι έτρεχαν προς όλες τις κατευθύνσεις (εκτός απ'την κατεύθυνση όπου βρίσκονταν οι ορδές του Γελωτοποιού), προσπαθώντας ν'αρπάξουν αφηνιασμένα άλογα και να τα καβαλήσουν, όσοι προλάβαιναν.

Το έδαφος ταρακουνιόταν και μούγκριζε, ο ουρανός άστραφτε και κοκκίνιζε σε μερικά σημεία ανάμεσα στα σύννεφα, ο άνεμος φυσούσε καυτός, φέρνοντας μαζί του άμμο και πέτρες.

«Δε μπορείς να εμποδίσεις τα μάγια του;» ρώτησε ο Ρέηρμαρ τη Σούλτριθ.

«Δεν είναι ο Γελωτοποιός που το έχει προκαλέσει αυτό!» εξήγησε η αδελφή του. «Δες!» Έδειξε, με το χέρι της, προς τον στρατό του εχθρού τους, και ο Πρίγκιπας-Διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου παρατήρησε πως κι εκεί οι πολεμιστές ήταν τρομοκρατημένοι και έφευγαν, τρέχοντας. Μάλιστα, κάποιοι έρχονταν προς τους Καρνεβολθιανούς.

Η Σούλτριθ έσφιξε τον ώμο του Ρέηρμαρ. «Πρέπει να φύγουμε,» τόνισε. «Ελα, ας βρούμε ένα άλογο.»

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε εκείνος. «Τι είν'όλ'αυτά, μα τους δαίμονες της Μάγκραθμελ;- Αααα!...» Το έδαφος ταρακουνήθηκε από κάτω του, και μια τεράστια ρωγμή άρχισε ν'ανοίγει· ο Πρίγκιπας σκόνταψε και έπεσε ανάσκελα, ενώ η Σούλτριθ γλίστρησε επάνω στις αποκολλούμενες πέτρες και πιάστηκε απ'την άκρη του χάσματος, μπήγοντας τα δάχτυλά της στο έδαφος, για να μη γλιστρήσει και χαθεί μέσα στην απύθμενη άβυσσο.

«Ρέηρμαρ!» ούρλιαξε. «Βοήθησέ με!»

Ο αδελφός της σηκώθηκε, βήχοντας απ'την άμμο που έφερνε ο νότιος άνεμος. Σύρθηκε στα τέσσερα, και έπιασε τον καρπό της Πριγκίπισσας του Κάρνεβολθ, τραβώντας την επάνω.

«Έχεις δίκιο,» της είπε: «ας φύγουμε απο δώ, γρήγορα!»

Πάτησαν στα πόδια τους και έτρεξαν προς τον πάσσαλο όπου ήταν δεμένο το άτι του Ρέηρμαρ, πλάι στην σκηνή του. Ο Πρίγκιπας χάιδεψε το κεφάλι του Μαύρου Δρομέα, προσπαθώντας να τον ηρεμήσει, όσο ήταν δυνατόν· ύστερα, τον καβάλησε, ανεβαίνοντας στην ράχη του δίχως να του φορέσει σέλα. Έδωσε το δεξί του χέρι στη Σούλτριθ, κι εκείνη ανέβηκε πίσω του. Έλυσε το άλογο απ'τον πάσσαλο όπου ήταν δεμένο και το χτύπησε στα πλευρά, με τα

τακούνια των μποτών του, ενώ τύλιγε τους αγκώνες του γύρω απ' το λαιμό του ζώου, για να μην πέσει.

Το άτι άρχισε να κατευθύνεται προς τα βόρεια, καλπάζοντας λες και το καταδίωκαν όλοι οι δαιμονάνθρωποι της Μάγκραθμελ.

«Ρέηρμαρ,» είπε η Σούλτριθ, καθώς κρατιόταν σφιχτά απ' τη μέση του αδελφού της και είχε το κεφάλι ακουμπισμένο στον ώμο του.

«Τι;» ρώτησε εκείνος, ενώ ο Μαύρος Δρομέας πηδούσε πάνω από μια ρωγμή του εδάφους, μέσα στην οποία είχαν μόλις πέσει μερικοί Καρνεβολθιανοί πολεμιστές.

«Ξέρεις γιατί συμβαίνουν όλ' αυτά; Ένας Μαγκραθμέλιος έσπασε τον Κρύσταλλο, Ρέηρμαρ,» είπε η Πριγκίπισσα.

«Ποιον κρύσταλλο; Και τι σημασία μπορεί να έχει ένας κρύσταλλος;» απόρησε ο Πρίγκιπας-Διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου.

«Έσπασε τον Κρύσταλλο, Ρέηρμαρ!» διευκρίνισε η Σούλτριθ. «Τον Κρύσταλλο του Νότου –αυτόν στο Κέντρο Σταθερότητας της Ζίρκεφ!»

«Μη λες ανοησίες...» μούγκρισε ο Ρέηρμαρ. «Και πού το ξέρεις εσύ; Και πιστεύεις, πραγματικά, ότι θα γίνονταν όλα τούτα, μόνο και μόνο επειδή έσπασε ο Κρύσταλλος;»

«Ο Κρύσταλλος είναι το Στήριγμα Ισχύος του Κέντρου Σταθερότητας, αδελφέ!» του θύμισε η Σούλτριθ. «Τοποθετήθηκε εκεί από την Άκμενκ, χιλιάδες χρόνια πριν, στην Πρώιμη Εποχή.»

«Ποια είν' αυτή η Άκμενκ;»

«Μια Θεά.»

«Μια Θεά; Θα μου πεις και κάνα παραμύθι, τώρα, αδελφή;»

«Κουφιοκέφαλε, δεν είναι παραμύθι!» θύμωσε η Σούλτριθ. «Είναι αλήθεια! Η Άκμενκ τοποθέτησε τον Κρύσταλλο στο Κέντρο Σταθερότητας της Νότιας Γης, ως Στήριγμα Ισχύος, για να μην καταστραφεί, ύστερα από τους πειραματισμούς του Μάργκανθελ, του Θεού του Σκότους!»

«Για όνομα των Πνευμάτων...!» ρουθούνισε, αποδοκιμαστικά, ο Ρέηρμαρ. «Κάποια άλλη εξήγηση θα υπάρξει για όλα τούτα, σίγουρα. Σεισμός πρέπει νάναι...»

«Σεισμός;» μούγκρισε η Σούλτριθ. «Σου μοιάζει για ένας απλός σεισμός; Η Νότια Γη καταστρέφεται, αδελφέ.»

«Δε μπορώ να το πιστέψω αυτό,» επέμεινε ο Ρέηρμαρ. «Κάνεις λάθος.»

«Δεν κάνω λάθος!» επέμεινε η Σούλτριθ. «Πρέπει να φύγουμε απ'τη Νότια Γη –όλοι οι Καρνεβολθιανοί –αλλιώς θα πεθάνουμε!»

Ο Ρέηρμαρ δεν πίστευε λέξη απ'όσα έλεγε η αδελφή του, μα δεν αποκρίθηκε. «Τουλάχιστον, τούτη η καταστροφή έπληξε και το Γελωτοποιό,» είπε. «Αν υποχωρήσουμε στην Χρέκνοχ κι ανασυγκροτηθούμε, ίσως να έχουμε την ευκαιρία να τον νικήσουμε.»

«Δεν ακούς τίποτα απ'ό,τι σου λέω;» σφύριξε η Σούλτριθ. «Δεν έχει, πλέον, σημασία ο Γελωτοποιός! Η Νότια Γη καταστρέφεται! Πρέπει να φύγουμε –να πάμε στον Ωκεανό, στην Βόρεια Γη – οπουδήποτε αλλού, εκτός απο δώ! Νομίζεις ότι είμαι τρελή;»

«Όχι. Απλά, νομίζω ότι κάνεις λάθος,» απάντησε ο Ρέηρμαρ.

«Πνεύματα!...» αναστέναξε η Σούλτριθ, θέλοντας να ουρλιάξει.

Τώρα πια, κάμποσοι έφιπποι στρατιώτες είχαν αρχίσει να τους ακολουθούν, αναγνωρίζοντας τον Πρίγκιπα-Διάδοχο του Πέτρινου Θρόνου και την Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ, όμως οι πεζοί έμεναν πίσω, και οι περισσότεροι έπεφταν μέσα σε χάσματα του εδάφους, ή τυφλώνονταν απ'την άμμο που έφερνε ο νότιος άνεμος, ή πέτρες τούς χτυπούσαν κατακέφαλα και τους σκότωναν, καθώς μεγάλα βράχια έσπαγαν, με δυνατό κρότο.

«Αυτός δεν είναι κανονικός σεισμός...» παρατήρησε ο Ρέηρμαρ, καθώς δυο κοτρόνες περνούσαν πάνω απ'το κεφάλι του και της Σούλτριθ, πετυχαίνοντας έναν καβαλάρη παραδίπλα και σωριάζοντάς τον στο έδαφος.

«Επιτέλους, έρχεσαι στα λόγια μου,» είπε η αδελφή του.

«Δε λέω ότι η Νότια Γη θα καταστραφεί!» τόνισε ο Ρήρμαρ.

«Εσύ τι νομίζεις; να μείνει όπως ήταν, μετά από τούτο; Για όνομα των Πνευμάτων, δεξ τον ουρανό, αδελφέ, νιώσε τα ταρακουνήματα, τον καυτό άνεμο που έρχεται απ' τις ερήμους...»

Ο Πρίγκιπας δεν μίλησε.

«Πότε θα είμαστε στην Χρέκνοχ;» ρώτησε η Σούλτριθ, ξέροντας πως στην πρωτεύουσα θα μπορούσαν να μπουν σε κάποιο καράβι, για να γλιτώσουν –αν είχαν μείνει, πια, καράβια εκεί...

«Προτού μας καταπιεί κάνα χάσμα, ελπίζω,» αποκρίθηκε ο Ρήρμαρ, καθώς ο Μαύρος Δρομέας πηδούσε πάνω από μια σκοτεινή άβυσσο και ο ουρανός άστραφτε και βροντούσε, δίχως να βρέχει.

Κι άλλοι πραγματοποίησαν παρόμοιο άλμα με τον Πρίγκιπα, και πέντε έπεσαν στη ρωγμή· τα ουρλιαχτά τους –αυτών και των αλόγων τους– χάθηκαν μέσα στο βουητό του εδάφους.

«Πρόσεχε, Ρήρμαρ, πρόσεχε,» παρακάλεσε η Σούλτριθ, σφίγγοντας τα πλευρά του, ενώ αισθανόταν την ανάσα της να βγαίνει δύσκολα, και αναρωτιόταν σε τι κατάσταση θα έβρισκαν την Χρέκνοχ, όταν έφταναν εκεί. Άραγε τα τείχη και τα χτίρια θα στέκονταν ακόμα όρθια;

Άραγε θα αναγνώριζαν την πρωτεύουσα του Κάρνεβολθ, όταν την έβλεπαν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Παλιοί γνωστοί

Τα μάτια του πονούσαν και νύσταζε τρομερά, καθώς η αυγή ερχόταν και ο Λούντρινχ, ο μεγαλύτερος από τους δύο ήλιους του Άρμπεναρκ, ξεμύτιζε από την Ανατολή. Ο Κάλ'μλιρβ δεν είχε κοιμηθεί καθόλου το βράδυ, γιατί δεν ήξερε τι απρόσμενο μπορούσε να συμβεί. Και, αν όντως κάτι απρόσμενο συνέβαινε, ήθελε να είναι έτοιμος γι' αυτό.

Το κατάστρωμα του πλοίου του ήταν γεμάτο με Ζίρκεφιανούς, οι οποίοι τον ρωτούσαν πόσο μακριά σκόπευε να τους πάει. Εκείνος τους εξηγούσε πως τους πήγαινε στην Θέρληχ, την πρωτεύουσα του Ωκεανού, γιατί η Νότια Γη θα καταστρεφόταν· το Κέντρο Σταθερότητας, ο Κρύσταλλος που προστάτευε η Βασίλισσα Ταρμαρία, είχε καταστραφεί από έναν τρελό μισό-Θεό, ο οποίος ονομαζόταν Μάργκανθελ.

«Μας κοροϊδεύεις, φ'λαράκο;» του είχε φωνάξει μια γυναίκα. «Ένας σεισμός ήταν μονάχα. Μας άρπαξες τα λεφτά και, τώρα, θες να μας πας και στα πέρατα της Βηλβένμηθ;»

«Νομίζεις, κοπελιά, πως έχω καμια όρεξη να σας τρέχω στη Θέρληχ;» είχε απαντήσει ο Κάλ'μλιρβ. «Δε θα ήταν πολύ πιο βολικό για μένα να σας πάω πίσω στη Ζίρκεφ;»

«Άλλοι κάνουν ακριβώς αυτό,» τόνισε ένας άντρας με ξυρισμένο κεφάλι, όπως ο Γκόρ'θλαμπ.

«Και θα φύγουν, πάλι, σύντροφε· νάσαι βέβαιος, όταν σ' το λέγει ο Κάλ'μλιρβ. Η Νότια Γη θα καταστραφεί· τίποτα δε θα μείνει όρθιο.»

Ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου* είχε, μάλιστα, φωνάξει σε μερικά πλοία να μην γυρίσουν στην Ζίρκεφ, αλλά οι περισσότεροι δεν τον είχαν ακούσει, αποκαλώντας τον ή Ερημοχαμένο, ή τρελό, ή φοβητσιάρη.

«Καλά, βρομόσκυλα, θα δείτε πόσο θα καλοπεράσετε, όταν φτάσετε στη Νότια Γη, να πούμε...» είχε μурμουρίσει ο Κάλ'μλιρβ. Και σε κάποιους είχε φωνάξει: «Σας πάω στοίχημα, σκυλόψαρα, ότι θα ξαναβρεθούμε στην Θέρληχ.»

«Χα-χα-χα!» τον είχε χλευάσει ο Καπετάνιος του αντικρινού πλοίου. «Αμα ισχύει αυτό που λες, σύντροφε, θάχεις το *Γαλάζιο Φίδι* μου –σ'το υπόσχομαι, κατουρημένο σκυλόψαρο. Χα-χα-χα-χα-χα!»

«Μην ακούτε τούτον τον λιμασμένο μπαγαπόντη,» είπε ο Κάλ'μλιρβ στο πλήρωμα και στους επιβάτες του. «Θα δείτε πως το *Γαλάζιο Φίδι* του, όντως, θα γίνει δικό μου.» Και άναψε την πίπα του, καπνίζοντας ήρεμα, ενώ ο Ανώνυμος είχε γαντζώσει τα γκαντέμικα νύχια του στην πλώρη του *Νότιου Ανέμου*... Το *τρισκατάρατο δαιμονοπούλι της συμφοράς*...

Ύστερα, ο Καπετάνιος είχε ακούσει μια γνώριμη φωνή: «Εεε! Σύντροφε!»

Γύρισε, κι ατένισε έναν ψηλό άντρα, με μακριά, μαύρα μαλλιά, να στέκεται στην πρύμνη ενός πλοίου, βαστώντας το τιμόνι. Πλάι του βρισκόταν μια όμορφη καστανομάλλα γυναίκα. Ο Κράε'ελν και η Φαρία'ανμιν.

Ο Κάλ'μλιρβ κούνησε το χέρι του, γνέφοντας σε χαιρετισμό. «Πώς είστε, σύντροφοι;»

«Εμείς, ευτυχώς, καλά, αλλά πολύς άλλος κόσμος όχι, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Κράε'ελν, φέρνοντας την *Μαύρη Αστραπή* –το πλοίο του– κοντά στον *Νότιο Άνεμο*. «Τι συμβαίνει; Τι είν'αυτά που λες και τρομάζεις τον κόσμο;»

«Η Νότια Γη θα καταστραφεί, σύντροφοι,» εξήγησε ο Κάλ'μλιρβ. «Κατευθύνομαι στη Θέρληχ, του Βασιλείου του Ωκεανού.»

«Εκείνος ο μάγος... ή Σοφός του Κύκλου του Φτερού, όπως υποστήριζε... ο Φάλμαριν, τέλος πάντων! μας είχε μιλήσει για έναν τέτοιο κίνδυνο, Κάλ'μλιρβ,» είπε ο Κράε'ελν. «Εσύ υποτίθεται πως θα πήγαινες να ειδοποιήσεις τη Βασίλισσα Ταρμαρία, για ν'αποτρέψει την καταστροφή.»

«Την ειδοποίησα,» ένευσε ο Κάλ'μλιρβ.

«Αλλά, προφανώς, η καταστροφή δεν αποφεύχθηκε,» πρόσθεσε η Φαρία'ανμιν, καθώς μια μαύρη κάπα ανέμιζε γύρω απ'τους ώμους της. Κοιτούσε τον Καπετάνιο του *Νότιου Ανέμου* κατηγορηματικά, λες κι εκείνος έφταιγε για ό,τι είχε συμβεί.

«Έτσι δείχνει,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Έρχεστε μαζί μου, λοιπόν;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κράε'ελν.

Ύστερα από λίγη ώρα, ο Καπετάνιος και η Καπετάνισσα της *Μαύρης Αστραπής* πήγαν για ύπνο, αλλά ο Κάλ'μλιρβ δε μπορούσε να κοιμηθεί. Κι ακόμα δεν είχε όρεξη για κάτι τέτοιο, παρότι αισθανόταν κουρασμένος. Καθόταν στην πλώρη σιωπηλός, ενώ είχε κρύψει στην καμπίνα του το σεντούκι με τα χρήματα τα οποία είχε συγκεντρώσει, σε περίπτωση που κανένας απ'τους επιβάτες του γινόταν... *κτητικός*, να 'ούμε.

Τώρα, η πόρτα της καμπίνας άνοιξε, και η Νάρντα βγήκε, ντυμένη με μαύρο δέρμα και μελανές, πέτσινες μπότες, οι οποίες έφταναν ως το γόνατο. Η πρώην-κλέφτρα των Αρωματισμένων (οι οποίοι υπέθετε ο Κάλ'μλιρβ πως θα ήταν, πια, ιστορία), σε αντίθεση μ'αυτόν, είχε πέσει για ύπνο, και είχε προσπαθήσει να τον πείσει να κοιμηθεί κι εκείνος, μα ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου* ήταν ανένδοτος πάνω στο ζήτημα, και είχε δώσει τη θέση του στην Ρενά'ερα, που έμοιαζε πιο καταβεβλημένη απ'όλους.

«Γατούλη μου, μοιάζεις γρονθοκοπημένος,» του είπε η Νάρντα, πλησιάζοντάς τον, για να καθίσει πλάι του.

Ο Κάλ'μλιρβ μειδίασε. «Πάντα προσπαθώ να δείχνω τον καλύτερό μου εαυτό, γλύκα...» Φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια.

Η Νάρντα γέλασε, και τον χάιδεψε πίσω απ'το λαιμό, μπλέκοντας τα δάχτυλά της μέσα στα μαλλιά του. «Δε θες να πας να κοιμηθείς λίγο; Θα σου κάνει καλό...»

«Δεν έχω καρδιά για ύπνο, γλύκα,» απάντησε ο Κάλ'μλιρβ. «Η Ρενά'ερα πώς είναι;» Στράφηκε να κοιτάξει την Νάρντα καταπρόσωπο.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της. «Κοιμάται... μουρμουρίζοντας και στριφογυρίζοντας.»

«Ανησυχεί για την οικογένειά της, και φυσικό είναι, να πούμε.» Ο Κάλ'μλιρβ κούνησε το κεφάλι του. «Τόσος κόσμος χάθηκε εκεί κάτω, κοπελιά, τόσος κόσμος...»

«Θα επιστρέψουμε ποτέ στην Ζίρκεφ;» ρώτησε η Νάρντα, ύστερ'από λίγο.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε, ειλικρινά, ο Κάλ'μλιρβ. «Τούτο θα μπορούσε να σ'το απαντήσει καλύτερα ένας... ειδικός σ'αυτά τα θέματα, όπως ο μάγος Φάλμαριν.»

Η Νάρντα έριξε μια ματιά τριγύρω, στους ανθρώπους που βρίσκονταν ξαπλωμένοι παντού στο κατάστρωμα του *Νότιου Ανέμου*, τυλιγμένοι σε κουβέρτες ή κάπες. Πριν λίγο, για να φτάσει στην πλώρη, όπου καθόταν ο Κάλ'μλιρβ, είχε αναγκαστεί να περάσει ανάμεσά τους, προσπαθώντας να μην πατήσει κανέναν. Ποια θα ήταν η μοίρα όλων τούτων των Ζιρκεφριανών, τώρα; αναρωτιόταν η ξανθομάλλα γυναίκα. Ποια θα ήταν η δική της μοίρα, και του Κάλ'μλιρβ και του Γκόρ'θλαμπ; Ο καιρός θα έδειχνε, και τα Πνεύματα ας τους βοηθούσαν όλους.

«Γατούλη μου, μπορεί αυτός ο τρελός Θεός να πειράξει και το Κέντρο Σταθερότητας του Ωκεανού;» ρώτησε τον φίλο της. «Το Πορφυρό Κοχύλι, νομίζω πως το λένε...»

«Ελπίζω κάτι τέτοιο να μη συμβεί, κοπελιά,» αποκρίθηκε εκείνος. Όμως έμοιαζε ανήσυχος, σα να μην ήταν καθόλου βέβαιος για τα λόγια του.

«Κι αν ο Μάργκανθελ θέλει να καταστρέψει όλο τον Άρμπεναρκ;» έθεσε το ερώτημα η Νάρντα.

Ο Κάλ'μλιρβ συνοφρυώθηκε. «Απ'ό,τι θυμάμαι, ο Φάλμαριν είπε πως αυτός είναι ο σκοπός του... και τόνισε πως πρέπει να

ειδοποιηθούν όλοι οι άρχοντες του Άρμπεναρκ, για να τον σταματήσουν. Ο ίδιος, μάλιστα, θα πήγαινε να ειδοποιήσει τη Βασίλισσα Αάνθα και το Βασιλιά Βένγκριλ...»

«Επομένως, αυτοί θα είναι προετοιμασμένοι για τον Μάργκανθελ, σωστά;» είπε η Νάρντα. «Δε θα πέσουν στην ίδια παγίδα που έπεσε η Βασίλισσα Ταρμαρία...»

Ο Κάλ'μλιρβ ρίγησε. «Μακάρι, αλλιώς μας βλέπω για πάντα να πλέουμε μέσα σ'ετούτο το καράβι, να πούμε...»

«Μα γιατί θέλει να καταστρέψει τον κόσμο;» απόρησε η Νάρντα. «Δεν το καταλαβαίνω!»

«Είναι τρελός· σου λέει κάτι;» φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια ο Κάλ'μλιρβ.

«Και πάλι, μετά αυτός πού θα ζει;»

«Αααα! Ξέρω γω, ρε κοπελιά! Δεν είμαι Πνευματοχτυπημένος μάγος!» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ. «Ο Φάλμαριν είχε πει κάτι ακαταλαβίστικα πράματα, που με είχαν μπερδέψει, τότε, ούτως ή άλλως. Μου φτάνει να ξέρω πως αυτός ο Μάργκανθελ είν'επικίνδυνος.»

«Εγώ θέλω να ξέρω και τι μπορούμε να κάνουμε για να τον σταματήσουμε!» τόνισε η Νάρντα.

«Εμείς;» απόρησε ο Κάλ'μλιρβ. «Σα να λέμε εσύ κι εγώ;»

«Σα να λέμε 'εμείς, οι κάτοικοι του Άρμπεναρκ',» διευκρίνισε η Νάρντα.

«Ο Φάλμαριν θάχει κάποια ιδέα,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Άμα τον συναντήσουμε πάλι, τον ρωτάς, γλύκα.»

«Μη με λες γλύκα.»

Ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου* την αγνόησε, καθώς κάπνιζε το τσιμπούκι του.

Σε λίγο, η Ρενά'ερα βγήκε απ'την καμπίνα, και πλησίασε τον Κάλ'μλιρβ και την ξανθομάλλα φίλη του. Ο Βάνσπαρχ δεν είχε ακόμα υψωθεί από τη Δύση. Ορισμένοι από τους επιβάτες του πλοίου είχαν ξυπνήσει, αναλογιζόμενοι την κατάσταση στην οποία

βρίσκονταν, ενώ άλλοι ακόμα κοιμόνταν, προσπαθώντας να λησμονήσουν την ατυχία τους. Ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου* ήταν βέβαιος ότι οι περισσότεροι από δαύτους δεν τον πίστευαν, όταν τους έλεγε πως η Νότια Γη θα καταστρεφόταν· ακόμα έτρεφαν ελπίδες ότι μπορεί να επέστρεφαν στην πατρίδα τους... όπως ήταν και φυσικό άλλωστε –ο Κάλ'μλιρβ κάθε άλλο παρά τους κατηγορούσε γι' αυτό.

Καθώς η Ρενά'ερα ήρθε μπροστά σ'εκείνον και την Νάρντα, ο μελαχρινός ναυτικός ύψωσε το κεφάλι του να κοιτάξει την πυρόξανθη Ζιρκεφιανή καλλονή, κόρη της αγνοούμενης Αρχόντισσας Ανθρί'ινα, της Ζάρντβακ.

«Πώς είσαι, κοπελιά;» τη ρώτησε, από ευγένεια, γιατί μπορούσε να αντιληφθεί από την έκφρασή της πως ήταν–

«Χάλια,» αποκρίθηκε η Ρενά'ερα, όπως είχε φανταστεί ο Κάλ'μλιρβ. «Βρέθηκε κάποιος από την οικογένειά μου;» θέλησε να μάθει, χωρίς όμως να φαίνεται πως ήλπιζε ότι θα τους ξανάβρισκε, τελικά.

Ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου* κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Μπα... τίποτα, κούκλα μου. Αλλά θα δούμε...» Αντιλαμβανόταν πως η φωνή του έδειχνε πόσο αβέβαιος ήταν για την όλη κατάσταση.

Η Ρενά'ερα κάθισε στην άκρη της κουβέρτας, αγναντεύοντας τον Ωκεανό. Παρατήρησε κάτι, και συνοφρυώθηκε. «Λιγόστεψαν τα πλοία;» απόρησε.

«Κάποιοι καπεταναίοι αποφάσισαν να κατευθυνθούν νότια,» εξήγησε ο Κάλ'μλιρβ.

Η Ρενά'ερα στράφηκε στο μέρος του. «Δεν τους είπες;...»

«Τους είπα, μα δε μ'άκουσαν.»

«Κι εσύ είσαι...» Η πυρόξανθη Ζιρκεφιανή φάνηκε να διστάζει. «...είσαι σίγουρος ότι θα καταστραφεί η Νότια Γη;»

«Δυστυχώς,» απάντησε ο Κάλ'μλιρβ. «Δεν ξέρω γιατί, μα κείνον τον Φάλμαριν τον εμπιστεύομαι, παρότι δεν τον ξέρω και τόσο, και παρότι τον αντάμωσα μονάχα για λίγο.

»Θα δεις που αυτοί οι μπαγαπόντηδες που πηγαίνουν νότια, τελικά, στην Θέρληχ θα βρεθούν. Εξάλλου, έχω βάλει και στοίχημα πάνω σ'ετούτο το θέμα,» μειδίασε πίσω απ'τον καπνό του τσιμπουκιού του.

Κατά το μεσημέρι, η *Μαύρη Αστραπή* ζύγωσε το καράβι του Κάλ'μλιρβ, και ο Καπετάνιος Κράε'ελν και η Καπετάνισσα Φαρία'ανμιν ήρθαν στο κατάστρωμα του *Νότιου Ανέμου*, πηγαίνοντας κοντά στον σγουρομάλλη, μελαχρινό ναυτικό με την πορφυρή κορδέλα, ο οποίος καθόταν κοντά στο κατάρτι, με την Νάρντα, τον Γκόρ'θλαμπ, και την Ρενά'ερα κοντά του.

Μόλις η Φαρία'ανμιν αντίκρισε την τελευταία, ύψωσε το ένα της φρύδι. «Η μέλουσσα Αρχόντισσα της Ζάρντβακ,» παρατήρησε. «Πώς είστε, *Υψηλοτάτη*;» ρώτησε, ειρωνικά.

«Σωματικώς, αρκετά καλά,» αποκρίθηκε η Ρενά'ερα, δίχως να της δώσει άλλη σημασία, λες και ήταν μαλωμένες.

«Γνωρίζετε;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Από παλιά,» εξήγησε η Φαρία'ανμιν, καθώς καθόταν στο κατάστρωμα, μαζί με τον Κράε'ελν.

Ο Κάλ'μλιρβ τούς πρόσφερε φαγητό, απ'αυτό που έτρωγαν εκείνος κι οι σύντροφοί του: παστό ψάρι και φασόλια. «Πέστε μου, παλιόφιλοι,» ζήτησε, «τι έγινε μ'εσάς και τον Φάλμαριν, όταν τον πήρατε στη *Μαύρη Αστραπή*;»

Η Φαρία'ανμιν φάνηκε να μην έχει καθόλου όρεξη να μιλήσει για το μάγο. Ωστόσο, ο Κράε'ελν αποκρίθηκε: «Πήγαμε στην Θέρληχ μαζί του....» Και άρχισε να διηγείται την περιπέτειά τους με τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού.

«Πολύ ενδιαφέροντα όλα τούτα, να πούμε,» παραδέχτηκε ο Κάλ'μλιρβ, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά απ'την μπίρα του. «Δηλαδή, ένας σφετεριστής, τώρα, κάθεται στον Κοραλλένιο Θρόνο;»

«Όχι,» είπε, αμέσως, ο Κράε'ελν, «όχι ακόμα!»

«Μας το κάνεις πιο λιανά, σύντροφε;» ζήτησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Η Βασίλισσα Αάνθα επέστρεψε και τον έδωξε· έτσι ακούσαμε, τουλάχιστον. Και μαζί της, επέστρεψε κι ο Βένγκριλ, ο Βασιλιάς του Σαραόλν, ο οποίος λέγανε πως ήταν χαμένος.

»Όμως...» έκανε ο Κράε'ελν, μασώντας το παστό του ψάρι, «δεν ξέρω κατά πόσο θα βρούμε τη Βασίλισσα στην Θέρληχ...»

«Κάντο κι αυτό πιο λιανά,» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

«Φέρεται πως, με το που ήρθε, έφυγε, πηγαίνοντας στο Σαραόλν.»

«Στο Σαραόλν;» απόρησε ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου*. «Γιατί; Τι να κάνει εκεί;»

«Αυτό δεν το γνωρίζω, σύντροφε,» παραδέχτηκε ο Κράε'ελν. «Όμως, πλησιάζοντας τη Θέρληχ, αναμφίβολα, θ'ακούσουμε πολλά, και πιθανώς να μάθουμε τους λόγους της Βασίλισσας του Ωκεανού.»

Ο Κάλ'μλιρβ ένευσε. «Θα κάνουμε μια μεγάλη στάση στην Ράβμικ, στο Γκένχεκ, σωστά;»

«Ναι,» συμφώνησε ο Κράε'ελν. «Και γιατί όχι και σε κάνα μικρότερο νησί, πριν από το Γκένχεκ...;»

«Εκεί θα μπορούσαμε να περιμένουμε και τους άλλους να έρθουν,» πρόσθεσε η Φαρία'ανμιν.

«Ποιους άλλους, συντρόφισσα;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Τους άλλους καπετάνιους,» είπε εκείνη. «Άμα δουν ότι η Νότια Γη έχει, όντως, καταστραφεί, θα πλεύσουν βόρεια, έτσι δεν είναι;»

«Ναι...» συμφώνησε ο Κάλ'μλιρβ, αλλά υποπτευόταν πως η Φαρία'ανμιν το έλεγε αυτό που έλεγε και γι'άλλο λόγο. «Επιπλέον, συντρόφισσα, θα μάθουμε αν, τελικά, καταστράφηκε η Νότια Γη, ή αν έκανα λάθος...»

Από την έκφραση της Καπετάνισσας της *Μαύρης Αστραπής*, ο μελαχρινός ναυτικός μπορούσε να καταλάβει πως είχε πιάσει ακριβώς τη σκέψη της –ποτέ της δεν τον εμπιστευόταν και τόσο... Όχι πως δεν είχε τους λόγους της, βέβαια...

«Ναι,» αναγκάστηκε ν'αποκριθεί η Φαρία'ανμιν. «Δεν είναι απόλυτα σίγουρο ότι θα καταστραφεί, σωστά;»

«Για μένα είναι, ύστερ' απ' όσα έχω ακούσει, κοπελιά,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Αλλά, προφανώς, εσείς –όλοι σας,» τόνισε, ρίχνοντας μια ματιά στους επιβάτες του *Νότιου Ανέμου*–«χρειάζεστε και αποδείξεις, εκτός απ' το λόγο μου –και θα τις έχετε.»

Το βράδυ, μπήκαν στο λιμάνι μιας μικρής πόλης του νησιού Όδνεκ. Εκτός απ' την *Μαύρη Αστραπή*, άλλα τρία πλοία είχαν ακολουθήσει τον *Νότιο Ανεμο*: η *Σαύρα των Κυμάτων*, το *Μαχαίρι του Βοριά* (ένα Αργκανθικιανό πλοίο), και η *Γοργόνα των Νησιών* (ένα Ωκεάνιο σκάφος). Οι επιβάτες και τα πληρώματα κατέβηκαν απ' τις κουβέρτες των караβιών, ενώ οι καπετάνιοι προσπαθούσαν να οργανώσουν κάπως την κατάσταση. Ο Κάλ'μλιρβ είπε στους δικούς του να κατασκηνώσουν στις αποβάθρες, γιατί τα πανδοχεία θα γέμιζαν και θα γινόταν εκεί «της παλαβής». Ο ίδιος έστησε μια σκηνή, με τη βοήθεια του Γκόρ'θλαμπ, και οι δύο ναυτικοί, η Νάρντα, και η Ρενά'ερα κάθισαν έξω απ' αυτήν, έχοντας ανάψει ένα μαγκάλι για ζεστασιά –το Χειμώνα τα βράδια ήταν ιδιαίτερα κρύα στα νότια.

Ο Κράε'ελν και η Φαρία'ανμιν προσπάθησαν να βρουν κατάλυμα σε πανδοχείο, μα, όταν είδαν πως όλα τα δωμάτια είχαν, ξαφνικά, μετατραπεί σε εξάκλινα (!), επέστρεψαν στις αποβάθρες, και έστησαν κι αυτοί μια σκηνή κοντά στον Κάλ'μλιρβ και τους υπόλοιπους.

«Φαίνεται πως η Μοίρα μάς φέρνει κοντά, τον τελευταίο καιρό!» γέλασε ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου*, υψώνοντας το ποτήρι με την μπίρα του.

«Ναι, για κακή μας τύχη...» ψιθύρισε η Φαρία'ανμιν, χωρίς να την ακούσει κανείς, εκτός απ' τον Κράε'ελν. Η Καπετάνισσα της *Μαύρης Αστραπής* αντιπαθούσε τον Κάλ'μλιρβ, γιατί ήταν άνθρωπος που μπλεκόταν στις δουλειές των άλλων. Ο καταραμένος, συνεχώς, την εκβίαζε: έλεγε πως θα μαρτυρούσε στον Κράε'ελν όλες τις φορές που εκείνη τον είχε... ψιλοαπατήσει. Τι Ερημοχαμένος σαλτιμπάγκος!...

«Τι γίνεται στα πανδοχεία;» ρώτησε η Νάρντα. «Απο κεί δεν έρχεστε;»

«Ναι,» κατένευσε ο Κράε'ελν. «Και γίνεται χαλασμός, μα την Έρημο και τον Ποταμό! Δε μπορείς να πατήσεις –και όλα τα δωμάτια οι ιδιοκτήτες των πανδοχείων υποστηρίζουν πως είναι εξάκλινα!»

«Χα-χα-χα-χα-χα!...» γέλασε ο Κάλ'μλιρβ. «Έξυπνοι λιμανόγατοι.»

«Σου μοιάζουν,» τόνισε, κακεντρεχώς, η Φαρία'ανμιν.

«Αυτό το θεωρώ κομπλιμέντο, μπαγαπόντισσά μου,» είπε ο Κάλ'μλιρβ, βγάζοντας την πίπα απ'την τουνίκα του.

Αλλά, προτού προλάβει να την ανάψει, άκουσε έναν θόρυβο πίσω του, απ'το εσωτερικό της σκηνής που αυτός κι ο Γκόρ'θλαμπ είχαν στήσει. Παράξενο, γιατί όλοι οι σύντροφοί του βρίσκονταν γύρω του. Στράφηκε, απότομα, και κοίταξε μέσα. Αντίκρισε κάποιον να έχει σηκώσει το πίσω μέρος του καταλύματος και να σέρνει έξω το σεντούκι –αυτό που είχε δώσει στον μελαχρινό ναυτικό ο Βασιλιάς Ντάθ'μαρ.

«Ε!» γκάριξε ο Κάλ'μλιρβ, συγχρόνως έκπληκτος κι εξοργισμένος. Πετάχτηκε όρθιος, και τράβηξε κάτω τη σκηνή, γκρεμίζοντάς την κι αποκαλύπτοντας έναν άντρα ο οποίος έβαζε στον ώμο το μπαούλο κι άρχιζε να τρέχει. «Τα λεφτά μας!»

Ο Γκόρ'θλαμπ, πάραυτα, πάτησε στα μπουτοφορεμένα του πόδια και ξεκίνησε να καταδιώκει τον κλέφτη. Η Νάρντα κι ο Κάλ'μλιρβ πήγαν στον κατόπι του.

Ο άντρας με το σεντούκι έστριψε σ'ένα σοκάκι δεξιά. Η ξανθιά γυναίκα έδειξε ένα άλλο, λίγο πιο κάτω απ'αυτό, λέγοντας: «Πάω απο κεί, για να τον περικυκλώσουμε.»

Σε λίγο, όμως, η Νάρντα βρέθηκε μπροστά σε μια κλειστή, ξύλινη πόρτα, αντί εκεί όπου περίμενε.

Ανάθεμα την έρημο!

** ** *

Ο Γκόρ'θλαμπ βρισκόταν, τώρα, κοντά στον κλέφτη. Άπλωσε το χέρι του, για να τον αρπάξει απ'την μπλούζα, αλλά εκείνος στράφηκε, απρόσμενα, κοπανώντας το σεντούκι στο κεφάλι του μυώδη ναυτικού και σωριάζοντάς τον, ανάσκελα και ζαλισμένο, στο πλακόστρωτο.

Ο Κάλ'μλιρβ, που ερχόταν λαχανιασμένος (*Αυτός ο καπνός έχει αρχίσει να με πειράζει, να πάρει και να σηκώσει!*), ατένισε το πρόσωπο του άντρα, και το αναγνώρισε. «Εσύ είσαι απ'τους επιβάτες μου!» μούγκρισε.

«Στον βυθό του Ωκεανού, βρομόσκυλο!» έφτυσε ο κλέφτης· και, γυρίζοντάς του την πλάτη, συνέχισε να τρέχει.

«Έλα πίσω, παλιοκερατά!» φώναξε ο Κάλ'μλιρβ, περνώντας πάνω απ'τον Γκόρ'θλαμπ, καθώς ακολουθούσε το «τσογλάνι».

** ** *

Η Νάρντα άνοιξε την πόρτα, και μπήκε σ'ένα μαγειρείο. Γρήγορα το διέσχισε, σπρώχνοντας έναν βοηθό του μάγειρα, και βγήκε στην τραπεζαρία, η οποία ήταν πλημμυρισμένη από κόσμο.

Μα τα Πέντε Κύματα, που λένε κι αυτοί οι ναυτικοί, συλλογίστηκε η ξανθιά γυναίκα, καθώς προσπαθούσε να περάσει ανάμεσα απ'τους ανθρώπους.

«Τι θα γίνει, ρε κοπελιά, θα μας σκοτώσεις;» μούγκρισε ένας κορακομάλλης άντρας με μακριά χαίτη, και την έσπρωξε, άγαρμπα.

Η Νάρντα παραλίγο να πέσει πάνω σ'ένα τραπέζι. «Στη Μάγκραθμελ, ξιπασμένη πουτανολείφτη!» αντιγύρισε.

Μια γυναίκα την κοπάνησε, προειδοποιητικά, στα πλευρά, με τη γροθιά της. «Δίνε του!» της είπε. «Θα κάτσεις και πάνω στο φαγητό μας, βρομιάρα λιμανόγατα;»

«Κοίτα τη μάπα σου πρώτα, σκύλα!» σφύριξε η Νάρντα, και της έφερε μια κούπα μπίρα καταπρόσωπο.

Η γυναίκα πετάχτηκε πάνω, και την άρπαξε απ' τα μαλλιά, κλοτσώντας τη στο γόνατο.

** ** *

Ο άντρας με το σεντούκι κοίταξε πίσω του, και είδε μόνο κόσμο συγκεντρωμένο, αλλά πουθενά τον καταραμένο Καπετάνιο του *Νότιου Ανέμου* και τον σωματώδη λακέ του.

Χε-χε... συλλογίστηκε. *Ξέφυγα απ' αυτούς τους μπάσταρδους· με χάσανε.*

Στράφηκε, πάλι, εμπρός του, κι αντίκρισε μια όμορφη, πυρόξανθη γυναίκα. Είχε μακριά μαλλιά και τα χέρια της ήταν διπλωμένα κάτω απ' τα στήθη της. Φορούσε ένα μαύρο κολλητό παντελόνι, ελαφρώς σκισμένο στην αριστερή μεριά, κοντές, καφετιές μπότες, και λευκή πουκαμίσια με μερικές τρύπες.

Ο άντρας με το σεντούκι νόμιζε πως την είχε μπανίσει με τον καταραμένο Καπετάνιο –ναι, σίγουρα την είχε μπανίσει με τον καταραμένο Καπετάνιο! *Διάολοι της Μάγκραθμελ!*

«Πού πας μ' αυτό το μπαούλο, φιλαράκο;» ρώτησε η Ρενά'ερα.

«Στη μπάντα, λιμανόγατα!» αντιγύρισε ο κλέφτης, κι έκανε να την προσπεράσει.

Εκείνη του έβαλε τρικλοποδιά, ενώ άρπαζε με το δεξί της χέρι τα μαύρα μαλλιά του, μην αφήνοντάς τον να πέσει, για να φέρει, ξαφνικά, επάνω το γόνατό της και να τον πετύχει στο στομάχι, κάνοντάς τον να διπλωθεί μ' ένα βογκητό, καθώς ο αέρας έφευγε από μέσα του.

Το σεντούκι βρέθηκε στο πλακόστρωτο του δρόμου.

Ο άντρας έκανε να σηκωθεί, αλλά η Ρενά'ερα τον κλότσησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον πάλι. Κόσμος είχε συγκεντρωθεί γύρω τους, κοιτώντας αλλά μην κάνοντας τίποτα –κανείς δεν ήθελε να μπλεχτεί σε καυγά, ιδιαίτερα όταν αυτή η «πυρόξανθη λιμανόγατα» έμοιαζε τόσο θυμωμένη.

Ο Κάλ'μιλριβ φάνηκε πρώτος, και έπειτα ο Γκόρ'θλαμπ. Κι οι δυο κοίταζαν τη Ρενά'ερα και τον κλέφτη έκπληκτοι.

«Καθαρματάκι του γλυκού νερού!» γρύλισε ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου* στον δεύτερο. «Νόμιζες ότι θα γλίτωνες από μένα;» Τον γράπωσε απ'τα μαλλιά και ύψωσε τη γροθιά του.

«Όχι!» τσίριξε ο κλέφτης. «Δεν ήθελα εγώ να το πάρω –με ανάγκασαν!»

«Χα-χα!» έκανε, ειρωνικά, ο Κάλ'μιλριβ. «Καλό,» μειδίασε, μοχθηρά. «Αλλά όχι τόσο, ώστε να σε πιστέψουμε.»

«Το σεντούκι είναι δικό σου –σ'το δίνω!» έκανε, τρομαγμένος, ο κλέφτης.

«Ααα,» αποκρίθηκε, πάλι ειρωνικά, ο Κάλ'μιλριβ, «τι ευγενικό από μέρος σου, κοπέλι μου.»

Ο Γκόρ'θλαμπ σήκωσε το μπαούλο από κάτω, και το πήρε παραμάσκαλα.

Ο Κάλ'μιλριβ στράφηκε στην Ρενά'ερα, ενώ, συγχρόνως, αναρωτιόταν πώς είχε καταφέρει να βρεθεί μπροστά απ'τον κλέφτη και να τον σταματήσει. «Τι κάνετε στους κλέφτες, στην Ζάρντβακ;» τη ρώτησε.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Ανάλογα με την κλοπή, νομίζω. Η μητέρα μου, σε κάποιους, είχε κόψει ακόμα και χέρια...»

Ο άντρας που είχε αρπάξει το σεντούκι άρχισε να τρέμει.

«Δεν είμαι τόσο κακός,» τον διαβεβαίωσε ο Κάλ'μιλριβ. «Αλλά ούτε και τόσο καλός,» πρόσθεσε. Και του είπε, κατηγορηματικά: «Αν σε ξαναδώ εσένανε στο σκαρί μου, μα τα Πέντε Κύματα, θα σε κρεμάσω απ'το κατάρτι, να σε φάνε τα ψαροπούλια. Με εννοείς, σύντροφε;»

«Ναι,» ένευσε καταφατικά ο άντρας, ξεροκαταπίνοντας.

«Δίνε του, τώρα,» μούγκρισε ο Κάλ'μιλριβ, βγάζοντας την πίπα του απ'την τουνίκα που φορούσε.

Ξαφνικά, ένα παράθυρο έσπασε, λίγα μέτρα μπροστά του, και η Νάρντα πετάχτηκε από μέσα. Ο μελαχρινός ναυτικός με την

πορφυρή κορδέλα, που δεν είχε ακόμα προλάβει ν'ανάψει το τσιμπούκι του, γούρλωσε τα μάτια. «Τι στη Μάγκραθμελ κάνεις εκεί, κοπελιά;» απόρησε.

Η Νάρντα σηκώθηκε όρθια, αργά, σα να πονούσε η ράχη της· και ο Κάλ'μλιρβ θυμήθηκε την πληγή της φίλης του στην αριστερή ωμοπλάτη, η οποία είχε, πλέον, επουλωθεί, αλλά κάπου-κάπου την πονούσε, και ήταν επικίνδυνη ν'ανοίξει ξανά.

Μια άλλη γυναίκα παραμέρισε την ξύλινη πόρτα του πανδοχείου, βγαίνοντας. Ήταν ψηλή και σωματώδης, με κόκκινα μαλλιά, μακριά ως τους ώμους. Φορούσε μπεζ παντελόνι και μαύρο πανωφόρι. Βλέποντας την Νάρντα να σηκώνεται στα μποτοφορεμένα πόδια της, την άρπαξε απ'την ξανθιά της χαίτη και την πέταξε, πάλι, στο πλακόστρωτο του δρόμου.

«Τι τρέχει, μα τα Πέντε Κύματα;» φώναξε ο Κάλ'μλιρβ, εξοργισμένος, και ζύγωσε, με γρήγορα βήματα.

«Πάρε δρόμο, ξιπασμένε λιμανόγατε!» αντιγύρισε η πορφυρομάλλα γυναίκα, παίρνοντας μια στάση η οποία θύμιζε γάτα έτοιμη να χιμήσει.

Ο Κάλ'μλιρβ έβαλε, ξανά, την πίπα μέσα στην τουνίκα του, στεκόμενος μπροστά απ'την Νάρντα, που προσπαθούσε, γι'άλλη μια φορά, να σηκωθεί, καθώς ο Γκόρ'θλαμπ και η Ρενά'ερα πλησίαζαν. Ο κόσμος είχε σχηματίσει έναν κύκλο γύρω τους, κοιτάζοντας, ενώ ορισμένοι παρακολουθούσαν τον καυγά από παράθυρα.

«Νομίζω πως αυτό αφορά μόνο εμένα και την ξανθιά λιμανόγατα,» γρύλισε η πορφυρομάλλα στον Κάλ'μλιρβ, αναφερόμενη στην Νάρντα.

Εκείνος στένεψε τα μάτια του. «Είμαστε τέσσερις, κοπελιά· είσαι μία. Θα σε συμβούλευα να πηγαίνεις ήρεμα.»

Η πορφυρομάλλα τον αγριοκοίταξε. Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα της στην πόρτα του πανδοχείου, όπου κόσμος ήταν συγκεντρωμένος. Έκανε να φύγει, αλλά ορισμένοι την περιέλασαν:

«Φοβάσαι, τώρα, Ρομέρα;»

«Κι όλα εκείνα τα παραμύθια, ότι σε τρέμουν ακόμα κι οι πιο γεροδεμένοι άντρες!...»

«Και μπροστά σ' αυτόν τον ζαρωμένο λιμανόγατο βάζεις την ουρά στα σκέλια, ε;»

Βουλώστε το, ηλίθιοι! συλλογίστηκε ο Κάλ'μλιρβ, αλλά δεν τόλμησε να πει τίποτα· ήξερε πόσο επικίνδυνο ήταν να εξοργίζεις ένα πλήθος. Καλύτερα αυτή η Ρομέρα να έτρωγε ξύλο, παρά εκείνος κι οι σύντροφοί του.

«Πέσε στα γόνατα και ζήτησέ του και συγγνώμη! Χα-χα-χα-χα!...»

«Ή, καλύτερα, φίλησέ τον κάτω από τη ζώνη! Χα-χα-χα-χα-χα!»

Η Ρομέρα στεκόταν αναποφάσιστη· αλλά δεν είχε, πλέον, το βλέμμα της στραμμένο στην πόρτα του πανδοχείου· τώρα, κοιτούσε τον Κάλ'μλιρβ και τους άλλους τρεις, σα να ζύγιαζε τις δυνάμεις τους.

«Πρέπει να τον έχεις ερωτευτεί αυτό τον ξιπασμένο λιμανοπόντικα!»

Δυνατό γέλιο αντήχησε από παντού.

Και, προφανώς, τούτο ήταν πολύ για να το αντέξει η πορφυρομάλλα γυναίκα· χίμησε καταπάνω στον Κάλ'μλιρβ, γρυλίζοντας και δείχνοντας τα δόντια της, ενώ είχε τις γροθιές της σφιγμένες. Μάλλον, δεν τον θεωρούσε και τόσο αξιόμαχο αντίπαλο, αν έκρινε κανείς από την απρόσεκτη έφοδό της.

Ο ναυτικός, όμως, ήταν έτοιμος γι' αυτήν· έπιασε το χέρι της, καθώς ερχόταν προς το μέρος του, και την κλότσησε ανάμεσα στους μηρούς, ρίχνοντάς την στα γόνατα, με μια τσιριχτή κραυγή. Αμέσως μετά, έστριψε τα μαλλιά της μέσα στα δάχτυλά του, σπρώχνοντάς την στο πλακόστρωτο και πιέζοντας το δικό του γόνατο στη ράχη της.

Φωνές, γέλια, και σφυρίγματα ήρθαν απ' το πλήθος.

«Είσαι καλά, γλύκα;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ τη Νάρντα, ακόμα κρατώντας την Ρομέρα στο έδαφος, ενώ εκείνη μούγκρισε και προσπαθούσε, μάταια, να του ξεφύγει.

«Μη με λες γλύκα!» αποκρίθηκε η ξανθομάλλα πρώην-κλέφτρα της συντεχνίας των Αρωματισμένων.

«Καλά είσαι,» συμπέρανε ο Κάλ'μλιρβ, μειδιώντας. Και, στρεφόμενος στην Ρομέρα: «Ήσυχα, τώρα, κούκλα.» Την ελευθέρωσε, απομακρυνόμενος από κοντά της. «Ελάτε, σύντροφοι,» είπε στους φίλους του, και ξεκίνησε να βαδίζει, διαπιστώνοντας πως, φυσικά, ο άρπαγας του σεντουκιού του είχε γίνει άφαντος.

Η πορφυρομάλλα γυναίκα σηκώθηκε απ'το πλακόστρωτο, κοιτώντας τον Κάλ'μλιρβ με μίσος στα μάτια. Η Ρενά'ερα, όμως, της έριξε ένα βλέμμα που έλεγε: «Κάνε πως έρχεσαι και θα σκουπίσω το δρόμο με το κουφάρι σου.» Έτσι, η Ρομέρα δεν επιχείρησε καμία «ανοησία».

«Πώς βρέθηκες μπροστά από κείνον τον καταραμένο λιμανόγατο, κούκλα;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ την κόρη της Αρχόντισσας Ανθρί'να, καθώς βάδιζαν.

«Έχω τους τρόπους μου, Καπετάνιε,» απάντησε εκείνη, μ'ένα στραβό, μυστηριακό μειδίαμα.

«Οι οποίοι ονομάζονται 'περπάτημα στις οροφές';» είπε η Νάρντα, τρίβοντας τη μέση της, με το δεξί της χέρι.

Η Ρενά'ερα γέλασε (και ήταν η πρώτη φορά που γελούσε, αφότου είχαν εγκαταλείψει την Ζάρντβακ). «Ξέρεις απ'αυτά, φιλενάδα! Τι να υποθέσω για σένα;» σήκωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Ημουν με τους Αρωματισμένους,» εξήγησε η Νάρντα.

«Αχα...» έκανε η Ρενά'ερα, μη δείχνοντας και τόσο ενθουσιασμένη. Επέστρεψαν στην πεσμένη τους σκηνή, στις αποβάθρες... η οποία δεν ήταν πεσμένη, πια.

«Πήραμε την πρωτοβουλία να τη σηκώσουμε,» τους είπε ο Κράε'ελν, στεκόμενος κοντά της, ενώ η Φαρία'ανμιν καθόταν μπροστά στη δική τους σκηνή, πίνοντας κρασί από μια κούπα.

«Ελπίζω να μην πήρατε την πρωτοβουλία να 'σηκώσετε' και το άλλο σεντούκι που ήταν μέσα.» Ο Κάλ'μλιρβ δεν ήταν τόσο

ανόητος, ώστε να θεωρεί τον Καπετάνιο και την Καπετάνισσα της *Μαύρης Αστραπής* επιστήθιους φίλους.

Ο Κράε'ελν γέλασε. «Φυσικά και όχι, σύντροφε. Ποιους άλλους θα υποπτευόσουν, εκτός από μας;»

Ο Κάλ'μλιρβ χαμογέλασε. «Πολύ σωστά.» Έβαλε το τσιμπούκι του στα χείλη και, επιτέλους (μετά από δύο προηγούμενες, αποτυχημένες προσπάθειες), το άναψε.

«Βλέπω πως πήρατε πίσω αυτό που σας είχαν αρπάξει,» παρατήρησε ο Κράε'ελν, κοιτώντας τον Γκόρ'θλαμπ να βάζει το μπαούλο στο εσωτερικό της σκηνής. «Και ο κλέφτης;» ρώτησε.

«Την κοπάνησε,» εξήγησε ο Κάλ'μλιρβ, καθώς αυτός κι οι υπόλοιποι κάθονταν.

Η Νάρντα μόρφασε, λυγίζοντας τα πόδια και την μέση.

«Είσαι καλά, κούκλα;» τη ρώτησε ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα.

«Ναι, γατούλη μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «δεν είναι η πρώτη φορά που τρώω ξύλο, ξέρεις...»

«Είμαι καλός στο μασάζ, αν σ'ενδιαφέρει...» προθυμοποιήθηκε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Επ!-» άρχισε ο Κάλ'μλιρβ, αλλά η Νάρντα είπε, διακόπτοντάς τον: «Γιατί όχι; Δε νομίζω να μπορεί να με βλάψει περισσότερο.» Και μπήκε στη σκηνή. Ο Γκόρ'θλαμπ την ακολούθησε.

Ο μελαχρινός ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα κοίταξε στο εσωτερικό. «Δεν πιστεύω να πάτε να κάμετε καμια *μπαγαποντιά*, να πούμε, εκεί πέρα! Παρακολουθώ, ε!»

«Ηρέμησε, γατούλη μου...» είπε η Νάρντα, καθώς ξάπλωνε μπρούμυτα, βγάζοντας την τουνίκα της κι αφήνοντας τον Γκόρ'θλαμπ να κάνει, επιδέξια, τη δουλειά του.

Ο Κάλ'μλιρβ φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια.

** ** *

Με την αυγή, αρκετά πλοία φάνηκαν να έρχονται στην μικρή πόλη του νησιού Όδνεκ: ήταν αυτά που είχαν αποφασίσει να επιστρέψουν στην Ζίρκεφ, αλλά, τώρα, πάλι, απομακρύνονταν απ' αυτήν.

Ο Κάλ'μλιρβ περίμενε, στεκόμενος στην πλώρη του *Νότιου Ανέμου*. Τελικά, δεν είχε κάνει λάθος στις εκτιμήσεις του· η Νότια Γη, όντως, είχε καταστραφεί. Και, καθώς συγκεντρώνονταν οι καπεταναίοι στις αποβάθρες, έμαθε πως όχι μόνο οι πόλεις είχαν διαλυθεί, μα και το ίδιο το έδαφος βρισκόταν σε «αναβρασμό»: ρωγμές άνοιγαν, βράχια διαλύονταν και άλλα ξεπετάγονταν απο κεί όπου πριν δεν υπήρχαν, το σχήμα των ακτών άλλαζε, των ποταμών επίσης.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» κάποιοι ρωτούσαν.

«Δεν έχουμε πού να πάμε!»

«Καταστράφηκαν τα πάντα στην πατρίδα μας...»

Και τότε ήταν που αρκετοί έμποροι προθυμοποιήθηκαν να τουςβάλουν στα πλοία τους και να τους μεταφέρουν σ' άλλες χώρες: σε πόλεις του Βασιλείου του Ωκεανού, στο Σαραόλν και στο Άργκανθικ, στο Κάρνεβολθ.

Όταν ο Κάλ'μλιρβ άκουσε το τελευταίο να λέγεται, είπε: «Δε θα σας συμβούλευα να ζυγώσετε κάποιο μέρος της Νότιας Γης, σύντροφοι.» Τώρα, είχε κατεβεί απ' την πλώρη του *Νότιου Ανέμου* και στεκόταν στις αποβάθρες, μαζί με την Νάρντα.

«Γιατί;» ρώτησε ο Καπετάνιος ενός πλοίου, στρεφόμενος στο μέρος του.

«Γιατί δεν καταστρέφεται μόνο η Ζίρκεφ, μα και όλη η Νότια Γη, φίλε μου,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ. «Σας το έλεγα από την αρχή, μα δε με πιστεύατε. Όμως είναι αλήθεια: η *Νότια Γη καταστρέφεται.*» Τώρα, ένα πλήθος ήταν συγκεντρωμένο γύρω του, άνθρωποι που δεν είχαν έρθει μόνο από την Ζάρντβακ, μα κι από άλλες πόλεις της Ζίρκεφ, οι οποίες βρίσκονταν κοντά στις ακτές. Για όσους ζούσαν στα ενδότερα της χώρας, ο Κάλ'μλιρβ δεν είχε ακούσει τίποτα, αν

και πιθανώς ορισμένοι απ' αυτούς να είχαν γλιτώσει, προλαβαίνοντας να φτάσουν στα βόρεια λιμάνια, ή σ' εκείνα του ποταμού Χέρλεμ.

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε μια καπετάνισσα.

«Δεν είχατ' ακούσει για τον Μαγκραθμέλιο στρατό που πήγαινε προς την πρωτεύουσα;» έθεσε το ερώτημα ο Κάλ'μλιρβ σ' όλους τους ανθρώπους γύρω του. Πολλοί ένευσαν καταφατικά. «Αυτοί, λοιπόν, οι δαιμονάνθρωποι, πείραξαν τον Κρύσταλλο, που φυλούσε η Βασίλισσα Ταρμαρία στο παλάτι της, και κατέστρεψαν τη Νότια Γη.»

«Παραμύθια!...» ρουθούνισε κάποιος.

«*Παραμύθια;*» θύμωσε ο Κάλ'μλιρβ. «Σου μοιάζει παραμύθι, κοπέλι μου, αυτό που, τώρα, συμβαίνει πίσω στη Ζίρκεφ; Αλλά, ναι, ύστερ' από καμια τρακοσαριά χρόνια, ορισμένοι μπορεί να τα διηγούνται τούτα σε ιστορίες. Όμως εμείς, προφανώς, τα *ζούμε*· και πρέπει να κάνουμε κάτι, για να γλιτώσουμε. Εξ αρχής, είχα προτείνει όλοι να πάμε στην Θέρλχη, την πρωτεύουσα του Ωκεανού· εκεί, πιστεύω πως η Βασίλισσα Αάνθα θα φροντίσει για μας, μ' όποιον τρόπο μπορεί. Έχω ακούσει μόνο καλά λόγια γι' αυτήν.

»Το λοιπόν: ποιοι συμφωνούν μαζί μου; Ποιοι θα έρθουν στη Θέρλχη, μ' εμένα και τους συντρόφους μου;»

Ένας άντρας ξεχώρισε μέσ' απ' το πλήθος· ήταν ψηλός και πολύ μελαχρινός, με κοντά σγουρά μαλλιά και μούσι στο σαγόνι. Στο δεξί μάγουλο είχε μια μεγάλη, ανοιχτόχρωμη ουλή, που πρέπει να είχε γίνει από κάποιο ιδιαίτερα κοφτερό όπλο. Φορούσε σκούρα-μπλε τουνίκα, πράσινο παντελόνι, μελανές μπότες, και μαύρη κάπα με ψηλό γιακά. Στο πλευρό του κρεμόταν ένα γιαταγάνι που κανείς θα μπορούσε να χαρακτηρίσει ως το εντελώς αντίθετο του Γκόρ'θλαμπ: λιγνό, ντελικάτο, και μάλλον γρήγορο· ενώ του ξυρισμένου φίλου του Κάλ'μλιρβ ήταν πλατυλέπιδο, χοντροκομμένο, και πιο αργό.

«Σπανίως συμφωνώ μαζί σου, Κάλ'μλιρβ, αλλά τούτη τη φορά λέω να κάνω μια εξαίρεση, πονηρέ λιμανόγατε.»

Ο μελαχρινός ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα τον ατένισε με μισό μάτι. Όλοι γνώριζαν τη φήμη του Τρέτβερ: λαθρέμπορος, ψυχρός, αδίστακτος, ατρόμητος καπετάνιος που είχε μπόλικες φορές διασχίσει τα νερά της Βηλβένμηθ. Και, εκτός απ' αυτά, ψιθυρίζονταν κι άλλα: Κάποτε, λέει, είχε εκπαιδευτεί ως δολοφόνος· ήταν μέλος της Αίρεσης του Σκαραβαίου, και μάλιστα υψηλόβαθμο· εμπορευόταν με νότιες χώρες, και γνώριζε μαγεία και απόκρυφες τέχνες. Ο Κάλ'μλιρβ, φυσικά, δεν ήξερε τι να πιστέψει απ' όλα τούτα, πάντως ποτέ του δεν είχε εμπιστευτεί τον Τρέτβερ· πάντοτε τον θεωρούσε ανάξιο εμπιστοσύνης, και ίσως τον ελεεινότερο άνθρωπο στη Ζίρκεφ.

Συνοφρυώθηκε, αποκρινόμενος: «Είναι ευχάριστο που συμφωνούμε, έστω και τώρα, σύντροφε. Άλλωστε, οι καιροί είναι δύσκολοι, κι όλοι στο έλεος των Πνευμάτων βρισκόμαστε, να πούμε.»

Ο Τρέτβερ γέλασε. «Ποτέ μην κάνεις το λάθος να με βάζεις στην ίδια μοίρα με σένα, Κάλ'μλιρβ· δεν είναι συνετό. Ωστόσο,» τόνισε, «*ναι, για την ώρα*, ο προορισμός μας είναι ο ίδιος, και ονομάζεται Θέρληχ.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Μια μικρή ελπίδα σωτηρίας

Το άλογο είχε αρχίσει, πλέον, να χάνει την ταχύτητά του· παραπάτησε, και σωριάστηκε στο έδαφος, ετοιμοθάνατο.

Ο Ρήρμαρ και η Σούλτριθ σωριάστηκαν μαζί του, μπλέκοντας μέσα στις κάπες τους. Το έδαφος ταρακουνιόταν, και μια ρωγμή άνοιγε λίγο παραπέρα, ενώ ο ουρανός είχε πάρει ένα

σταχτί χρώμα, παρότι ήταν αυγή και ο Λούντρινχ ξεπρόβαλε από τον ανατολικό ορίζοντα.

Η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ ανασηκώθηκε, κοιτώντας βόρεια, όπου μπορούσε να ατενίσει... έναν σωρό από πέτρες και βράχια, που κάποτε πρέπει να ήταν η Χρέκνοχ, η πρωτεύουσα του Κάρνεβολθ. *Τι καταστροφή...* Και ο μεγάλος σεισμός δεν είχε πάψει ακόμα. Πελώριοι ογκόλιθοι συνέχιζαν να διαλύονται και να γίνονται σκόνη, ενώ άλλοι φύτρωναν στη θέση τους· το έδαφος εξακολουθούσε να σπάει σε διάφορα σημεία· και νερά ξεπηδούσαν από τη γη, σαν φυσικά σιντριβάνια.

Μέχρι να φτάσουν εδώ, η Σούλτριθ και ο Ρέηρμαρ κάλπαζαν γρήγορα, όλο το βράδυ. Ούτε οι μισοί από όσους τους είχαν ακολουθήσει εξ αρχής δεν βρίσκονταν τώρα μαζί τους: ή τ'άλογά τους είχαν κουραστεί και τους είχαν ρίξει από τη ράχη τους, ή είχαν πέσει μέσα σε ρωγμές του εδάφους, ή τους είχαν χτυπήσει πέτρες που ανατινάσσονταν δίχως καμία φανερή αιτία. Όλα έμοιαζαν μ'έναν εφιάλτη που δεν ήταν όνειρο.

Ο Μαύρος Δρομέας –το άτι του Ρέηρμαρ– είχε καταφέρει να αντέξει μέχρι στιγμής, επειδή ήταν ένα από τα δυνατότερα και ταχύτερα άλογα του Βασιλείου. Αλλά ως εδώ· παραπέρα ακόμα και ο ίππος του Πρίγκιπα-Διάδοχου δε μπορούσε να πάει· είχε εξουθενωθεί, πλέον, και μάλλον θα πέθαινε από την κούραση. Ωστόσο, είχε καταφέρει να τους φέρει στα βόρεια του Κάρνεβολθ, και γι'αυτό ο Ρέηρμαρ ήταν ευγνώμων. Γιατί, τώρα, ίσως κατάφερναν να γλιτώσουν, μέσω του Ωκεανού.

Αλλά, κοιτώντας τη θάλασσα, ο Πρίγκιπας δε μπορούσε να δει κανένα πλοίο κοντά στα ερείπια που παλιά ήταν η Χρέκνοχ.

Έριξε ένα βλέμμα πίσω του, για ν'ανακαλύψει πόσοι από κείνους που τον είχαν ακολουθήσει ήταν ακόμα μαζί του: Είκοσι ιππείς, των οποίων τα άτια ήταν ξεθεωμένα, και οι περισσότεροι απ'αυτούς αφίππευαν, είτε οικειοθελώς, γνωρίζοντας πως δε μπορούσαν, πλέον,

να περιμένουν τίποτ' άλλο από τα ζώα τους, είτε αναγκαστικά, καθώς τα άλογα σωριάζονταν στο ανήσυχο έδαφος της Νότιας Γης.

Απ'όλο μου το στρατό, μόνο τούτοι έχουν απομείνει, συλλογίστηκε ο Ρέηρμαρ, αντιλαμβανόμενος ολοένα και περισσότερο το μέγεθος της καταστροφής. *Και από την όμορφη Χρέκνοχ, μόνο τούτα τα ερείπια στέκονται όρθια*, πρόσθεσε, κοιτώντας την πρωτεύουσα του Κάρνεβολθ. *Αναρωτιέμαι για πόσο ακόμα...*

Στράφηκε στην αδελφή του –η Σούλτριθ πάντα έκρυβε μια ξεχωριστή σοφία εντός της· μια σοφία αταίριαστη με την ηλικία της. «Τι κάνουμε, τώρα;»

«Δε βλέπω κανένα πλοίο,» αποκρίθηκε εκείνη, λαχανιασμένη, καθώς σηκωνόταν όρθια, πλάι στον αδελφό της. «Όλοι πρέπει να έφυγαν από την πόλη.»

Το έδαφος ταρακουνήθηκε κάτωθι τους.

«Ω, όχι!» έκανε η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ, αρπάζοντας τον ώμο του Ρέηρμαρ, για να παραμείνει όρθια.

«Όλοι στην ακτή!» φώναξε ο Πρίγκιπας-Διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου. «Στην ΑΚΤΗ! Ακολουθήστε με!» Και έτρεξε, αρπάζοντας τη Σούλτριθ στα χέρια.

Οι καβαλάρηδες του άφησαν πίσω τα πολεμικά τους άτια και τον πήραν στο κατόπι, καθώς μια ρωγμή άνοιγε στο έδαφος, διαγράφοντας ένα σχήμα το οποίο έμοιαζε με μισοφέγγαρο. Τρεις Καρνεβολθιανοί πολεμιστές και μια πολεμίστρια έπεσαν μέσα, ουρλιάζοντας.

Ο ουρανός βροντούσε, πάλι, και αστραπές τον έσχιζαν, δίχως να βρέχει.

Ο Ρέηρμαρ σταμάτησε απότομα, καθώς κάτι πετάχτηκε εμπρός του: ένας ψηλός βράχος, μυτερός σα σπαθί. Τον προσπέρασε, και συνέχισε να τρέχει.

«Δεν πρόκειται να γλιτώσουμε από τούτο...» μονολόγησε, λαχανιασμένος. Αισθανόταν σα να βρίσκεται μέσα σε όνειρο· του φαινόταν πως τα πάντα κινούνταν πιο αργά απ'ό,τι συνήθως, πως

κάτι είχε αλλάξει σε όλο τον κόσμο. Ίσως να έφταιγε, φυσικά, το ότι δε μπορούσε να πιστέψει αυτά που συνέβαιναν. Πώς ήταν δυνατόν ο στρατός του –που αριθμούσε ογδόντα χιλιάδες πολεμιστές– να καταστραφεί μέσα σε ένα βράδυ; Πώς ήταν δυνατόν η ίδια η *πρωτεύουσα του Κάρνεβολθ* να καταστραφεί μέσα ένα βράδυ; Και παλιότερα είχαν περάσει σεισμούς οι Κάρνεβολθιανοί, μα κανέναν σαν κι ετούτον.

«Κάποιος θα έρθει για μας, Ρέηρμαρ...» μουρμούρισε η Σούλτριθ, καθώς κρατιόταν επάνω του. «Δε μπορούν να μας αφήσουν εδώ... Θα επιστρέψουν για μας –θα τους καλέσω· θα καλέσω τον Νόβμορ.»

«Πώς; Με τη μαγεία σου;» ρώτησε ο αδελφός της.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. «Μα πρέπει, πρώτα, να σταματήσουμε κάπου· έστω για λίγο, ν'αναπνεύσω...»

Ένας βράχος ανατινάχτηκε, πετυχαίνοντας έναν πολεμιστή στο κεφάλι και σπάζοντας το κρανίο του. Οι υπόλοιποι δε σταμάτησαν καθόλου, για να δουν αν μπορούσαν να τον βοηθήσουν ή όχι· ήταν από κείνες τις περιστάσεις που ο καθένας προσπαθεί να σώσει τον εαυτό του και κανέναν άλλο.

Τα μποτοφορεμένα πόδια του Ρέηρμαρ πάτησαν στην άμμο της ακτής, και η Σούλτριθ μπορούσε να αισθανθεί το στέρνο του ν'ανεβοκατεβαίνει κουρασμένα, καθώς ο Πρίγκιπας την κρατούσε στην αγκαλιά του.

«Άσε με, τώρα,» του είπε. «Είσαι κατάκοπος, κι εξάλλου δεν έχουμε πού αλλού να πάμε· βρισκόμαστε στην άκρη του Κάρνεβολθ, στην βόρεια άκρη της Νότιας Γης.»

Ο Ρέηρμαρ την άφησε να σταθεί στα πόδια της, ενώ ένας πίδακας υψωνόταν εμπρός τους, και οι Κάρνεβολθιανοί πολεμιστές συγκεντρώνονταν γύρω τους, όλοι σε άθλια σωματική και ψυχολογική κατάσταση. Λίγο νερό πιτσίλισε το πρόσωπό του, και ο διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου διαπίστωσε ότι ήταν καυτό, λες και

κάποιος αρχαίος Θεός του Ωκεανού το είχε βράσει μέσα σ'ένα πελώριο καζάνι.

«Πρίγκιπά μου,» είπε μια πολεμίστρια, αγκομαχώντας, «πώς θα φύγουμε; Ο σεισμός δε μοιάζει έτοιμος να σταματήσει σύντομα.»

Ο Ρήρμαρ δεν ήξερε τι να απαντήσει. *Πώς θα φύγουμε; Τα λόγια της μελαχρινής γυναίκας αντηχούσαν στο νου του, ξανά και ξανά, και δεν είχε απάντηση. Μπορούμε να φύγουμε;* αναρωτήθηκε. *Μόνο αν η Σούλτριθ μάς γλιτώσει με τα μάγια της,* κατέληξε.

Στράφηκε, πάλι, στην αδελφή του. «Κάτι είπες πριν, ότι...»

Η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ ένευσε καταφατικά. «Ναι,» απάντησε. «Θα προσπαθήσω. Μα δεν εγγυώμαι τίποτα· τα Πνεύματα είναι ταραγμένα, τώρα, στην Νότια Γη· δεν ξέρω άμα θα καταφέρω να τα ελέγξω.»

«Κάνε ό,τι μπορείς να κάνεις,» την παρότρυνε ο Ρήρμαρ. «Αλλά γρήγορα, αδελφούλα· δεν έχουμε χρόνο στη διάθεσή μας. Είναι θαύμα που είμαστε ακόμα ζωντανοί.»

«Το αντιλαμβάνομαι,» συμφώνησε η Σούλτριθ. Πήρε μια βαθιά ανάσα και έβαλε τα χέρια στους κροτάφους της, επικαλούμενη τα Πνεύματα.

Χάος επακολούθησε μέσα στο μυαλό της.

Δε μπορούσε να επικεντρωθεί κάπου· τα πάντα έμοιαζαν να... γυρίζουν, να περιστρέφονται, σα να μην υπήρχε κάτι σταθερό, κάποιο σημείο αναφοράς. Και η Σούλτριθ κατάλαβε γιατί: το Κέντρο Σταθερότητας είχε αποσταθεροποιηθεί· ήταν φυσικό όλη η Νότια Γη –και ο Πνευματικός Κόσμος και ο κόσμος των ανθρώπων– να βρίσκεται σε μια κατάσταση αστάθειας, ανισορροπίας. Πώς μπορούσε να προστάξει τα Πνεύματα έτσι; Γλιστρούσαν μέσα από τη σκέψη της κι έφευγαν, ουρλιάζοντας, μπερδεύοντάς την. *Υπακούστε με! Υπακούστε!* Την αγνοούσαν· είχαν τρελαθεί, είχαν αφηνιάσει, σαν άλογα.

Όμως η Σούλτριθ έπρεπε να βρει τον Νόβμορ· έπρεπε να τον εντοπίσει μέσα σ'όλο το χάος, γιατί, κατά πάσα πιθανότητα, ο

αδελφός της θα βρισκόταν σε κάποιο πλοίο που είχε φύγει από τη Νότια Γη. *Τον Νόβμορ –εντοπίστε τον Νόβμορ για μένα –τώρα!* Και έφερε την εικόνα του στο νου της: καστανός, όμορφος, με σγουρά, πλούσια μαλλιά και μουστάκι. *Τον Νόβμορ –εντοπίστε τον Νόβμορ για μένα –τώρα!* Καστανός, όμορφος, με σγουρά, πλούσια μαλλιά και μουστάκι.

Τα Πνεύματα ούρλιαζαν, γρύλιζαν, αρνούνταν να υποταχθούν στις προσταγές της Σούλτριθ· είχαν πανικοβληθεί από την καταστροφή του Στηρίγματος Ισχύος και την αποσταθεροποίηση της Νότιας Γης.

Η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ δημιούργησε ένα πνευματικό κελί, με τις ψυχικές της δυνάμεις, –κάτι που δεν είχε επιχειρήσει ποτέ ξανά, στο παρελθόν– και φυλάκισε μέσα ορισμένα απ’τα Πνεύματα. *Τώρα, υπακούστε!* τους επέβαλε τη θέλησή της η Καρνεβολθιανή Πνευματίστρια, και έφερε στο νου της, πάλι, τον Νόβμορ: καστανός, όμορφος, με σγουρά, πλούσια μαλλιά και μουστάκι.

Το πνεύμα της βρήκε μια δίοδο, και οδηγήθηκε σ’αυτόν, διείσδυσε στο μυαλό του, και μίλησε:

Αδελφέ, εγώ είμαι, η Σούλτριθ! Με καταλαβαίνεις;

Σούλτριθ; Τι συμβαίνει; Πού είσαι; Ο Ρέηρμαρ;

Μαζί μου, Νόβμορ. Πρέπει να έρθεις, γρήγορα· να έρθεις να μας πάρεις από δώ, προτού σκοτωθούμε. Όλος ο στρατός μας έχει διαλυθεί–

Πού είστε, Σούλτριθ;

Στην Χρέκνοχ –ή, τουλάχιστον, στα ερείπια της Χρέκνοχ. Εσύ; είσαι σε πλοίο εσύ;

Ναι, και έρχομαι.

Η Σούλτριθ ελευθέρωσε τα Πνεύματα από το ψυχικό κελί που είχε δημιουργήσει –και αισθάνθηκε την εκδίκησή τους: ένα δυνατό κύμα ενέργειας που χτύπησε, βάνουσα, το νου της.

Ο Ρέηρμαρ είδε την αδελφή του να παραπατά, και την έπιασε, προτού σωριαστεί στην άμμο. Είχε λιποθυμήσει από την εξάντληση.

«Ανάθεμα...» μουρμούρισε.

«Τι έπαθε η Πριγκίπισσα;» ρώτησε η πολεμίστρια που είχε μιλήσει και πριν.

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Ρέημμαρ. «Ελπίζω μόνο να κατάφερε να καλέσει βοήθεια...»

Ένας δυνατός άνεμος ήρθε απ'τα νότια, φέρνοντας καυτή άμμο μαζί του.

«Καλυφθείτε!» φώναξε ένας Καρνεβολθιανός μαχητής, και όλοι έπεσαν στο έδαφος, καλύπτοντας το πρόσωπό τους.

Ο Ρέημμαρ σκέπασε την Σούλτριθ, με το σώμα του, προσπαθώντας να την προστατέψει. Ύστερα, σηκώθηκε όρθιος, καθώς το έδαφος, πάλι, ταρακουνιόταν, και η άμμος της ακτής σάλευε από κάτω του.

«Στο νερό!» πρόσταξε τους στρατιώτες του, και βούτηξε στη θάλασσα, που ήταν κρύα αυτή την εποχή του χρόνου. Οι Καρνεβολθιανοί τον υπάκουσαν, και ένας καυτός πίδακας πετάχτηκε, παίρνοντας τρεις μαζί του –δύο άντρες και μια γυναίκα. Τα κορμιά τους υψώθηκαν πάνω απ'τους υπόλοιπους και, έπειτα, τα δύο ξαναβούτηξαν στο νερό, ενώ το ένα κοπάνησε στην ακτή.

Ο Ρέημμαρ αισθάνθηκε προσωπικά υπεύθυνος γι'αυτό· ίσως, τελικά, να ήταν καλύτερα να παραμείνουν στην αμμουδιά–

Τότε, η άμμος χωρίστηκε και κατάπие το κουφάρι του στρατιώτη που είχε πέσει έξω απ'τη θάλασσα. Ο Πρίγκιπας-Διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου ένιωσε το στομάχι του να σφίγγεται. Ήθελε να ζαρώσει κάπου και να πεθάνει ήσυχος. Αυτό θα ήταν λύτρωση, ενώ, τώρα, έπρεπε να περιμένει την ώρα που κάτι κακό θα του συνέβαινε, για να τερματίσει τη ζωή του –κάποιος πίδακας θα πεταγόταν και θα τον έπνιγε, κάποιος βράχος θα έσπαγε και τα θραύσματα θα τον πετύχαιναν στο κεφάλι ή στο στέρνο, κάποιο χαντάκι θ'άνοιγε κάτωθέ του, για να τον καταπιεί...

Ο Ρέημμαρ κοίταξε τους Καρνεβολθιανούς πολεμιστές: ήταν το ίδιο πανικόβλητοι και τρομοκρατημένοι μ'εκείνον. Και ήθελαν κάποιον να τους καθοδηγήσει, να τους γλιτώσει από την

καταστροφή· όμως ο Πρίγκιπας του Κάρνεβολθ δεν ήταν αυτό το άτομο.

Αλλά αυτό το άτομο έπρεπε να ήμουν, μα τα Πνεύματα! συλλογίστηκε εκείνος, μελαγχολικά.

Πού να τους έλεγε να πάνε; Στην ακτή; Εκεί η άμμος μπορούσε να σε καταπιεί σα ρουφήχτρα. Στα ερείπια της Χρέκνοχ; Εκεί οποιαδήποτε στιγμή ήταν πιθανό να εκραγούν οι πέτρες και να σου σπάσουν το κρανίο. Να παραμείνουν μέσα στο νερό; Εδώ, συνέχεια, πετάγονταν—

Ένας ισχυρός πίδακας υψώθηκε κάτω απ'τον Ρέηρμαρ, στέλνοντάς τον στον αέρα, ενώ το νερό βούιζε γύρω του, μπαίνοντας μέσα στα ρουθούνια και στο στόμα του, πνίγοντάς τον.

Από κάπου νόμιζε πως μπορούσε ν'ακούσει τους Καρνεβολθιανούς πολεμιστές να ουρλιάζουν έντρομοι, να λένε πράγματα που εκείνος δεν ήταν δυνατόν να καταλάβει.

Σούλτριθ!

Πού ήταν η αδελφή του; Δεν αισθανόταν, πλέον, να την κρατά.

Σούλτριθ! προσπάθησε να φωνάξει, μα δε μπορούσε, καθώς το νερό τον έπνιγε.

Ύστερα, αντίκρισε το πρόσωπό της από το πουθενά: τα μαύρα της μαλλιά ανέμιζαν γύρω του, και τα καταγάλανα μάτια της γυάλιζαν. Μετά χάθηκε, και το πρόσωπο του πατέρα του παρουσιάστηκε· το πρόσωπο του άρρωστου Βασιληά Άολνορ, ο οποίος δεν έμοιαζε άρρωστος, τώρα: τα χαρακτηριστικά του ήταν δυνατά, τα μαύρα του μαλλιά καλοχτενισμένα, το σαγόνι του σφιγμένο, αρχοντικό – μάλιστα, φαινόταν νεότερος, πολύ νεότερος. Τόσο νέο δεν τον είχε γνωρίσει ποτέ ο Ρέηρμαρ, γιατί αυτός, η Σούλτριθ, και ο Νόβμορ ήταν τα δεύτερά του παιδιά· την πρώτη οικογένεια του Βασιληά Άολνορ είχε δολοφονήσει, μέσα στο παλάτι, ο Άρχοντας Θόρλονριβ, της Κάργκαν, κατά την περίοδο του εμφύλιου πολέμου του Κάρνεβολθ.

Έπειτα, παρουσιάστηκε το πρόσωπο της μητέρας του Πρίγκιπα-Διάδοχου του Πέτρινου Θρόνου· και ήταν κι αυτή νεότερη: τα ξανθά της μαλλιά έπεφταν ανάλαφρα στους ώμους της, και τα γαλανά της μάτια γυάλιζαν, όπως αυτά της Σούλτριθ.

Κάθε αίσθηση του τόπου και του χρόνου είχε εγκαταλείψει τον Ρέηρμαρ· δεν ήξερε πού βρισκόταν, ένιωθε χαμένος.

–Ξαφνικά, ένα δυνατό χτύπημα διαπέρασε όλο του το σώμα, και χάθηκε ακόμα περισσότερο....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Επιζώντες

Η Σούλτριθ επανέκτησε τις αισθήσεις της και άνοιξε τα μάτια, για να διαπιστώσει ότι βρισκόταν στην καμπίνα ενός πλοίου. Το μέρος ήταν καμωμένο από ξύλο, όπως όλες οι καμπίνες, και η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ ξαπλωμένη σ'ένα κρεβάτι. Παραδίπλα, μπορούσε να δει ένα γραφείο και μια πολυθρόνα. Και τα δύο είχαν σκαλίσματα επάνω τους: τα πόδια του πρώτου απεικόνιζαν μοχθηρές, δηλητηριώδεις γοργόνες, που στήριζαν την ξύλινη τάβλα του επίπλου· και στην πολυθρόνα λουλούδια ήταν λαξευμένα – τριαντάφυλλα, με επικίνδυνα αγκάθια.

Τι κάνω εδώ; αναρωτήθηκε η Σούλτριθ. *Πού είμαι;* Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν να λιποθυμά από την «εκδίκηση» των Πνευμάτων και να την πιάνει ο Ρέηρμαρ στα δυνατά του χέρια. Ύστερα... ύστερα, νόμιζε πως είχε συνέλθει, κάποια στιγμή, για λίγο, αλλά γρήγορα έχασε, πάλι, τις αισθήσεις της, γιατί αισθανόταν να μη μπορεί ν'αναπνεύσει. *Μήπως το ονειρεύτηκα αυτό;...*

Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, και διαπίστωσε πως ήταν γυμνή. Προφανώς, κάποιος την είχε βρει και την είχε φέρει εδώ, αλλά ποιος ήταν αυτός –ο Νόβμορ;– και πού βρίσκονταν οι υπόλοιποι και ο Ρέηρμαρ;

Η Σούλτριθ ξάπλωσε, πάλι, προσπαθώντας να συμμαζέψει τις σκέψεις της. Εξάλλου, αισθανόταν πολύ κουρασμένη για να σηκωθεί. Έριξε ακόμα μια ματιά στο γραφείο και στην πολυθρόνα. Στο ένα ήταν σκαλισμένες γοργόνες, και στην άλλη τριαντάφυλλα. Αν ο Νόβμορ έμενε εδώ, θα είχε τέτοια σκαλίσματα στα έπιπλά του; αναρωτήθηκε η Πριγκίπισσα. Πιθανώς, αποφάσισε (άλλωστε, ο αδελφός της είχε παράξενα γούστα), όμως κάπου εδώ μέσα δε θα ήταν –λαξευμένο ή κεντημένο– και το Αστέρι του Κάρνεβολθ; Ή όχι; Ο Νόβμορ, πολλές φορές, της έδινε την εντύπωση πως δεν ενδιαφερόταν και τόσο για το Βασίλειο...

Η Σούλτριθ σταύρωσε τα χέρια μπροστά της. Γιατί κανένας δεν έμπαινε, ώστε να του κάνει τις ερωτήσεις που ήθελε; Είχε αρχίσει να βαριέται –και ν’ανησυχεί για τ’αδέλφια της. Πέρασε απ’το νου της να επικοινωνήσει, πάλι, με τον Νόβμορ, όμως αποφάσισε, τελικά, να μην το επιχειρήσει, γιατί, εκτός του ότι ένιωθε εξοντωμένη, τα Πνεύματα έμοιαζαν να έχουν τρελαθεί, και δεν είχε καμία επιθυμία να την χτυπήσουν, ξανά, με ψυχική ενέργεια.

Αντ’αυτού, πήρε το θάρρος να σηκωθεί απ’το κρεβάτι, τυλίγοντας γύρω της το μαύρο σεντόνι που βρισκόταν κάτω απ’την κουβέρτα με την οποία ήταν σκεπασμένη. Προχώρησε ως το γραφείο και κοίταξε επάνω του έναν ναυτικό χάρτη. Απεικόνιζε τις βόρειες ακτές της Νότιας Γης, και, εκτός από την Χρέκνοχ, δύο μικρές πόλεις του Κάρνεβολθ ήταν σβησμένες, με μαύρο μελάνι. Η Σούλτριθ υπέθετε πως αυτό σήμαινε ότι είχαν καταστραφεί απ’τον μεγάλο σεισμό –ή, μάλλον, ότι ο κάτοχος του χάρτη (και, πιθανώς, Καπετάνιος τούτου του πλοίου) ήταν βέβαιος πως αυτές οι δύο πόλεις και η πρωτεύουσα είχαν μετατραπεί σε ερείπια.

Άκουσε πίσω της την πόρτα ν'ανοίγει, και γύρισε απότομα, αντικρίζοντας τον πιο γοητευτικό άντρα που είχε ποτέ της ατενίσει. Ήταν μετρίου αναστήματος και τα σκούρα-καστανά του μαλλιά δεμένα αλογοουρά, ψηλά πίσω απ'το κεφάλι του. Το πρόσωπό του, μάλλον, είχε δυο-τρεις μέρες να το ξυρίσει, αν έκρινε κανείς από τις κοντές τρίχες εκεί. Τα καφετιά, ερευνητικά του μάτια ήταν το πιο εντυπωσιακό πράγμα επάνω του, καθώς φανέρωναν ευφυή άνθρωπο με τον τρόπο που κινούνταν.

«Υψηλοτάτη,» χαιρέτισε ο άγνωστος, κάνοντας μια μικρή υπόκλιση προς το μέρος της Πριγκίπισσας του Κάρνεβολθ.

Η Σούλτριθ κράτησε το μαύρο σεντόνι σφιχτά επάνω της. Ύστερα, αντιλήφθηκε πως, μάλλον, έτσι φανέρωνε περισσότερα απ'όσα έκρυβε, οπότε, κοκκινίζοντας, το χαλάρωσε λίγο. «Με γνωρίζετε...;» είπε.

«Μα φυσικά,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Οι πολεμιστές σας με ενημέρωσαν.» Μπήκε στην καμπίνα, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Ήταν ντυμένος με ένα φαρδύ, μπεζ παντελόνι, όχι και τόσο ψηλές, μαύρες μπότες, λευκό πουκάμισο, και μελανή κάπα.

«Ποιος είστε;» ρώτησε η Σούλτριθ.

«Με συγχωρείτε για την παράληψή μου να συστηθώ, Υψηλοτάτη,» είπε ο άγνωστος. «Ονομάζομαι Όντβιν, και είμαι Καπετάνιος του *Καβαλάρη των Κυμάτων*. Συχνάζω στο Βασίλειό σας. Το εμπόριο εκεί δεν ήταν και τόσο καλό, τον τελευταίο καιρό, λόγω του πολέμου, μα τώρα, υποθέτω, θα γίνει ακόμα χειρότερο...»

«Πώς μας βρήκατε;» θέλησε να μάθει η Σούλτριθ.

«Πλησίαζα την Ρόντγκορ, όταν ο σεισμός άρχισε, Πριγκιπέσα μου,» εξήγησε ο Όντβιν. «Είδα την πόλη να καταστρέφεται, να ισοπεδώνεται. Όσοι καπεταναίοι τύχαινε να βρίσκονται εκεί, συγκέντρωναν τον κόσμο, μα το δικό μου σκάφος έμεινε σχεδόν άδειο. Έτσι, πήγα προς την πρωτεύουσα, ακολουθώντας την ακτή, και υποθέτοντας πως κάποιος θα έρχονταν από τα ενδότερα του Κάρνεβολθ και ίσως κατάφερνα να τους σώσω. Κινδύνεψα αρκετά,

μ'αυτούς τους καυτούς πίδακες που πετάγονται, απροειδοποίητα, απ'το νερό, μα δεν είναι της φύσης μου ν'αφήνω ανθρώπους στο έλεος των Πνευμάτων, όταν έχω τη δυνατότητα να κάνω κάτι γι'αυτούς.»

«Λίγα άτομα σαν κι εσάς συναντά κανείς, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ.

Ο Όντβιν μειδίασε, μυστηριωδώς. «Πολλοί θα συμφωνούσαν μαζί σας, Υψηλοτάτη... για διάφορους λόγους.»

Η Σούλτριθ δεν κατάλαβε τι ακριβώς εννοούσε ο Καπετάνιος του *Καβαλάρη των Κυμάτων*. Ρώτησε: «Πού είναι ο αδελφός μου, ο Πρίγκιπας Ρέημμαρ και διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου;»

«Φοβάμαι πως ο αδελφός σας είναι νεκρός, Υψηλοτάτη,» την πληροφόρησε, σταθερά, ο Όντβιν.

Η Σούλτριθ αισθάνθηκε να ζαλίζεται. Έκανε, ασυναίσθητα, μερικά βήματα προς τα πίσω, και κάθισε στο κρεβάτι, ακουμπώντας τα χέρια στους μηρούς της. «Πώς, Καπετάνιε;» ρώτησε, αργά.

«Πνίγηκε μέσα σ'έναν πίδακα νερού, μου είπαν οι πολεμιστές σας,» εξήγησε ο Όντβιν. «Έχετε τα συλλυπητήριά μου, Υψηλοτάτη.» «Ευχαριστώ,» είπε, αδύναμα, η Σούλτριθ. «Για όσα κάνατε, Καπετάνιε.»

«Σκέφτηκα μόνο να βοηθήσω. Ο σεισμός μού φάνηκε πολύ μεγάλος –κάτι τέτοιο δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου· και δεν έχει πάψει ακόμα.»

Η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ έγλειψε τα χείλη, αναλογιζόμενη αν θα πίστευε αυτά που σκόπευε να του πει. Αποφάσισε πως δεν είχε παρά ν'ανακαλύψει. «Δεν ήταν σεισμός, Καπετάνιε...»

Ο Όντβιν συνοφρυώθηκε από περιέργεια. «Και τι ήταν τότε, Πριγκίπισσά μου;»

«Κάποιος –κάποιος δαιμονάνθρωπος, νομίζω– πείραξε το Κέντρο Σταθερότητας στην Μάοχμπιν της Ζίρκεφ, τον Κρύσταλλο.»

«Και όλες τούτες οι καταστροφές συνέβησαν εξαιτίας αυτού;» Ο Καπετάνιος του *Καβαλάρη των Κυμάτων* έμοιαζε δύσπιστος.

«Ναι,» τον διαβεβαίωσε η Σούλτριθ. «Δεν έχετε ακούσει πως, αν κάτι πάθει ο Κρύσταλλος, η Νότια Γη θα καταστραφεί;»

Ο Όντβιν ένευσε. «Ναι, αλλά αυτό είναι ένας θρύλος...»

«Είναι από τους αληθινούς θρύλους, Καπετάνιε,» τόνισε η Σούλτριθ.

«Θα μπορούσα, όμως, να ρωτήσω πώς γνωρίζετε ότι όντως κάποιος πείραξε τον Κρύσταλλο, Πριγκίπισσά μου;»

Τώρα, αποκλείεται να με πιστέψει. «Το είδα σ'ένα όνειρο, Καπετάνιε.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε, ύστερ'από μερικές στιγμές σκέψης, ο Όντβιν.

«Δε με πιστεύετε, το ξέρω,» είπε η Σούλτριθ. «Όμως τα Πνεύματα, κάποιες φορές, στέλνουν παράξενα όνειρα, Καπετάνιε –όνειρα από το μέλλον, το παρελθόν, ή το παρόν, ή αυτό που θα μπορούσε να συμβεί ή να είχε συμβεί...»

«Οι γνώσεις μου περί μαγείας είναι φτωχές, Υψηλοτάτη,» δήλωσε ο Όντβιν. «σε αντίθεση με τις δικές σας, να υποθέσω...;»

«Ναι, γνωρίζω κάποια πράγματα, Καπετάνιε,» παραδέχτηκε η Σούλτριθ.

«Μήπως, παρεμπιπτόντως, γνωρίζετε και πότε θα τελειώσει ο σεισμός στην Νότια Γη;»

«Δε θα τελειώσει· τουλάχιστον, όχι μέχρι να επανέρθει στην αρχική του κατάσταση το Κέντρο Σταθερότητας.»

«Και πώς θα επανέρθει στην αρχική του κατάσταση;» θέλησε να μάθει ο Όντβιν, καθώς καθόταν στην ξύλινη πολυθρόνα του γραφείου του.

«Αν το προηγούμενο Στήριγμα Ισχύος –ο Κρύσταλλος– έχει καταστραφεί, τότε, χρειαζόμαστε ένα καινούργιο,» τον πληροφόρησε η Σούλτριθ. «Μόνο αυτό γνωρίζω...»

Ύστερα, ρώτησε: «Έχετε δει τον άλλο μου αδελφό, τον Πρίγκιπα Νόβμορ;»

«Όχι. Σε ποια πόλη ήταν;»

«Δεν ήταν σε πόλη. Σε πλοίο είναι. Επικοινωνήσα μαζί του, μέσω των Πνευμάτων, και μου είπε πως θα ερχόταν να πάρει τον Ρέηρμαρ κι εμένα απ' την ακτή.»

«Προφανώς, ήμουν πιο κοντά, και σας βρήκα πρώτος,» είπε ο Όντβιν. «Όμως θα συναντήσουμε τον αδελφό σας αρκετά σύντομα, Πριγκίπισσά μου· μην ανησυχείτε. Τώρα, θα επιθυμούσατε να φάτε κάτι; Είναι μεσημέρι.»

Η Σούλτριθ ένευσε καταφατικά. «Ναι, θα ήθελα κάτι να φάω, Καπετάνιε· ευχαριστώ. Επίσης, αν έχετε κάτι να φορέσω...»

Ο Όντβιν σηκώθηκε όρθιος, και πλησίασε μια ξύλινη ντουλάπα. «Μπορείτε να πάρετε απο δώ ό,τι σας αρέσει, Υψηλοτάτη.»

«Ευχαριστώ και πάλι, Καπετάνιε.»

Ο Όντβιν ένευσε σε χαιρετισμό, και βγήκε απ' την καμπίνα.

Η Σούλτριθ, προσπαθώντας να καταπιεί τη θλίψη της για τον θάνατο του Ρέηρμαρ, ζύγωσε την ντουλάπα και την άνοιξε. Έριξε μια ματιά μέσα, στα ρούχα, και, τελικά, διάλεξε ένα μαύρο παντελόνι και μια λευκή πουκαμίσια. Και τα δύο ήταν μεγάλα της, όμως δε μπορούσε να βρει κάτι που να της ταιριάζει περισσότερο, έτσι βολεύτηκε μ' αυτά. Μπότες δε φόρεσε, προτιμώντας να μείνει ξυπόλυτη, για την ώρα, επειδή όλες ήταν ιδιαίτερα... ευρύχωρες για τα πόδια της – πιο ευρύχωρες απ' τις παντόφλες της στο παλάτι της Χρέκνοχ. Αναρωτιόταν πού είχε πάει ο Καπετάν Όντβιν τα δικά της ρούχα.

Κάθισε στην πολυθρόνα του γραφείου της καμπίνας, περιμένοντας. Γιατί έπρεπε ο Ρέηρμαρ να πεθάνει; Γιατί; Ευχόταν, τουλάχιστον, ο Νόβμορ να ήταν καλά, καθώς και η μητέρα κι ο πατέρας της. Αν και, βέβαια, ο Βασιληάς Άολνορ ήταν άρρωστος και, απ' ό,τι έλεγαν όλοι του οι θεραπευτές, σύντομα θα ταξίδευε στον Πνευματικό Κόσμο.

Η Σούλτριθ άνοιξε το πάνω-πάνω συρτάρι του γραφείου, μην ξέροντας τι να κάνει. Μέσα, ανάμεσα στα άλλα πράγματα, εντόπισε κάτι που της έκανε εντύπωση: ένα λευκοπόρφυρο όστρακο, δεμένο

πάνω σε μια τούφα κόκκινων μαλλιών. Άπλωσε το χέρι της και το σήκωσε. Ήταν όμορφο. Με ενθύμιο έμοιαζε.

Η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ το έβαλε, πάλι, στο συρτάρι, και το έκλεισε, καθώς κάποιος χτυπούσε την πόρτα της καμπίνας. «Ποιος είναι;» ρώτησε.

«Εγώ, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε η φωνή του Όντβιν. «Μπορώ να περάσω;»

«Φυσικά, Καπετάνιε.»

Η πόρτα άνοιξε, και ο καστανός άντρας μπήκε, κρατώντας έναν δίσκο με φαγητό, τον οποίο ακούμπησε στο γραφείο, εμπρός της. Η Σούλτριθ είδε πως επάνω του βρίσκονταν ένα μπολ με ψαρόσουπα, ένα πιάτο με δύο μεγάλα, βραστά ψάρια, και μια κούπα γεμάτη μπίρα.

«Ελπίζω να είναι της αρεσκείας σας, Πριγκίπισσά μου...»

«Είναι, Καπετάνιε,» τον διαβεβαίωσε εκείνη. «Άλλωστε, πεινάω πολύ.» Και, παίρνοντας το κουτάλι στο δεξί χέρι, άρχισε να τρώει ψαρόσουπα.

Ο Όντβιν κάθισε σε μια καρέκλα της καμπίνας, παρακολουθώντας την. Η Σούλτριθ αισθανόταν λιγάκι άβολα, κάτω από το παρατηρητικό του βλέμμα, μα δεν είπε τίποτα. Μόνο αφότου είχε τελειώσει το μισό μπολ, μίλησε:

«Καπετάνιε, θα ήθελα, αν ήταν δυνατόν, να συγκεντρώσουμε όλους τους επιζώντες Καρνεβολθιανούς κοντά μας.»

«Ήδη έχουμε μερικά πλοία γύρω μας, Υψηλοτάτη,» την πληροφόρησε ο Όντβιν, «οι καπετάνιοι των οποίων περιμένουν να περάσει ο σεισμός, για να επιστρέψουν τον κόσμο στην πατρίδα του.»

«Όπως σας εξήγησα, ο σεισμός δε θα περάσει, και συνεπώς θα ήταν καλύτερα να απομακρυνθούμε από τη Νότια Γη. Γιαυτό θέλω να συγκεντρωθούν όλοι οι επιζώντες Καρνεβολθιανοί κοντά μου: πρέπει να τους πω τι συμβαίνει.

»Εσείς είστε Καρνεβολθιανός, Καπετάνιε;»

«Όχι,» απάντησε μόνο ο Όντβιν.

Αφού εκείνος δεν ήταν πρόθυμος να πει κάτι περαιτέρω, η Σούλτριθ αποφάσισε να μην τον ρωτήσει. «Θα ήταν δυνατόν, λοιπόν, να συγκεντρώσουμε τους επιζώντες του Βασιλείου μου;» άλλαξε θέμα.

«Φυσικά, Υψηλοτάτη,» είπε ο Όντβιν. «Και, ύστερα, πού σκοπεύετε να πάτε το λαό σας;»

Η Σούλτριθ φάνηκε σκεπτική, για λίγο· έπειτα, αποκρίθηκε: «Στην Θέρλινχ, για αρχή. Η Βασίλισσα Αάνθα θα μας βοηθήσει· μας χρωστάει χάρη.»

** ** *

«Βρήκαμε τον αδελφό σας, Υψηλοτάτη,» ανέφερε ο Όντβιν, το απόγευμα.

Η Σούλτριθ σηκώθηκε απ' το κρεβάτι της καμπίνας και ακολούθησε τον Καπετάνιο του *Καβαλάρη των Κυμάτων* στο κατάστρωμα. Ο αέρας ήταν ψυχρός, και περνούσε μέσα στο φαρδύ, λευκό πουκάμισο και στο παντελόνι της, κάνοντάς την ν' ανατριχιάζει. Μπότες δεν είχε ακόμα φορέσει, γιατί, όταν είχε ρωτήσει τον Όντβιν πού ήταν τα ρούχα της, εκείνος της είχε απαντήσει πως στέγνωναν και θα μπορούσε να τα έχει αύριο το πρωί.

Πλάι στο καράβι όπου βρισκόταν η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ, τώρα, ήταν ένα άλλο: μια μεγάλη, βασιλική γαλέρα, που η Σούλτριθ γνώριζε πως άκουγε στο όνομα *Ξίφος του Κάρνεβολθ*. Στην πλώρη της γαλέρας στεκόταν ένας νεαρός άντρας: ο Νόβμορ, ντυμένος, ως συνήθως, στο χρυσάφι και στο ασήμι, και μ' έναν πορφυρό μανδύα ν' ανεμίζει πάνω απ' τους ώμους του.

Καθώς ο *Καβαλάρης των Κυμάτων* πλεύριζε το *Ξίφος του Κάρνεβολθ*, ο Πρίγκιπας (και, τώρα που ο Ρέηρμαρ ήταν νεκρός, Πρίγκιπας-Διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου, σκέφτηκε η Σούλτριθ)

πήδησε στο κατάστρωμα του πρώτου, και ζύγωσε, με γοργά βήματα, την αδελφή του, για να την αγκαλιάσει.

«Καλά;» τη ρώτησε, ύστερα, κοιτώντας το πρόσωπό της.

«Προσπαθώ,» αποκρίθηκε, αργά, η Σούλτριθ, ενώ δάκρυα χαράς συγκεντρώνονταν στα μάτια της –τουλάχιστον, αυτός ο αδελφός της ήταν ζωντανός.

«Ο Ρέηρμαρ;»

Η Σούλτριθ δίστασε, σφίγγοντας τα χείλη. «Ο Ρέηρμαρ...»

«Τι είναι;» Η όψη του Νόβμορ έγινε ανήσυχη.

«...είναι νεκρός,» είπε, τελικά, η αδελφή του.

«Από το σεισμό;»

«Ναι... Και είναι πολλά τα πράγματα που πρέπει να σου πω, Νόβμορ. Έλα να μιλήσουμε.» Τον έπιασε απ' το χέρι, οδηγώντας τον στο εσωτερικό της καμπίνας του Καπετάν Όντβιν, ο οποίος, φυσικά, δεν έφερε καμία αντίρρηση.

Η Σούλτριθ κάθισε στην πολυθρόνα πίσω απ' το γραφείο, ενώ ο αδελφός της έμεινε όρθιος. Από την έκφρασή του, φαινόταν να είναι πολύ, πολύ προβληματισμένος. Και η Πριγκίπισσα ήξερε γιατί: με τον θάνατο του Ρέηρμαρ, τώρα, εκείνος ήταν ο Πρίγκιπας-Διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου, ως το δεύτερο μεγαλύτερο παιδί του Βασιληά Αόλνορ. Βέβαια, δεν υπήρχε, πλέον, Πέτρινος Θρόνος...

«Πώς είναι ο πατέρας, η μητέρα;» ρώτησε η Σούλτριθ.

«Δεν πρόλαβαν να τους βγάλουν απ' την πόλη,» εξήγησε ο Νόβμορ. «Ήταν δύσκολο να μεταφέρουν τον πατέρα, και η μητέρα επέμεινε να μείνει μαζί του, μέχρι να τον φέρουν στο πλοίο...»

Κι άλλοι νεκροί... συλλογίστηκε η Σούλτριθ, νιώθοντας χολή να έρχεται στο στόμα της.

Ο Νόβμορ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, κουνώντας το κεφάλι. «Είμαι χαμένος, Σούλτριθ,» παραδέχτηκε. «Δεν ξέρω τι να κάνω. Τώρα, είμαι Βασιληάς του Κάρνεβολθ.»

Η Πριγκίπισσα γνώριζε πως αυτό που επρόκειτο να του πει θα τον έκανε να αισθανθεί ακόμα χειρότερα. Παραταύτα: «Είσαι Βασιληάς των Καρνεβολιανών,» διόρθωσε.

Ο Νόβμορ την κοίταξε παραξενεμένος. «Δε σε καταλαβαίνω.»

«Δεν υπάρχει, πια, Κάρνεβολθ, αδελφέ,» εξήγησε η Σούλτριθ.

«Πώς είναι αυτό δυνατόν;» απόρησε ο νέος Βασιληάς. «Ένας σεισμός δε μπορεί να καταστρέψει ένα ολόκληρο Βασ–»

«Δεν ήταν μονάχα ένας σεισμός,» τον διέκοψε η Σούλτριθ. «Ούτε θα έχει ακόμα σταματήσει.» Καθάρισε, διακριτικά, το λαιμό της, τον οποίο ένιωθε σφιγμένο. «Πρέπει να πιστέψεις αυτά που θα σου πω...»

«Πες μου,» την παρότρυνε ο Νόβμορ. «Τι χειρότερο μπορεί ν'ακούσω;»

Κάτι πολύ χειρότερο... «Κάποιος πείραξε το Κέντρο Σταθερότητας της Νότιας Γης,» τον πληροφόρησε η Πριγκίπισσα. «Κάποιος κατέστρεψε τον Κρύσταλλο που φυλά η Βασίλισσα Ταρμαρία στην Ζίρκεφ.»

«Πώς το ξέρεις; Και τι μ'αυτό, δηλαδή;» έκανε ο Νόβμορ.

«*Τι μ'αυτό;*» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. «Όλη η Νότια Γη έχει αποσταθεροποιηθεί, αδελφέ! Και παράξενoi και δυνατοί σεισμοί θα συνεχίσουν να την πλήττουν, ώσπου να σταθεροποιηθεί ξανά.»

«Αφού υποστηρίζεις ότι εκείνος ο θρύλος για τον Κρύσταλλο είναι αληθινός, σε πιστεύω, Σούλτριθ,» δήλωσε ο Νόβμορ. «Γνωρίζεις ότι σου έχω εμπιστοσύνη, σε τέτοια ζητήματα. Αλλά είσαι *σίγουρη* πως αυτό είναι που έχει συμβεί;»

«Ναι.»

«Πώς;»

«Το ονειρεύτηκα.»

Ο αδελφός της την λοξοκοίταξε.

«Αλλά δεν ήταν ένα συνηθισμένο όνειρο!» τόνισε η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ. «ήταν από κείνα τα όνειρα που στέλνουν τα Πνεύματα, για δικούς τους λόγους, άγνωστους σε μας.»

Ο Νόβμορ κάθισε στο κρεβάτι. «Μετά από όλα τούτα τα υπέροχα νέα, τι προτείνεις να κάνουμε, αδελφούλα;» ρώτησε.

Εσύ είσαι ο Βασιληάς των Καρνεβολθιανών, τώρα· όχι εγώ η Βασίλισσά τους, συλλογίστηκε η Σούλτριθ, γνωρίζοντας πως ποτέ δεν απασχολούσε τον αδελφό της η πιθανότητα ότι μπορεί κάποια μέρα εκείνος να γινόταν Μονάρχης του Κάρνεβολθ, αντί τον Ρήρμαρ, σε περίπτωση που κάτι συνέβαινε στον τελευταίο. Μέχρι και τον πόλεμο με τον Γελωτοποιό ο Νόβμορ δεν τον είχε πάρει σοβαρά, πιστεύοντας ότι οι Καρνεβολθιανοί θα νικούσαν και ο ίδιος, ούτως ή άλλως, δε μπορούσε να προσφέρει τίποτα στο πεδίο της μάχης.

«Λέω να πάμε στην Θέρληχ, την πρωτεύουσα του Βασιλείου του Ωκεανού,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. «Η Βασίλισσα Αάνθα μάς χρωστάει χάρη.»

Ο Νόβμορ σήκωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά. «Αλήθεια;»

«Ναι,» είπε η Σούλτριθ, κάπως θυμωμένη, γιατί της φαινόταν πως, *πάλι*, ο αδελφός της δεν έπαιρνε την θέση του τόσο σοβαρά όσο χρειαζόταν. «Κατά τη διάρκεια του πολέμου με τον Γελωτοποιό, σώσαμε εκείνη και τον Βασιληά του Σαραόλν από βέβαιο θάνατο.»

«Πώς ακριβώς έγινε κάτι τέτοιο;» απόρησε ο Νόβμορ. «Και τι δουλειά μπορεί να είχαν η Βασίλισσα του Ωκεανού και ο Μονάρχης του Σαραόλν στο Κάρνεβολθ;»

Η Σούλτριθ τού εξήγησε τι είχε συμβεί, εκείνη την περίοδο.

Ο Νόβμορ έτριψε το φρεσκοξυρισμένο του σαγόνι. «Αν όσα λες, σχετικά με την καταστροφή της Νότιας Γης, αληθεύουν, τότε, κι εγώ νομίζω πως η Θέρληχ είναι το καλύτερο μέρος για να κατευθυνθούμε, για την ώρα...

»Επομένως, πρέπει να συγκεντρώσουμε όλους τους Καρνεβολθιανούς κοντά μας, ώστε να μη χαθούν, σωστά;»

«Όπως πιστεύει ο Βασιληάς μου,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. *Είσαι Βασιληάς, τώρα, πανάθεμά σε –κατάλαβέ το!*

Ο Νόβμορ γέλασε. «Όπως πιστεύει ο Βασιλιάς μου;» τη μιμήθηκε. «Σούλτριθ, είσαι αδελφή μου! Πριν τον πόλεμο, ακόμα βριζόμασταν.»

«Τώρα, όμως, είσαι ο Βασιλιάς των Καρνεβολθιανών,» τόνισε η Πριγκίπισσα.

Ο Νόβμορ κούνησε, πάλι, το κεφάλι, και σηκώθηκε όρθιος. «Σιχαίνομαι αυτή τη... βασιλική δουλειά, αδελφούλα,» δήλωσε. «Ίσως να σου παραχωρήσω τον Πέτρινο Θρόνο· η θέση θα σου πηγαίνει πολύ καλύτερα. Χαίρετε, Βασίλισσά μου.» Άνοιξε την πόρτα και βγήκε απ'την καμπίνα.

«Νόβμορ!» φώναξε η Σούλτριθ, κοπανώντας, ασυνείδητα, την παλάμη της πάνω στο γραφείο του Καπετάν Όντβιν. «Να σε πάρουν τα Πνεύματα...!» ξεφύσησε, μέσ' απ'τα δόντια της, δίχως, ασφαλώς, να το εννοεί. Αγαπούσε τον αδελφό της, αλλά ήταν πάντα τόσο ανεύθυνος.

** ** *

Ο Όντβιν είδε τον Πρίγκιπα του Κάρνεβολθ να βγαίνει απ'την καμπίνα του, ντυμένος στο χρυσάφι και στο ασήμι, όπως όλοι οι ευγενείς που είχε γνωρίσει ο Καπετάνιος του *Καβαλάρη των Κυμάτων*. Ήξερε ότι πολλοί μισούσαν αυτούς τους ανθρώπους, και υποστήριζαν ότι «ρουφούσαν το αίμα των λαών τους», όμως εκείνος τους λυπόταν. Τους λυπόταν γιατί είχαν λίγες επιλογές· τους λυπόταν γιατί έπρεπε να προσπαθούν να βρίσκουν λύσεις που θα τους ικανοποιούσαν όλους –πράγμα συνήθως ακατόρθωτο–· τους λυπόταν γιατί δεν είχαν χρόνο να χαρούν τα μικρά πράγματα· τους λυπόταν γιατί η ζωή τους ήταν τόσο περίπλοκη...

Ο Όντβιν έκανε μια μικρή υπόκλιση προς το μέρος του Νόβμορ. «Υψηλότερα.»

«Μεγαλειότατε!» τον διόρθωσε εκείνος, περνώντας, βιαστικά, από δίπλα του. Και ο Καπετάνιος δε μπορούσε να πει εάν επρόκειτο για παρατήρηση ή για ειρωνικό λογοπαίγνιο.

Ήταν, άραγε, τώρα, αυτός ο Βασιλιάς του Κάρνεβολθ; Πάντως, αν ήταν, δεν έμοιαζε να του αρέσει και τόσο. Και ποιος μπορούσε να τον αδικήσει, μ' όλα όσα συνέβαιναν στο Βασίλειό του;... που, πλέον, δεν ήταν βασίλειο, άμα αλήθευαν όσα έλεγε η Πριγκίπισσα Σούλτριθ για τον Κρύσταλλο του Νότου.

Ο Όντβιν είδε τον Νόβμορ ν' ανεβαίνει στη βασιλική του γαλέρα και να πηγαίνει στην γέφυρα. Ύστερα, ο Καπετάνιος του *Καβαλάρη των Κυμάτων* στράφηκε στην καμπίνα του, και χτύπησε την πόρτα.

«Περάστε,» άκουσε τη φωνή της Πριγκίπισσας από μέσα.

Μπήκε, και την αντίκρισε να κάθεται στην πολυθρόνα του γραφείου του, με το δεξί μάγουλο ακουμπισμένο στη γροθιά της. «Θα μπορούσα, κάπως, να σας βοηθήσω, Υψηλοτάτη;» προθυμοποιήθηκε, παρατηρώντας τη διάθεσή της.

Η Σούλτριθ αναστέναξε. «Όχι, Καπετάνιε· σας ευχαριστώ.»

«Να σας ρωτήσω κάτι;»

«Ρωτήστε.»

«Είναι ο αδελφός σας, τώρα, Βασιλιάς του Κάρνεβολθ;»

«Ναι, Καπετάνιε. Και ο Ρήνμαρ και ο πατέρας μου είναι νεκροί» – υπήρχε πικρία και θλίψη στη φωνή της, καθώς το έλεγε αυτό – , «οπότε ο Πέτρινος Θρόνος ανήκει, πλέον, στον Νόβμορ.» Τώρα, υπήρχε έκδηλη μελαγχολία στη φωνή της.

«Με συγχωρείτε αν ακούγομαι αγενής, Υψηλοτάτη, αλλά δεν εμπιστεύεστε τον αδελφό σας;» είπε ο Όντβιν.

Η Σούλτριθ μειδίασε λεπτά. «Τον εμπιστεύομαι, Καπετάνιε· μα πολύ φοβάμαι ότι εκείνος δεν εμπιστεύεται τον εαυτό του...»

«Καταλαβαίνω τι εννοείτε,» ένευσε ο Όντβιν. «Θα θέλατε κάτι άλλο από μένα;»

«Όπως είχαμε πει, να βρείτε όλα τα Καρνεβολθιανά πλοία που τριγυρίζουν σ' αυτές τις ακτές και να τα συγκεντρώσετε, ώστε να

μπορέσουμε να κατευθυνθούμε στην Θέρληχ, Καπετάνιε. Κι ο Νόβμορ συμφωνεί.»

«Μάλιστα, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο Όντβιν, και βγήκε απ'την καμπίνα του.

Παρατήρησε ότι η μεγάλη γαλέρα του Βασιλιά Νόβμορ είχε ήδη απομακρυνθεί απ'τον *Καβαλάρη των Κυμάτων* και έπλεε ανατολικά. Ο Καπετάνιος αποφάσισε να την ακολουθήσει.

«Κύριε Άβκρα!» φώναξε στον τιμονιέρη του πλοίου. «Ανατολικά, προς αναζήτηση άλλων σκαφών!»

«Μά'στα, Καπ'τάνιε!» αποκρίθηκε εκείνος, και ξεκίνησαν.

Καθώς περνούσαν πλάι από διάφορα καράβια, ο Όντβιν έκανε νόημα στους καπετάνιους τους ν'απλωθούν και ν'αναζητήσουν επιζώντες, ώστε να τους συγκεντρώσουν όλους.

Ο Καπετάνιος του *Καβαλάρη των Κυμάτων* είχε εξηγήσει στο πλήρωμα και στους επιβάτες του όσα του είχε πει η Σούλτριθ: ότι, δηλαδή, οι σεισμοί στη Νότια Γη δε θα έπαυαν, και προτιμότερο ήταν άπαντες να κατευθυνθούν στην Θέρληχ, πρωτεύουσα του Ωκεανού, όπου η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ πίστευε ότι θα έβρισκαν ασφάλεια.

Ωστόσο, ο ίδιος ο Όντβιν δεν είχε καμια μεγάλη επιθυμία να πάει εκεί...

** ** *

Ως το βράδυ, περίπου τριάντα πλοία είχαν συγκεντρωθεί γύρω από το *Ξίφος του Κάρνεβολθ*, και ο Νόβμορ είχε καλέσει τους καπετάνιους όλων τους στη βασιλική γαλέρα, όπου βρισκόταν ο ίδιος μαζί με τη Σούλτριθ (αφού της είχε δώσει ρούχα για να ντυθεί «τα οποία ταίριαζαν περισσότερο στην καταγωγή της»). Η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ προσπάθησε να εξηγήσει στους θαλασσοπόρους την κατάσταση, όσο καλύτερα μπορούσε –γιατί τι να πεις για κάτι που ούτε εσύ δεν καταλαβαίνεις απόλυτα; Εκείνοι

την άκουγαν με ενδιαφέρον, μα και με δυσπιστία συγχρόνως, πράγμα που την ανησυχούσε. Ωστόσο, κανένας δεν διαφώνησε με την απόφασή της να κατευθυνθούν στην Θέρληχ, αν και η Σούλτριθ περίμενε αρκετές αντιρρήσεις, καθότι ο κάθε καπετάνιος θεωρούσε τον εαυτό του βασιλιά στο πλοίο του. Αλλά, φαίνεται, τώρα, η κατάσταση ήταν πειστική για όλους, και πού θα έβρισκαν καλύτερο λιμάνι για να πάνε από αυτό της Θέρληχ, το οποίο ήταν φημισμένο από τη Βόρεια ως τη Νότια Γη;

Όταν οι καπεταναίοι άρχισαν να διαλύονται, μπαίνοντας σε βάρκες που θα τους πήγαιναν στα σκάφη τους, ο Νόβμορ στράφηκε στην Σούλτριθ, λέγοντας πειραχτικά: «Σου είπα ότι θα είσαι καλύτερη Βασίλισσα απ'ό,τι εγώ Βασιλιάς.»

«Δεν είναι, όμως, η θέση μου να είμαι Βασίλισσα,» αποκρίθηκε, αυστηρά, εκείνη. «είναι η δική σου θέση να είσαι Βασιλιάς, αδελφέ.»

«Κι αν σου παραχωρήσω τον Πέτρινο Θρόνο;» είπε ο Νόβμορ. «Δε θα τον δεχτείς;»

«Αυτό θα ήταν ανόητο, Νόβμορ!» τόνισε η Σούλτριθ. «Δεν πρέπει να κάνεις κάτι τέτοιο –ειδικά τούτη την δύσκολη περίοδο.»

«Καλά, καλά... ό,τι πεις,» αναστέναξε ο Νόβμορ.

Νάτα, πάλι! Καμία σοβαρότητα για τη θέση του! σκέφτηκε η Σούλτριθ, θυμωμένη.

Τότε, είδε μια μελαχρινή κοπέλα να την πλησιάζει. Φορούσε μαύρες μπότες και ήταν τυλιγμένη μέσα σε μια σκούρα-μπλε κάπα, για να προστατεύεται απ'το κρύο της νύχτας. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο πίσω της, και τα μάτια της δακρυσμένα.

«Έχετε τα συλλυπητήριά μου, Υψηλοτάτη,» είπε.

«Ριέλα...» αποκρίθηκε η Σούλτριθ, και την αγκάλιασε σφιχτά. «Ο Ρέηρμαρ θα χαιρόταν πολύ, αν μάθαινε ότι ήσουν καλά.»

«Μα δε μπορεί να χαρεί, τώρα,» αποκρίθηκε εκείνη, ακουμπώντας το πρόσωπό της στον ώμο της Πριγκίπισσας. «Όχι εκεί όπου είναι...»

Η Σούλτριθ την άφησε απ'την αγκαλιά της και την κοίταξε καταπρόσωπο. «Οι νεκροί μάς βλέπουν, κάποιες φορές,» είπε. «Ακόμα μπορεί να χαίρεται που είσαι ζωντανή...»

Παρότι η Ριέλα ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερη από την αδελφή του αγαπημένου της Πρίγκιπα, πάντα έβλεπε την Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ ως γυναίκα μεγάλης σοφίας και σύνεσης, και τώρα πίστευε αυτό που της έλεγε η Σούλτριθ, κι ευχόταν, όντως, ο Ρήρμαρ να ήταν χαρούμενος εκεί όπου βρισκόταν. Ένευσε καταφατικά.

«Πώς είναι η δική σου οικογένεια;»

«Η μητέρα κι ο πατέρας μου βρίσκονται εδώ, στο *Ξίφος του Κάρνεβολθ*, αλλά τ'αδέλφια μου που είχαν πάει να πολεμήσουν στο πλευρό του Ρήρμαρ....» Η φωνή της έχασε δύναμη, κι έγινε ένας ψίθυρος που η Σούλτριθ δε μπορούσε να καταλάβει. Η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ γνώριζε τα αδέλφια που ανέφερε η Ριέλα: ήταν ο Κάρναλ, ο Διοικητής της Κεφαλής του Λέοντος, μια μικρότερη διοικήτρια, και ένας στρατιωτικός υποδιοικητής.

«Λυπάμαι...» είπε.

«Σούλτριθ, είναι αλήθεια όσα ανέφερες για τη Νότια Γη;» ρώτησε η Ριέλα. «Θα καταστραφεί όλη;»

Η Πριγκίπισσα κατένευσε, μελαγχολικά. «Και θα συνεχίσει να καταστρέφεται και να καταστρέφεται –έχει αποσταθεροποιηθεί το Νότιο Κέντρο Σταθερότητας του Άρμπεναρκ.»

«Δε μπορούμε, κάπως, να το σταθεροποιήσουμε, πάλι;» θέλησε να μάθει ο Νόβμορ, πιέζοντας, σκεπτικά, τα χείλη με τον αντίχειρά του.

«Ίσως και να μπορούμε,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. «Πάντως, εγώ δεν ξέρω πώς.»

«Και ποιος μπορεί να ξέρει;» έθεσε το ερώτημα ο Νόβμορ.

«Έχω ακούσει φήμες για κάποιους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, στο Σαραόλν,» είπε η Σούλτριθ, «μα δεν είμαι σίγουρη ότι ακόμα κι αυτοί έχουν τη δύναμη να κάνουν κάτι...» Ανασήκωσε τους ώμους, υποδηλώνοντας άγνοια.

«Θαυμάσια...» αναστέναξε ο Νόβμορ. «Βλέπεις τι συμβαίνει, όταν είναι να γίνω Βασιλιάς; –τα Πνεύματα δε με θέλουν.» Στράφηκε και πήγε στην καμπίνα της βασιλικής γαλέρας.

«Δεν το έχει πάρει και τόσο καλά, ε;» είπε η Ριέλα, που ανέκαθεν συμπαθούσε τον Νόβμορ· τον έβρισκε ευχάριστη παρέα, αλλά, φυσικά, δεν τον αγαπούσε, όπως τον Ρήρμαρ...

«Όχι,» αποκρίθηκε, απλά, η Σούλτριθ, και, καληνυχτίζοντας την φίλη της, ακολούθησε τον αδελφό της στην γέφυρα.

Τον βρήκε να στέκεται μπροστά σε ένα απ' τα μεγάλα παράθυρα της καμπίνας, μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι. «Τι σου λένε τα Πνεύματα, Σούλτριθ;» τη ρώτησε, δίχως να στραφεί στο μέρος της. «Με θέλουν για Βασιλιά;»

«Σε θέλουν,» απάντησε η αδελφή του.

«Ψεύτρα.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

Οικογενειακά ζητήματα, τυχερά παιχνίδια, κλέφτες, γκαντέμηδες παπαγάλοι, και παράξενες φήμες

Η Ρενά'ερα έκανε βόλτα στις αποβάθρες της μικρής πόλης του νησιού Όδνεκ. Ήταν μεσημέρι, αλλά οι καπεταναίοι είχαν αποφασίσει να μην φύγουν ακόμα, περιμένοντας κι άλλο κόσμο από τη Ζίρκεφ να συγκεντρωθεί εδώ. Μάλιστα, ορισμένα πλοία έκαναν ανίχνευση γύρω απ' το νησί, καθώς και πιο μακριά, προσπαθώντας να εντοπίσουν σκάφη και να τα φέρουν εκεί όπου βρίσκονταν αγκυροβολημένα και τα υπόλοιπα.

Η κόρη της μέχρι στιγμής αγνοούμενης Αρχόντισσας Ανθρί'ινα, ατενίζοντας προς τη μεριά της θάλασσας, μπορούσε να δει ένα

ολόκληρο δάσος από πανιά κι από κατάρτια, και μια ολόκληρη πλωτή πόλη από καταστρώματα. *Τουλάχιστον, αρκετός κόσμος σώθηκε*, συλλογίστηκε, μελαγχολικά, ενώ θυμόταν τη δική της οικογένεια, που είχε χαθεί στην καταστροφή της Ζάρντβακ.

Η Ρενά'ερα ποτέ δεν τα πήγαινε ιδιαίτερα καλά με τους δικούς της –συγκεκριμένα, με τη μητέρα της πάντα ήταν στα μαχαίρια, και τα ηλίθια αδέλφια της, συνέχεια, την κοροΐδευαν–, αλλά, σε καμία περίπτωση, δεν ήθελε το κακό τους. Γιατί κανένας τους δεν είχε γλιτώσει; Αισθανόταν μόνη...

Και, τώρα, αισθανόταν να πεινά, επίσης· ήταν ώρα να επιστρέψει στον Κάλ'μλιντ και τους υπόλοιπους. Έκανε μεταβολή κι άρχισε να βαδίζει–

–όταν, ξαφνικά, κάτι μπλέχτηκε ανάμεσα στους αστραγάλους της! Με μια κραυγή, η Ρενά'ερα έπεσε, μπρούμυτα, στο ξύλινο δάπεδο της αποβάθρας, βάζοντας τα χέρια της μπροστά, για να μη χτυπήσει. Τι σι'ανάθεμα;– Κάτι βαρύ πάτησε στη μέση της, κρατώντας την κολλημένη κάτω, ενώ κάποιος άρπαζε τους καρπούς της, βαστώντας της τα χέρια ενωμένα, πίσω απ'τη ράχη.

«Δεν ξέρεις με ποια μπλέκεις, βρομιάρη λιμανοπόντικα!» γρύλισε η Ρενά'ερα. «Θα δ–! Αααααααααα!» ούρλιαξε, καθώς κάποιος άλλος την άρπαζε απ'τα πόδια, και μαζί με τον πρώτο, που της κρατούσε τα χέρια, την σήκωναν απ'το δάπεδο, πετώντας την μέσα στο λιμάνι.

Οι αισθήσεις της θόλωσαν, προς στιγμή, καθώς βρέθηκε κάτω απ'το νερό. Όμως, γρήγορα, συνήλθε και βγήκε στην επιφάνεια. Ύψωσε το βλέμμα στην αποβάθρα, κι αντίκρισε δυο άντρες να γελάνε.

Τα μάτια της γούρλωσαν. «Γκάρμον! Κό'ντβαρ!» Δε μπορούσε να το πιστέψει ότι είχε βρει τα δύο ηλίθια αδέλφια της –ή, μάλλον, αυτά την είχαν βρει.

Ο Γκάρμον –ένας ξανθός, μακρυμάλλης τύπος, που είχε τα μαλλιά του λυτά– γονάτισε, στο ένα πόδι. «Δεν ήταν ακόμα η ώρα για το μεσημεριανό σου μπάνιο;»

Η Ρενά'ερα γέλασε. «Είναι από τις λίγες φορές που χαίρομαι που σας βλέπω, παλιοσαλτιμπάγκοι της Μάγκραθμελ!

»Τώρα, δώσε μου ένα χεράκι ν'ανέβω,» ζήτησε, απλώνοντας το χέρι της προς το μέρος του.

Ο Γκάρμον την έπιασε απ'τον καρπό. Εκείνη έκανε να τον τραβήξει κάτω, μαζί της, μα ο αδελφός της, προφανώς, το περίμενε κι αντιστάθηκε. «Χα-χα! Παλιό το κόλπο.»

Η Ρενά'ερα μειδίασε στραβά· κρατήθηκε απ'τον πήχη του και ανέβηκε λίγο –τον άρπαξε, ξαφνικά, απ'τη ζώνη, και τον παρέσυρε μέσα στο λιμάνι. Κι οι δυο βούτηξαν στο νερό, πετώντας το γύρω τους και βρέχοντας ελαφρώς το παντελόνι και τις μπότες του Κό'ντβαρ.

«Ηταν αυτό καινούργιο;» ρώτησε η πυρόξανθη γυναίκα, καθώς έβγαζε το κεφάλι της στον αφρό.

«Ηταν,» τη διαβεβαίωσε ο Γκάρμον. «Πολύ έξυπνο για σένα.»

Η Ρενά'ερα τού έριξε νερό στο πρόσωπο.

«Όταν σταματήσετε να παίζετε, μου το λέτε και μένα,» είπε ο Κό'ντβαρ.

Η αδελφή του ύψωσε το χέρι της. «Τράβηξέ με επάνω,» ζήτησε.

«Μόνο αν υποσχεθείς να μη με τραβήξεις εσύ *κάτω*,» τόνισε εκείνος.

Η Ρενά'ερα χαμογέλασε, στραβά. «Το υπόσχομαι.»

«Δε μ'αρέσει αυτό το χαμόγελο, αλλά....» Την έπιασε απ'τον καρπό και την ανέβασε, φανερά έκπληκτος που δεν επιχείρησε καμία εξυπνάδα. Ύστερα, έδωσε το χέρι του και στον Γκάρμον –και η Ρενά'ερα τον κλότσησε στην πλάτη, ρίχνοντας και τους δυο αδελφούς της στο λιμάνι.

«Δε σε *τράβηξα* κάτω,» τόνισε η πυρόξανθη γυναίκα, βγάζοντάς του τη γλώσσα και κλείνοντάς του το μάτι.

«Θα δεις τι σε περιμένει μετά,» αποκρίθηκε ο Γκάρμον, μουτρωμένος, ενώ ο Κό'ντβαρ την ατένιζε με στενεμένα μάτια και σφιγμένο σαγόνι.

Στην Ρενά'ερα δεν άρεσε καθόλου η έκφραση στα πρόσωπα των αδελφών της.

Έτρεξε.

** ** *

«Πού είναι η Ρενά'ερα, γλύκα;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ την Νάρντα, κόβοντας ένα κομμάτι ψάρι, με το πλατύ του μαχαίρι, και δαγκώνοντάς το.

Η ξανθομάλλα γυναίκα πλάι του ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω, γάταρε,» αποκρίθηκε. Είχε ανακαλύψει πως το «γάταρε» τον πείραζε πιο πολύ απ'το «γατούλη μου», το οποίο είχε, πια, συνηθίσει. «Σειρά μου;» ρώτησε τον Γκόρ'θλαμπ, κουνώντας τα κοκάλινα ζάρια μέσα στη χούφτα της.

«Φυσικά,» κατένευσε ο ξυρισμένος στο κεφάλι άντρας εμπρός της, ο οποίος καθόταν οκλαδόν, όπως και οι υπόλοιποι. Αυτός, η Νάρντα, και ο Κράε'ελν είχαν αποφασίσει να παίξουν μια φιλική *Τρικυμία*, ενώ ο Κάλ'μλιρβ και η Φαρία'ανμιν είχαν επιλέξει να μη συμμετέχουν, υποστηρίζοντας πως κι οι δυο γνώριζαν το παιχνίδι πολύ καλύτερα από τους άλλους, και θα ήταν άδικο.

Η ξανθομάλλα πρώην-κλέφτρα των Αρωματισμένων έριξε τα κοκάλινα ζάρια πάνω στην κουβέρτα. Κύλησαν και έφεραν δύο Πλοία. «Χάνεις,» είπε στον Γκόρ'θλαμπ. «είχες μία μόνο Τρικυμία.»

Ο ξυρισμένος ναυτικός τής πέταξε ένα σιδήριο, το οποίο η Νάρντα έπιασε στον αέρα και έβαλε μέσα στην τουνίκα της.

«Α, νάτη!» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

Οι υπόλοιποι έστρεψαν τα κεφάλια τους, κι αντίκρισαν την Ρενά'ερα να έρχεται, μαζί με δύο άντρες: ο ένας ήταν ξανθός και

μακρυμάλλης, ενώ ο άλλος είχε καστανά, κοντά μαλλιά. Όλοι τους ήταν βρεγμένοι απ'την κορφή ως τα νύχια.

«Ποιοι είναι οι κύριοι;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Τ'αδέλφια μου,» αποκρίθηκε η Ρενά'ερα, «ο Γκάρμον», έδειξε τον ξανθό, «και ο Κό'ντβαρ,» έδειξε τον καστανό.

«Που υποτίθεται πως ήταν νεκροί, να 'ούμε,» πρόσθεσε ο Κάλ'μλιρβ, υπομειδιώντας. «Δε μου λες, ρε κούκλα, μπας και βρήκες και το υπόλοιπό σου σόι και πήγατε όλοι για μεσημεριανό μπάνιο, να πούμε;»

«Η μητέρα κι ο πατέρας μας είναι νεκροί· πώς τολμάς να μας χλευάζεις;» μούγκρισε ο Γκάρμον, πιάνοντας το επάργυρο μανίκι του ξιφιδίου στη ζώνη του.

«Καλά, ρε συ παλικάρι!» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Μη φουντώνεις έτσι, να πούμε! Έχεις τα συλλυπητήριά μας. Κάτσε να μας κάνεις παρέα, άμα θες,» πρότεινε, δείχνοντας το μέρος πλάι του. «Χίλιοι καλοί χωράνε, όπως λένε.»

«Ελάτε.» Η Ρενά'ερα κάθισε κοντά στον μελαχρινό ναυτικό με την πορφυρή κορδέλα. «Αυτός είναι ο Κάλ'μλιρβ, για τον οποίο σας μίλησα—»

«Πάλι, θάψιμο φάγαμε...!» μουρμούρισε ο εν λόγω Καπετάνιος, δαγκώνοντας ακόμα ένα κομμάτι απ'το ψάρι του.

Η Ρενά'ερα μειδίασε· και συνέχισε, με τη σύσταση των άλλων: «Η Νάρντα, ο Γκόρ'θλαμπ, ο Καπετάν Κράε'ελν, και η Καπετάνισσα Φαρία'ανμιν.»

«Χαρήκαμε πολύ,» έγνεψε ο Κό'ντβαρ, και κάθισε ανάμεσα στην Ρενά'ερα και τον Κάλ'μλιρβ. Ο Γκάρμον πήρε θέση από την άλλη μεριά της πυρόξανθης αδελφής του.

«Δε μου λέτε –και μην το εκλάβετε, πάλι, ως προσβολή, να πούμε– είστε σίγουροι ότι είναι νεκροί οι γονείς σας; Γιατί έτσι νόμιζε και η Ρενά'ερα για σας τους δυο,» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

«Η αδελφή μας λέει πως είδε να τους πλακώνει ένα χτίριο,» εξήγησε ο Γκάρμον. «Εγώ κι ο Κό'ντβαρ δεν ήμασταν εκεί.»

«Πού ήσασταν;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Είχα πάει να βρω τη γυναίκα και τα παιδιά μου,» απάντησε ο Γκάρμον. «Και... δεν τους βρήκα.» Κούνησε το κεφάλι, θλιμμένα, ενώ κοίταζε το πάτωμα.

Η Νάρντα, ο Γκόρ'θλαμπ, και ο Κράε'ελν είχαν σταματήσει να παίζουν *Τρικυμία*, και παρακολουθούσαν.

«Εγώ βρήκα την αγαπημένη μου, μα ήταν τραυματισμένη,» είπε ο Κό'ντβαρ. «Την πήγα στο κοντινότερο πλοίο που μπόρεσα να βρω. Είναι ακόμα εκεί, υπό την επίβλεψη ενός θεραπευτή, ο οποίος προσφέρθηκε να βοηθήσει αυτήν και άλλους τραυματίες.»

«Πόσο άσχημα είναι;» ρώτησε η Ρενά'ερα, που ήξερε την Τέλα από παλιά –συγκεκριμένα, φίλη της ήταν, κι έτσι την είχε γνωρίσει κι ο Κό'ντβαρ. Δυστυχώς, το αντίστροφο ποτέ δεν είχε συμβεί, γιατί τα αδέρφια της δεν έκαναν παρέα με κανένα αξιόλογο άτομο, έτσι εκείνη δεν είχε συναντήσει κάποιον που να της κινήσει ιδιαίτερα το ενδιαφέρον. Είχε ζευγαρώσει με μερικούς απ'αυτούς, μα τους έβρισκε μάλλον ηλίθιους.

«Άσχημα,» απάντησε ο Κό'ντβαρ. «Μια πέτρα την είχε χτυπήσει στο κεφάλι.»

«Θα έρθω να τη δω, κάποια στιγμή,» είπε η Ρενά'ερα.

«Δε θα το καταλάβει· συνέχεια κοιμάται.»

Ο Κάλ'μλιρβ τελείωσε το ψάρι του, και πρόσφερε στους νεότερους φαγητό. «Θα πρέπει να ευχαριστούμε τα Πνεύματα που τουλάχιστον εμείς είμαστε ζωντανοί, σύντροφοι,» είπε.

Ο Γκάρμον ένευσε καταφατικά, καθώς άρχιζε να τρώει. Η λύπη του ήταν βαθιά, για το χαμό της οικογένειάς του, μα αντιλαμβανόταν πως αόρατες δυνάμεις, αναμφίβολα, είχαν βοηθήσει αυτόν και τ'αδέρφια του να γλιτώσουν τον θάνατο στην Ζάρντβακ, δεδομένου ότι τόσοι άνθρωποι είχαν χάσει τις ζωές τους εκεί.

«Πότε ξεκινάμε για τη Θέρληχ;» ρώτησε η Ρενά'ερα τον Κάλ'μλιρβ, που έβαζε την πίπα του στο στόμα και την άναβε. Ήξερε πως ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου*, σίγουρα, θα είχε τις πιο

έγκυρες πληροφορίες πάνω στο θέμα, μιας και όλοι οι υπόλοιποι καπεταναίοι τον έβλεπαν ως αρχηγό, αφότου τους είχε εξηγήσει την κατάσταση με τον Κρύσταλλο του Νότου.

«Αύριο με την αυγή, κοπελιά,» απάντησε ο μελαχρινός ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα, φουμάροντας.

«Θα έχουν συγκεντρωθεί όλοι ως την αυγή;» είπε η Ρενά'ερα, με την αβεβαιότητα έκδηλη στη φωνή της.

«Έτσι λέμε,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Άντε να μείνουν μερικοί πίσω· αλλά κι αυτοί, τελικώς, θα μάθουν προς τα πού πήγαμε, και θα μας ακολουθήσουν.»

«Α! Α! Α! Καλ'σπέρα, Καπ'τάνιε! Καλ'σπέρα! Α! Α! Α!» Ο Ανώνυμος, φτερουγίζοντας, προσγειώθηκε πλάι στον ναυτικό.

«Πάλι, εσύ εδώ, δαιμονοπούλι;» αναποδογύρισε τα μάτια του ο Κάλ'μλιρβ. «Δε γλιτώνουμε από σένα, μα τα Πέντε Κύματα!...» Φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια.

Η Νάρντα μειδίασε. Ύστερα, στράφηκε στον Γκόρ'θλαμπ, λέγοντας: «Δική σου σειρά δεν είναι;»

«Όχι, του Κράε'ελν,» αποκρίθηκε εκείνος, δείχνοντας, με το σαγόνι, τον Καπετάνιο της *Μαύρης Αστραπής*.

Ο εν λόγω ναυτικός πήρε τα ζάρια από την κουβέρτα, αφήνοντας στη θέση τους δύο σιδήρια. Στράφηκε στην Νάρντα. «Μ'εσένα,» είπε.

«Μέσα.» Κι η ξανθομάλλα άφησε δυο σιδήρια μπροστά της.

«Καλώς. Τρικυμία.» Ο Κράε'ελν έριξε τα κοκάλινα ζάρια, φέρνοντας, συνολικά, τρεις Τρικυμίες.

«Είσαι τυχερός λιμανόγατος,» του είπε η Νάρντα, μορφάζοντας· εκείνος γέλασε. Η πρώην-κλέφτρα των Αρωματισμένων πήρε τα ζάρια στο δεξί της χέρι, τα ταρακούνησε, ιεροτελεστικά, και τα έριξε.

Ένα Πλοίο.

«Γαμώτο!...» έφτυσε, καθώς ο Κράε'ελν μάζευε όλα τα σιδήρια από την κουβέρτα.

«Μην εντυπωσιάζεστε,» είπε η Φαρία'ανμιν, τελειώνοντας την μπίρα της· «τον νικάω όποτε θέλω.»

«Πώς είναι δυνατόν εσείς οι δυο»–η Νάρντα στράφηκε μια στον Κάλ'μλιρβ και μια στην Καπετάνισσα της *Μαύρης Αστραπής*–«να λέτε ότι είστε πιο έμπειροι σε τούτο το παιχνίδι, όταν δεν είναι παρά απλή τύχη;»

«Παίζει ρόλο το πώς κουνάς τα ζάρια, γλύκα,» εξήγησε ο Κάλ'μλιρβ, φουμάροντας.

Η Νάρντα μόρφασε. «Σαχλαμάρες...»

«Κι εγώ το ίδιο πιστεύω,» συμφώνησε ο Κράε'ελν, γνέφοντας καταφατικά με το κεφάλι.

«Δεν ξέρετε τίποτα. Η Τύχη πηγαίνει μ'εκείνον που την κυνηγά.»

Όλοι στράφηκαν και είδαν τον Καπετάν Τρέτβερ, του οποίου η άφιξη, για τους περισσότερους, αποτελούσε άσχημο μαντάτο.

«Εσύ την κυνηγάς, να υποθέσω;...» ρώτησε η Ρενά'ερα, που κι εκείνη, φυσικά, είχε ακούσει φήμες για τον Τρέτβερ, αλλά ποτέ στη ζωή της δεν τον είχε γνωρίσει προσωπικά.

«Ασφαλώς, δεσποσύνη μου,» αποκρίθηκε ο Καπετάνιος, με μια σύντομη υπόκλιση κι ένα γοητευτικό μειδίαμα στα χείλη. «Ενδιαφέρεται κάποιος να παίξει μαζί μου;»

Ο Κάλ'μλιρβ γύρισε απ'την άλλη, μουρμουρίζοντας κάτι ακατανόητο, κάτω απ'την ανάσα του, καθώς φυσούσε καπνό απ'τα χείλη.

«Εκτός απ'τον αγαπητό Κάλ'μλιρβ, που δε με συμπαθεί και τόσο,» πρόσθεσε ο Τρέτβερ.

«Και ποιος σε συμπαθεί, Τρέτβερ;» έθεσε το ερώτημα ο Κράε'ελν.

«Οι έξυπνοι άνθρωποι,» απάντησε, αφοπλιστικά, εκείνος. Έλυσε την μαύρη κάπα του και κάθισε οκλαδόν επάνω της, πλάι στην κουβέρτα όπου οι άλλοι έπαιζαν *Τρικυμία*. «Λοιπόν, ποιος θα παίξει μαζί μου;»

«Εγώ.» Η Φαρία'ανμιν σηκώθηκε όρθια.

«Πολύ ωραία,» μειδίασε ο Τρέτβερ. «Ας μην αργούμε, επομένως.» Πήρε τα ζάρια από κάτω.

Η Νάρντα, ο Γκόρ'θλαμπ, και ο Κράε'ελν σηκώθηκαν, για να καθίσει η Φαρία'ανμιν.

Ο Τρέτβερ έριξε ένα ζάρι, λέγοντας: «Τρικυμίες.» Και έφερε δύο Τρικυμίες.

Η Φαρία'ανμιν έφερε μία, οπότε εκείνος θα ξεκινούσε το παιχνίδι. Έβαλε ένα χρυσό νόμισμα μπροστά του, και έριξε και τα δύο ζάρια μαζί, λέγοντας «Πλοία», αυτή τη φορά.

Έφερε δύο Πλοία.

Τώρα, η Φαρία'ανμιν πήρε τα ζάρια και έριξε.

Μία Τρικυμία.

Έδωσε, μουτρωμένη, ένα χρυσό νόμισμα στον Τρέτβερ. Δεν είχε συνηθίσει να χάνει στην *Τρικυμία*. Όμως, δε βαριέσαι, δεν ήταν παρά ο πρώτος γύρος...

«Σειρά μου,» είπε. Έβαλε δύο χρυσά νομίσματα μπροστά της. «Τρικυμίες.»

Έριξε: δύο Τρικυμίες.

Χαμογέλασε. Σίγουρα, ο Τρέτβερ δε θα έφερνε τρία Πλοία.

Ο αντίπαλός της έριξε: τρία πλοία.

Έχασε το χαμόγελό της. Πώς ήταν δυνατόν; Ποτέ δεν της πήγαιναν τόσο στραβά τα πράγματα, στην *Τρικυμία*.

Ο Τρέτβερ μειδίασε και πήρε το χρυσό νόμισμα από μπρος της.

Πρέπει να κλέβει! συλλογίστηκε η Φαρία'ανμιν, ενώ οι υπόλοιποι παρακολουθούσαν το παιχνίδι:

Ο Κάλ'μλιρβ κάπνιζε το τσιμπούκι του, συνοφρυωμένος και παρατηρώντας τους δυο αντιπάλους. Η Νάρντα έτρωγε, μη δίνοντας πολύ σημασία· το ίδιο κι ο Γκόρ'θλαμπ, ο Γκάρμον, ο Κό'ντβαρ, και η Ρενά'ερα. Ο Κράε'ελν είχε τα μάτια του καρφωμένα στον Τρέτβερ, σα ν'αναρωτιόταν πώς νικούσε τόσο εύκολα την Φαρία'ανμιν. Ο Ανώνυμος βλεφάριζε, σιωπηρά και βαριεστημένα.

Άλλοι έξι γύροι *Τρικυμίας* πέρασαν, και, τελικά, η Καπετάνισσα της *Μαύρης Αστραπής* είπε: «Παραιτούμαι!» Είχε χάσει από την αρχή, συνολικά, οχτώ χρυσά νομίσματα.

«Κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο Τρέτβερ. «Έχει, πλέον, καταντήσει τόσο κοινότοπο, που δεν έχω με ποιον να παίζω...» Τα μάτια του έμοιαζαν, συγχρόνως, να την κοροϊδεύουν και να την κολακεύουν.

Η Φαρία'ανμιν αισθάνθηκε θυμωμένη. «Κλέβεις,» τον κατηγόρησε, με σταθερή φωνή.

«Αλήθεια; Πώς;» ρώτησε, αθώα, ο Τρέτβερ.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε, ειλικρινά, η Φαρία'ανμιν.

«Τότε, μη μ'αποκαλείς κλέφτη, Καπετάνισσα.» Τούτη τη φορά, το βλέμμα του ήταν απειλητικό. Προφανώς, δεν του άρεσε καθόλου να τον κακολογούν, μπροστά του ή πίσω του· κι απ'ό,τι έλεγαν οι φήμες, τακτοποιούσε καταλλήλως εκείνους που το επιχειρούσαν. Όχι, δεν τους σκότωνε –όχι πάντα, τουλάχιστον–, μα τους έκανε τη ζωή κόλαση, με διάφορους τρόπους...

Η Φαρία'ανμιν δε μίλησε· σηκώθηκε και έφυγε, πηγαίνοντας στην *Μαύρη Αστραπή*. Ο Κράε'ελν την ακολούθησε, εξίσου σιωπηρά.

«Πάντα είχες το ταλέντο να κάνεις τους ανθρώπους ευτυχείς, σύντροφε,» είπε ο Κάλ'μλιρβ στον Τρέτβερ, μειδιώντας πίσω απ'τον καπνό του τσιμπουκιού του.

«Ευτυχείς! Ευτυχείς! Ευτυχείς!» έκρωξε ο Ανώνυμος.

«Είναι η ειδικότητά μου, παλιόφιλε,» αποκρίθηκε ο Τρέτβερ.

«Παλιόφιλε! Παλιόφιλε! Παλιόφιλε!»

«Μόκο, γκαντεμοπούλι...!» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ προς τη μεριά του πρασινοκίτρινου παπαγάλου.

«Όσο ευχάριστη κι αν είναι η παρέα σας, φοβάμαι πως πρέπει να πηγαίνω, σιγά-σιγά,» είπε ο Τρέτβερ, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Πιθανώς να τα πούμε αργότερα.» Και, στρεφόμενος στον Κάλ'μλιρβ: «Με την αυγή, Αρχηγέ;»

Εκείνος ένευσε καταφατικά. «Ναι, με την αυγή.»

«Καλό σας μεσημέρι,» χαιρέτισε ο Τρέτβερ, και έφυγε, κατευθυνόμενος προς το πλοίο του, που ονομαζόταν «*Το Ερπετό*».

Παράξενο όνομα για το καράβι κάποιου που φημολογείτο πως ήταν μέλος της Αίρεσης του Σκαραβαίου, σκέφτηκε ο Κάλ'μλιρβ. Και είπε: «Χωρίς αυτόν, υπάρχει πιθανότητα να είναι καλό το μεσημέρι.»

«Μην γίνεσαι κακός, γλύκα,» γέλασε η Νάρντα.

«Δεν είμαι εγώ κακός· αυτός είναι,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ, καπνίζοντας. «Τίποτα καλό δε συμβαίνει, όταν ο Τρέτβερ βρίσκεται κοντά. Πίστεψέ με, κούκλα, τον ξέρω.»

«Από πού;» θέλησε να μάθει η Νάρντα.

«Από προσωπική εμπειρία, στην Γκόνμορχ. Μου πούλησε κάτι δέρματα από τις νότιες χώρες μετά την έρημο Σνέορμ, τα οποία, στην πραγματικότητα, δεν άξιζαν αργύριο τσακιστό, γιατί δεν ήταν δέρματα από τις νότιες χώρες· ήταν βαμμένο πετσί ελέφαντα, δικιά μου!»

Η Νάρντα ξέσπασε σε γέλιο.

«Γελάς, ε;» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ.

«Δε μπόρεσες να καταλάβεις τη διαφορά;» τον ρώτησε η Ρενά'ερα, που κι εκείνη γελούσε.

«Όχι, μέχρι που άρχισε να ξεβάφει.»

«Καλά, και τι ακριβώς σου είπε ότι ήταν αυτό που σου πούλησε;» θέλησε να μάθει η Νάρντα.

«Το δέρμα κάποιου πλάσματος... *Κάιραθ... κάιραν...* κάπως έτσι υποτίθεται ότι λεγόταν, να πούμε,» φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια ο Κάλ'μλιρβ. «Παραμύθια, για να με τουμπάρει. Ξέρετε τώρα, δήθεν ότι ήταν πολύ σπάνιο, και το βρίσκει κανείς μόνο μακριά στο Νότο... Εμένα μου λες, δικιά μου!» Ρουθούνισε, ηχηρά.

«Υπάρχουν πολλά τέτοια ψέματα, σχετικά με τα 'παράξενα πλάσματα του Νότου,» είπε ο Γκάρμον. «Το άλλο με τον τρικέφαλο γίγαντα, τόχετε ακουστά;»

«Αυτόν με τα φτερά στην πλάτη; Ή τον άλλο με το κέρατο στο μεσαίο κεφάλι;» ρώτησε η Ρενά'ερα, τελειώνοντας το φαγητό της.

«Και τα δύο,» γέλασε ο Γκάρμον.

«Απορώ που εσύ την πάτησες μ'ένα τόσο παλιό κόλπο, Κάλ'μλιρβ,» είπε η Ρενά'ερα.

«Κι εγώ απορώ, κούκλα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ο Κυματοπνιγμένος κερατάς, ο Τρέτβερ, είναι πολύ πειστικός, κάποιες φορές, ο μπάσταρδος! Μου τα λάλησε όλα καλά και όμορφα· δε μου φάνηκε, τότε, και τόσο παράλογο να υπάρχει αυτό το... *κάιραθ*... *κάιραν*... όπως κι αν τ'ονομάζουν.»

«Την επόμενη φορά νάσαι πιο προσεκτικός, γατούλη μου,» είπε η Νάρντα.

«Ευχαριστώ, ρε κούκλα· δεν το είχα σκεφτεί,» έκανε, ειρωνικά, ο Κάλ'μλιρβ.

Η Νάρντα μόρφασε, αγενώς, δείχνοντάς του την άποψή της για την απάντησή του.

Ο Κάλ'μλιρβ ξεφύσησε, αφήνοντας την πίπα του να σβήσει. «Δεν την πέφτουμε, για κάναν ύπνο;» πρότεινε. «Αισθάνομαι κουρέλι, ύστερ'από όλες αυτές τις συναντήσεις με τον Τρέτβερ.»

«Δεν ήταν δα και τόσες πολλές...» σχολίασε η Νάρντα.

«Ήταν *αρκετές*, όμως,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ.

Η ξανθομάλλα γυναίκα ακούμπησε το χέρι της στο γόνατό του. «Να σου κάνω παρέα, στη σκηνή;»

«Αν οι υπόλοιποι δεν έχουν πρόβλημα να κοιμηθούν στις αποβάθρες...» είπε ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα.

Ο Γκόρ'θλαμπ ανασήκωσε τους ώμους. «Θα βρούμε μια άλλη σκηνή.»

«Το εύχομαι, κοπέλι μου,» είπε ο Κάλ'μλιρβ, κοιτώντας τριγύρω, τους αμέτρητους άστεγους Ζιρκεφιανούς και τα παιδιά τους.

«Του Κράε'ελν και της Φαρία'ανμιν είναι άδεια, για την ώρα,» παρατήρησε ο Γκόρ'θλαμπ. «Δε νομίζω να έχουν πρόβλημα να τη δανειστούμε, για λίγο.»

«Κι αυτό το εύχομαι!» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ.

«Εγώ, πάντως, δε θα σας συμβούλευα να χρησιμοποιήσουμε τη σκηνή της Φαρία'ανμιν,» είπε η Ρενά'ερα, που είχε προηγούμενα μαζί της.

«Αν έρθουν και μας πουν ότι τη θέλουν, θα φύγουμε,» ανασήκωσε, πάλι, τους ώμους ο Γκόρ'θλαμπ.

«Καλά,» συμφώνησε, διστακτικά, η Ρενά'ερα.

Εκείνη, τ'αδέλφια της, και ο ξυρισμένος στο κεφάλι ναυτικός σηκώθηκαν και πήγαν στην απέναντι σκηνή.

«Έτσι όπως έκανες, μου πέρασε η ιδέα ότι δε με συμπαθείς, πια...» είπε η Νάρντα, όταν αυτή κι ο Κάλ'μλιρβ ήταν μόνοι (...σχετικά, αν σκεφτεί κανείς πως δεκάδες επιζώντες της καταστροφής της Ζίρκεφ τούς περιστοίχιζαν). Έλυσε την πόρπη της ζώνης του, με το ένα χέρι.

«Θάπρεπε;» έθεσε το ερώτημα ο ναυτικός.

«Τι;» Η Νάρντα κοίταξε το πρόσωπό του.

«Να σε συμπαθώ,» διευκρίνισε ο Κάλ'μλιρβ.

«Ναι!» Έσφιξε τα μούσια του ανάμεσα στα δάχτυλα του δεξιού της χεριού, και τον φίλησε στα χείλη.

«Για ποιο λόγο;»

«Πάμε στο εσωτερικό της σκηνής, και θα σου δείξω το λόγο!»

Μπήκαν, και ο Κάλ'μλιρβ ξάπλωσε, γιατί, ούτως ή άλλως, δε χωρούσαν όρθιοι. Η Νάρντα πήρε θέση πλάι του, ακουμπώντας το κεφάλι της στο δεξί της χέρι και τον αγκώνα στην κουβέρτα από κάτω τους.

«Κάτι έλεγες για κάποιον λόγο να σε συμπαθώ, κούκλα...» είπε ο ναυτικός, αφήνοντας την πίπα πίσω απ'το προσκεφάλι του.

Η Νάρντα αφαίρεσε, δίχως ιδιαίτερη βιασύνη, όλα τα ρούχα που φορούσε στο πάνω μέρος του σώματός της, αποκαλύπτοντας τα γεμάτα στήθη της.

Ο Κάλ'μλιρβ σήκωσε ένα φρύδι του. «Αρκετά καλός λόγος, γλύκα,» παραδέχτηκε. «Αλλά θέλω και κάτι περισσότερο.»

Η Νάρντα μειδίασε πονηρά. Έλυσε τις μπότες της απ'τα πόδια, έβγαλε το μαύρο της παντελόνι, και, τέλος, την περισκελίδα της.

«Δεν έχω καλύτερο λόγο απ' αυτόν,» είπε. «Εσύ τι λόγο μου δίνεις, για να σε συμπαθήσω;»

Ο Κάλ'μλιρβ ανασηκώθηκε πάνω στην κουβέρτα, νιώθοντας το δικό του παντελόνι στενό. Έσκυψε και φίλησε τα χείλη της, καθώς η Νάρντα ξάπλωνε ανάσκελα. «Καλός λόγος;» ρώτησε.

«Αρκετά καλός, γλύκα, αλλά θέλω κάτι περισσότερο,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Κάλ'μλιρβ μειδίασε. Φίλησε το λαιμό της, και, ύστερα, το δεξί του χέρι έπαιξε με τα στήθη της, σκληραίνοντάς τα. «Καλύτερος λόγος;»

Η Νάρντα ξεφύσησε. «Καλύτερος απ' τον προηγούμενο, αλλά ακόμα θέλω κάτι περισσότερο...»

«Το φαντάστηκα.» Το χέρι του κατέβηκε απ' τα στήθη της, χάιδεψε την κοιλιά της, και βυθίστηκε στο δασώδες σημείο ανάμεσα στους μηρούς της. «Ακόμα καλύτερος λόγος;»

«Μμμ... ναι. Νομίζω πως ήδη σε συμπαθώ πολύ, γατούλη μου...» αποκρίθηκε η Νάρντα.

«Ωραία, γιατί σε συμπαθώ κι εγώ, τώρα,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. Με μια απότομη κίνηση, κατέβασε το παντελόνι του και της χίμησε. Για μερικές στιγμές, χάθηκε μέσα σ' ένα γλυκό, μυρωδάτο χάος, με μόνο ήχο στ' αφτιά του τη μουσική που έβγαине απ' τα χείλη της γυναίκας από κάτω του.

Όταν το χάος, απότομα, διαλύθηκε, συνήλθε με τα ξανθά μαλλιά της Νάρντα στο στόμα, και βαριανασαίνοντας. Γύρισε απ' την άλλη, τραβώντας, πάλι, επάνω το παντελόνι του. Η πρώην-κλέφτρα των Αρωματισμένων σύρθηκε στην κουβέρτα κι ακούμπησε το κεφάλι, κουρασμένα, στο στέρνο του. Ο Κάλ'μλιρβ απόθεσε το αριστερό του χέρι στους ώμους της, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της.

Ύστερ' από μερικά λεπτά, τους πήρε ο ύπνος...

** ** *

Ο Τρέτβερ ήρθε να τους επισκεφτεί το βράδυ. «Αρκετά πλοία, Αρχηγέ;» ρώτησε τον Κάλ'μλιρβ. Το «Αρχηγέ», όπως πάντα, ήταν περισσότερο ειρωνεία, παρά τίποτ'άλλο.

Ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα σηκώθηκε όρθιος και κοίταξε προς τη μεριά της θάλασσας. Και η αλήθεια ήταν πως λίγη πραγματική θάλασσα φαινόταν. Μέχρι εκεί όπου μπορούσε να δει, αντίκριζε καράβια με αναμμένες λάμπες να κρέμονται απ'τα κατάρτια τους. *Η Γκόνμορχ πλωτή*, συλλογίστηκε ο Κάλ'μλιρβ. Και ένευσε καταφατικά προς τη μεριά του Τρέτβερ. «Ναι, σύντροφε, είν'αρκετά. Αύριο με την αυγή θ'αναχωρήσουμε για το Γκένχεκ, κι έπειτα, βέβαια, θα πλεύσουμε προς τη Θέρληχ.»

«Θέρληχ! Θέρληχ!» έκρωξε ο Ανώνυμος, καθώς ο Γκόρ'θλαμπ τον τάζιζε σπόρια απ'τη χούφτα του.

«Καλώς,» συμφώνησε ο Τρέτβερ. «Θα ενημερώσω κι άλλους.» Και έφυγε, κλείνοντας το μάτι στη Φαρία'ανμιν, που τον κοιτούσε εχθρικά.

«Δεν πρέπει να εμπιστευόμαστε αυτό τον λιμανόγατο,» τόνισε η Καπετάνισσα της *Μαύρης Αστραπής*. «Είναι κλέφτης και απατεώνας.»

«Και πολλά άλλα, συντρόφισσα,» πρόσθεσε ο Κάλ'μλιρβ. «Αλλά ποιος είπε ότι τον εμπιστευόμαστε; Κανένας λογικός άνθρωπος δε θα εμπιστευόταν ποτέ τον Τρέτβερ.»

Στράφηκε στον Γκόρ'θλαμπ. «Παλικάρι μου, θα κοιμηθούμε με βάρδιες. Δε θέλω, πάλι, κανείς να επιχειρήσει ν'αρπάξει τα χρήματα που βγάλαμε με τον ιδρώτα μας, να πούμε.»

Ο ξυρισμένος στο κεφάλι ναυτικός ένευσε καταφατικά. «Έγινε, Κάλ'μλιρβ· μην ανησυχείς.»

«Θα κοιμηθείτε εδώ, δηλαδή; Στη σκηνή;» ρώτησε η Ρενά'ερα.

«Ναι, κοπελιά, γιατί;» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

«Για να χρησιμοποιήσουμε εμείς»—αναφερόταν σ'εκείνη και τ'αδέλφια της—«την καμπίνα σου, στον *Νότιο Άνεμο*. Είμαστε πολλοί για μία σκηνή, δεν είμαστε;»

«Κανένα πρόβλημα,» χαμογέλασε, φιλικά, ο ναυτικός. Και, μόλις η Ρενά'ερα, ο Γκάρμον, και ο Κό'ντβαρ έφυγαν, είπε στον Κράε'ελν: «Σύντροφε, είσαι για κάνα χαρτάκι, πριν τον ύπνο;»

«Μέσα,» συμφώνησε ο Καπετάνιος της *Μαύρης Αστραπής*, βγάζοντας μια τράπουλα απ' το παντελόνι του.

«Φέρε δω, να την ελέγξω.» Ο Κάλ'μλιρβ άπλωσε το χέρι του.

Ο Κράε'ελν γέλασε, καθώς του την έδινε. «Δεν εμπιστεύεσαι κανέναν, ε;»

«Έμαθα, πια,» αποκρίθηκε ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου*, συλλογιζόμενος τη φορά που ο Τρέτθεκ τον είχε κοροϊδέψει, με το βαμμένο πετσί ελέφαντα.

Έλεγξε τα φύλλα, και τα βρήκε εντάξει. «Αρχίζουμε!» είπε.

Η Φαρία'ανμιν χασμουρήθηκε. «Εγώ πάω για ύπνο,» τους πληροφόρησε.

«Ονειρα γλυκά,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ.

Η Καπετάνισσα της *Μαύρης Αστραπής* κέντρισε τον Κράε'ελν στα πλευρά, με τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού. «Μην αργήσεις,» του είπε, και μπήκε στη σκηνή τους.

Ο Κάλ'μλιρβ κι ο Καπετάνιος της *Μαύρης Αστραπής* ξεκίνησαν να παίζουν. Ο Ανώνυμος, έχοντας χορτάσει από τα σπόρια του Γκόρ'θλαμπ, πέταξε, και κάθισε στον ώμο του μελαχρινού ναυτικού με την πορφυρή κορδέλα.

«Φύγ' από πάνω μου, γκαντεμοπούλι!» γρύλισε εκείνος, διώχνοντας τον παπαγάλο.

Ο Ανώνυμος πέταξε πάλι, αλλά προσγειώθηκε, ξανά, κοντά στον Κάλ'μλιρβ.

«Αυτό ήταν,» είπε ο τελευταίος: «το παιχνίδι είναι χαμένο για μένα.»

Ο Κράε'ελν μειδίασε. «Καλά νέα.»

Μετά από μισή ώρα, ο Κάλ'μλιρβ, όντως, έχασε. «Δεν τάλεγα εγώ, να πούμε; Άμα το γκαντεμοπούλι είναι δίπλα σου!»

Η Νάρντα γέλασε. «Είσαι πολύ προκατειλημμένος, γατούλη μου...»

«Ρε κοπελιά, το πτηνό είναι, αποδεδειγμένα, γκαντέμικο, να 'ούμε!» διαμαρτυρήθηκε ο Κάλ'μλιρβ.

«Τέλος πάντων, εγώ σας καληνυχτίζω—» άρχισε ο Κράε'ελν, μειδιώντας.

«Εσύ, τώρα, το χαίρεσαι, παλιομπαγαπόντη, αλλά θα τα πούμε άλλη φορά, που δε θάχω τούτο τον σατανά πλάι μου,» τον διέκοψε ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου*.

Ο Κράε'ελν γέλασε. «Εντάξει, Κάλ'μλιρβ, όποτε θέλεις, θα σε λιώσω ξανά. Καληνύχτα, για την ώρα.» Σηκώθηκε και μπήκε στη σκηνή του.

«Αυτά, σύντροφοι,» αναστέναξε ο Κάλ'μλιρβ, ανάβοντας την πίπα του. «Πάμε κι εμείς για ύπνο... Και το νου σας στο σεντούκι, ε! Με τόνα μάτι ανοιχτό θα κοιμηθούμε απόψε.»

** ** *

Το πρωί, όλοι ήταν έτοιμοι για αναχώρηση. Ο Κάλ'μλιρβ, η Νάρντα, κι ο Γκόρ'θλαμπ ανέβηκαν στον *Νότιο Άνεμο*, μαζί με τους επιβάτες τους. Τα άλλα πλοία σήκωσαν τις άγκυρες και τους έκαναν χώρο, για να βγουν απ'το λιμάνι της μικρής πόλης και να προπορευτούν.

Ο Κάλ'μλιρβ κρατούσε το τιμόνι, με την Νάρντα δεξιά του και τον Γκόρ'θλαμπ αριστερά, ενώ στα πόδια του βρίσκονταν τα δύο σεντούκια με τα χρήματά τους —το ένα που τους είχε δώσει ο Βασιλιάς Ντάθ'μαρ και το άλλο που είχε γεμίσει από τα νομίσματα των επιβατών τους. Ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου* δεν το ρίσκαρε καθόλου να τα χάσει.

Καθώς άρχιζαν να πλέουν στην ανοιχτή θάλασσα, τα υπόλοιπα σκάφη τούς ακολουθούσαν, γιατί άπαντες, τώρα, έβλεπαν τον Κάλ'μλιρβ ως... οδηγό, θα μπορούσε να πει κανείς, επειδή τους είχε εξηγήσει τι συνέβαινε στη Νότια Γη και τους είχε συμβουλέψει να

κατευθυνθούν στην Θέρληχ, ζητώντας τη βοήθεια της Βασίλισσας Αάνθα.

Μακάρι μόνο αυτή η Βασίλισσα να είναι εκεί, για να μας προσφέρει βοήθεια, συλλογίστηκε ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου*, καθώς θυμόταν αυτά που του είχε πει ο Κράε'ελν, ότι η Αάνθα δεν βρισκόταν, πια, στην Θέρληχ, παρά είχε πάει στο Σαραόλν, για κάποιο λόγο.

Δεξιά του карабиού του Κάλ'μλιρβ έπλεε το *Ερπετό*, το σκάφος του Τρέτβερ, πάνω στο σκαρί του οποίου ήταν ζωγραφισμένο ένα πράσινο φίδι, με πορφυρά μάτια και γλώσσα, και κατάλευκα δόντια. Ο Καπετάνιος του στεκόταν στην πρύμνη, βαστώντας το τιμόνι, και χαιρέτισε τον ναυτικό με την πορφυρή κορδέλα, υψώνοντας το χέρι. Εκείνος του επέστρεψε τον χαιρετισμό.

Αριστερά του *Νότιου Ανέμου* ερχόταν η *Μαύρη Αστραπή*, στην πρύμνη της οποίας βρισκόταν η Φαρία'ανμιν ξυπόλυτη, έχοντας στα χέρια το τιμόνι, ενώ μια μαύρη κάπα ανέμιζε γύρω απ'τους ώμους της. Ο Κράε'ελν βρισκόταν κάπου στο κατάστρωμα, προσπαθώντας να λύσει μια διαφορά ανάμεσα στους επιβάτες.

«Πού είναι η Ρενά'ερα;» ρώτησε η Νάρντα, συνοφρυωμένη. Μπορούσε να δει τ'αδέλφια της στην κουβέρτα, μα όχι εκείνη.

«Ίσως να κοιμάται ακόμα, στην καμπίνα,» υπέθεσε ο Κάλ'μλιρβ.

«Πάω να δω,» είπε η Νάρντα, και κατέβηκε απ'την πρύμνη, προσπαθώντας να μην πατήσει πάνω στους ανθρώπους που κάθονταν στα σκαλιά. Πλησίασε την πόρτα της γέφυρας, και χτύπησε δυο φορές. Σαν κάτι ν'άκουσε από μέσα, μα δεν ήταν σίγουρη.

«Ρενά'ερα;» ρώτησε. «Κοιμάσαι;»

Ο ίδιος ήχος, αλλά δυνατότερος... καθώς και μια απόμακρη φωνή, που η Νάρντα δε μπορούσε ν'ακούσει καθαρά.

Τι συμβαίνει εκεί μέσα; συλλογίστηκε, και άνοιξε την πόρτα επιφυλακτικά, βαστώντας τη λαβή του ξιφιδίου στο εσωτερικό της μαύρης τουνίκας της.

Η καμπίνα ήταν άδεια.

Ένας χτύπος ήρθε απ' το κρεβάτι –ή, μάλλον, *κάτω* απ' το κρεβάτι. Και, απόμακρα: «...Νάρντα;... Κάλ' μλιρβ;...»

Η Ρενά'ερα; απόρησε η Νάρντα. «Εγώ είμαι,» της είπε, ζυγώνοντας. «Πού στη Μάγκραθμελ είσαι;»

«...Μέσα στο κρεβάτι...»

«Μέσα στο...; Α, ναι!» Η Νάρντα σήκωσε την κουβέρτα και το στρώμα· ύστερα, άνοιξε το ξύλινο πορτάκι από κάτω.

Η Ρενά'ερα πετάχτηκε πάνω, κατακόκκινη στο πρόσωπο. «Θα τους σκοτώσω και τους δύο!» γρύλισε, εξοργισμένη.

«Ποιους;» ρώτησε η Νάρντα. «Ποιος σ'έκλεισε εδώ;»

«Τ'αδέλφια μου,» απάντησε η Ρενά'ερα, καθώς έβγαινε απ' την κρυψώνα του κρεβατιού.

«Τ'αδέλφια σου;»

«Ναι, οι καταραμένοι μπάσταρδοι!» Η κόρη της Αρχόντισσας Ανθρί'να κάθισε πάνω στο γραφείο, αρχίζοντας να βάζει τις μπότες της.

«Γιατί;»

«Είναι ηλίθιοι.»

Η Νάρντα σήκωσε ένα φρύδι της.

«Αλήθεια!» τόνισε η Ρενά'ερα. «Τους αρέσει να μου κάνουν πλάκα.»

Η Νάρντα μειδίασε.

«Δε θα χαμογελούσες έτσι, άμα σε είχαν εσένα κλεισμένη εκεί μέσα, απ' την αυγή!» Η Ρενά'ερα, έχοντας φορέσει τις μπότες της, κατέβηκε απ' το γραφείο. Ξεμπλέκοντας, αδιάφορα, τα μαλλιά με τα χέρια της, βγήκε απ' την καμπίνα.

Η Νάρντα την ακολούθησε. «Μην κάνεις φασαρία,» τη συμβούλεψε.

«Δεν πρόκειται,» απάντησε η Ρενά'ερα, αλλά ο τρόπος που το έλεγε ανησυχούσε την πρόην-κλέφτρα των Αρωματισμένων.

«Θα πάω στην πρύμνη,» είπε. «Δεν έρχεσαι κι εσύ εκεί;»

Η Ρενά'ερα έριξε ένα βλέμμα στ'αδέλφια της, που μιλούσαν με μερικούς επιβάτες. «Έρχομαι,» αναστέναξε.

Ανέβηκαν τη σκάλα, προσπαθώντας, πάλι, να μην πατήσουν κανέναν απ'αυτούς που κάθονταν εκεί. Ξαφνικά, ένα μωρό άρχισε να κλαίει. Η μητέρα αγριοκοίταξε την Νάρντα.

«Συγγνώμη,» αποκρίθηκε εκείνη, ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Παρακοιμήθηκες, κούκλα;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ τη Ρενά'ερα, όταν αυτή κι η ξανθομάλλα φίλη του ήταν επάνω.

«Αμέ –μέσα στο κρεβάτι σου.»

Ο ναυτικός την κοίταζε παραξενεμένος. «Δεν τόπιασα τούτο...;»

«Άστο καλύτερα,» πρότεινε η Ρενά'ερα.

«Όπως αγαπάς, γλύκα...»

«Μη με λες γλύκα.»

«Εξάλλου, πρέπει ν'αποφασίσεις: ή εμένα θα λες γλύκα, ή τη Ρενά'ερα,» τόνισε η Νάρντα.

«Κι οι δυο γλύκες είστε,» μειδίασε ο Κάλ'μλιρβ. Έβγαλε το τσιμπούκι απ'την τουνίκα του και το άναψε, αρχίζοντας να καπνίζει.

Η Νάρντα και η Ρενά'ερα αλληλοκοιτάχτηκαν, γελώντας.

** ** *

Ο στόλος από τη Ζίρκεφ, με Οδηγό τον Κάλ'μλιρβ, ταξίδεψε για εφτά μέρες προς τα βόρεια, προτού βρεθεί στην Ράβμικ, την κύρια πόλη του νησιού Γκένχεκ. Ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου* υπολόγιζε, κανονικά, να είχαν φτάσει τρεις μέρες νωρίτερα, μα τους χτύπησε καταιγίδα, κάνοντάς τους να χάσουν χρόνο, καθώς αναγκάστηκαν να σταματήσουν σε ένα από τα μικρότερα νησιά του Ωκεανού και να το γεμίσουν με τους επιβάτες τους. Ο Κάλ'μλιρβ δεν το ρίσκαρε καθόλου να ταξιδέψει μέσα στην κακοκαιρία, και περίμενε να κοπάσει. «Τόσο χρυσάφι μάς πλήρωσαν οι άνθρωποι· θα ήταν καμιλιά να τους πνίξουμε κιόλας, σωστά, σύντροφοι;» Κανείς δε διαφώνησε μαζί του· περιέργως (εκείνου, τουλάχιστον,

του φαινόταν πολύ περίεργο τούτο), έμοιαζαν πρόθυμοι να τον ακολουθήσουν ως τα πέρατα της Βηλβένμηθ. Ακόμα κι ο Τρέτβερ δεν έφερνε αντίρρηση· όμως, φυσικά, ο Οδηγός του Ζιρκεφιανού στόλου καθόλου δεν τον εμπιστευόταν –ήταν ένας ξιπασμένος, Κυματοπνιγμένος λιμανόγατος και αδίστακτος φονιάς, άλλωστε.

Όταν οι Νότιοι βρέθηκαν, τελικά, στην Ράβμικ, ανησυχητικά νέα ήρθαν στ'αφτιά τους: Δύο πλοία είχαν, πάλι, χαθεί στα δυτικά νερά του Ωκεανού· το ένα ήταν εμπορικό και το άλλο πολεμικό, που μετέφερε στρατιώτες στα φρούρια του νησιού Ζάμπνηλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο

Άρρα

Μεγαλειότατε, όσο αναμένουμε τους επιζώντες υπηκόους του Βασιλείου σας να συγκεντρωθούν, νομίζω πως θα ήταν φρόνιμο να στείλουμε μια επιστολή στην Βασίλισσα Αάνθα, ότι πρόκειται να πάμε στην Θέρληχ,» πρότεινε ο Τέρκος, βασιλικός σύμβουλος της πολιτείας και πατέρας της Ριέλα. «Συμφωνείτε;»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Νόβμορ, δίχως κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. «Έχεις την άδεια μου να συντάξεις το μήνυμα και να το στείλεις.»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειότατε,» έκλινε το κεφάλι του ο Τέρκος, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Μου επιτρέπετε;»

«Φυσικά.» Ο Νόβμορ έκανε μια αποδεσμευτική χειρονομία, και ο σύμβουλος της πολιτείας βγήκε απ'την καμπίνα του *Ξίφους του Κάρνεβολθ*, όπου ήταν συναγμένοι η Πριγκίπισσα Σούλτριθ, ο

Ωργκμοθ, σύμβουλος οικονομικών, η Ντέργκιζ, Αρχικατάσκοπος του Βασιλείου, και ο Βένκον, σύμβουλος δικαιοσύνης.

«Θέλει κάτι κάποιος άλλος;» ρώτησε ο νέος Βασιλιάς του Κάρνεβολθ.

«Το μόνο που μας μένει, πλέον, είναι να περιμένουμε. Σωστά, Μεγαλειότατε;» είπε ο Βένκον.

«Ναι,» συμφώνησε ο Νόβμορ. «Συνεπώς, μπορείτε να πηγαίνετε· δε σας χρειάζομαι περαιτέρω.»

Οι δύο σύμβουλοι και η Αρχικατάσκοπος σηκώθηκαν απ' τις θέσεις τους και έφυγαν, χαιρετώντας τον Βασιλιά. Η Σούλτριθ, όμως, έμεινε εκεί όπου ήταν.

«Θα μπορούσα κάπως να σε εξυπηρετήσω, αδελφή;» ρώτησε ο Νόβμορ.

«Σκέφτηκα ότι ίσως να ήθελες παρέα,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Έχω παρέα όλη την ώρα. Αυτοί οι άνθρωποι νομίζουν πως πρέπει να ζητήσουν την άδειά μου ακόμα κι αν πρόκειται να πάνε στην τουαλέτα!»

Η Σούλτριθ μειδίασε λεπτά. «Είσαι ο Βασιλιάς,» του θύμισε, για άλλη μια φορά.

«Το έχω μάθει, πλέον,» τη διαβεβαίωσε ο αδελφός της. Ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα όπου καθόταν. «Όμως ακόμα το σκέφτομαι σοβαρά να σου παραχωρήσω τη θέση μου.»

Η Σούλτριθ τον αγριοκοίταξε. «Γιατί;» ρώτησε. «Η Μοίρα επέλεξε εσένα να καθίσεις στον Πέτρινο Θρόνο.»

«Δεν υπάρχει, πια, Πέτρινος Θρόνος, αδελφή,» τόνισε ο Νόβμορ. «Αλλά υπάρχουν, σίγουρα, πολλές πέτρες – τα ερείπια της Χρέκνοχ.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Εξάλλου, εσύ θα είσαι καλύτερη Βασίλισσα, προβλέποντας το μέλλον κι όλ' αυτά...»

«Δεν προβλέπω το μέλλον, Νόβμορ,» είπε, ψυχρά, η Σούλτριθ.

«Ψεύτρα,» αποκρίθηκε ο αδελφός της, γεμίζοντας μια κούπα κρασί και πίνοντας μια μεγάλη γουλιά. «Θέλεις;» τη ρώτησε, προτείνοντας το μπουκάλι προς το μέρος της.

«Όχι.»

«Εσύ χάνεις.» Ο Νόβμορ ήπια ακόμα μια μεγάλη γουλιά.

Τότε, η πόρτα της καμπίνας χτύπησε. «Άλλος που θέλει άδεια για να κατευθυνθεί στην τουαλέτα,» σχολίασε ο νέος Βασιλιάς του Κάρνεβολθ· και φώναξε: «Περάστε.»

Μια γυναίκα μπήκε, ψηλή, μελαχρινή, με γαλάζιο προκλητικό φόρεμα και μελανή κάπα. Η Σούλτριθ την ήξερε: ονομαζόταν Άρρα, και ανήκε σε μια μικρή ευγενική οικογένεια.

«Με συγχωρείς, Βασιλιά μου,» είπε. «Νόμιζα πως ήσουν μόνος και επιθυμούσες παρέα...»

«Είμαι μόνος,» αποκρίθηκε ο Νόβμορ. «Η αδελφή μου μόλις έφευγε.» Στράφηκε στο μέρος της. «Σωστά, Σούλτριθ;»

«Ναι,» είπε εκείνη, καθώς σηκωνόταν όρθια. «Καλό μεσημέρι.» Προχώρησε ως την πόρτα της καμπίνας, η Άρρα παραμέρισε, και η Πριγκίπισσα βγήκε στο κατάστρωμα του *Ξίφους του Κάρνεβολθ*, κλείνοντας πίσω της.

Ήταν θυμωμένη με τον Νόβμορ, γιατί δεν έπαιρνε καθόλου σοβαρά τη θέση του. Όμως μήπως δε θα έπρεπε να είναι θυμωμένη; Φυσικό δεν ήταν άλλωστε να έχει τις αμφιβολίες, τους συλλογισμούς, και τους ενδοιασμούς του; Ίσως να μην της έφταιγε, τελικά, ο Νόβμορ· ίσως να της έφταιγε, απλά, όλη τούτη η άθλια κατάσταση. Ο πατέρας και η μητέρα της ήταν νεκροί, το ίδιο κι ο μεγάλος της αδελφός, Ρέηρμαρ. Αισθανόταν χάλια. Και ευχόταν να είχε το χρόνο να θρηνήσει γι' αυτούς –όμως χρόνος δεν υπήρχε· έπρεπε, πρώτα, να οδηγηθούν οι Καρνεβολθιανοί σ'ένα ασφαλές μέρος: κι αυτό το μέρος ήταν η Θέρληχ, η πρωτεύουσα του Ωκεανού.

Το *Ξίφος του Κάρνεβολθ* (όπως κι όλος ο υπόλοιπος στόλος του Νόβμορ) ήταν αγκυροβολημένο στην ακτή ενός μικρού νησιού, με την άδεια του τοπικού Ωκεάνιου Άρχοντα. Το κατάστρωμά του ήταν γεμάτο από επιζώντες της «Μεγάλης Καταστροφής», όπως τώρα την αποκαλούσαν, και η Σούλτριθ βάδισε με προσοχή ως την πλώρη, ώστε να μην πατήσει κανέναν απ'τους υπηκόους του Βασιλείου της.

Όταν έφτασε εκεί, αντίκρισε τον Καπετάν Όντβιν να στέκεται στην πλώρη του δικού του σκάφους, το οποίο ήταν αραγμένο πλάι στο *Ξίφος του Κάρνεβολθ*.

«Είστε καλά, Πριγκίπισσά μου;» τη ρώτησε, στρεφόμενος στο μέρος της.

Η Σούλτριθ κάθισε, τυλίγοντας την κάπα γύρω της. «Όχι ακριβώς, Καπετάνιε...»

«Θα μπορούσα, κάπως, να βοηθήσω;» προθυμοποιήθηκε ο Όντβιν, από ευγένεια.

Η Σούλτριθ έσφιξε τα χείλη. «Όχι, εκτός κι αν έχετε τη δύναμη να αναστήσετε τους νεκρούς και να επαναφέρετε τη Νότια Γη στην παλιά της κατάσταση.»

Ο Όντβιν μειδίασε. «Φοβάμαι πως αυτό είναι πέρα από τις δυνάμεις μου, Υψηλοτάτη. Αλλά θα ήταν ευχαρίστησή μου να προσφέρω κάποια συμβουλή, αν τη χρειάζεστε...»

Η Σούλτριθ δε μίλησε για λίγο· ύστερα, είπε: «Καπετάνιε, πώς θα μπορούσατε να βοηθήσετε έναν άνθρωπο να πράξει σωστά το καθήκον του, όταν εκείνος δεν θέλει την ευθύνη που του έχει δοθεί, ούτε τις συμβουλές σας;»

Ο Όντβιν φάνηκε να σκέφτεται κάτι (ή να θυμάται), προτού αποκριθεί: «Θα τον άφηνα ν'αποφασίσει μόνος του.»

«Η μοναξιά είναι κακός σύμβουλος, Καπετάνιε.»

Ο Όντβιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι... όχι πάντα, Πριγκίπισσά μου. Κάποιες αποφάσεις *πρέπει* να τις παίρνει κανείς μόνος...»

«Μοιάζετε να μιλάτε από προσωπική πείρα, Καπετάνιε,» είπε η Σούλτριθ, συνοφρυωμένη.

Ο Όντβιν κατένευσε, κοφτά. «Ναι.» Και ήταν φανερό πως δεν είχε διάθεση να πει τίποτα περαιτέρω πάνω σ'αυτό το ζήτημα.

Η Σούλτριθ ακολούθησε τη συμβουλή του Καπετάνιου του *Καβαλάρη των Κυμάτων*: άφησε τον Νόβμορ μόνο τις επόμενες μέρες. Φυσικά, πήγαινε σ'όλες τις συνεδριάσεις μεταξύ αυτού και των συμβούλων του, όμως δεν ξαναέμεινε στην καμπίνα του ύστερα

από τη συνεδρίαση. *Άστον να σκεφτεί εκείνος πώς πρέπει να ενεργήσει.* Αλλά, συχνά-πυκνά, έβλεπε την Άρρα να του κάνει παρέα· ορισμένες φορές, μάλιστα, την πετύχαινε να είναι κολλημένη σαν βδέλλα επάνω του.

Η εν λόγω Αρχόντισσα δεν είχε και την καλύτερη φήμη στο Κάρνεβολθ, απ'όσο ήξερε η Σούλτριθ· πολλά και διάφορα ακούγονταν γι'αυτήν: Εκτός από την πληθώρα των εραστών της, ψιθυριζόταν πως ήταν αναμιγμένη και σ'ένα σωρό παράνομες δραστηριότητες και μηχανοραφίες. Η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ, μάλιστα, είχε κάποτε μάθει (βέβαια, δεν γνώριζε αν αλήθευε) πως η Άρρα ήταν ειδικευμένη και στην κατασκευή κι ανάμιξη δηλητηρίων. Ένα άλλο πουλάκι τής είχε πει ότι η Αρχόντισσα είχε εκπαιδευτεί και σαν δολοφόνος, από κάποιον Ζιρκεφιανό δάσκαλο –και για τούτο, όμως, η Σούλτριθ δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου, σίγουρη· η Άρρα δεν της φαινόταν να ξέρει να χειρίζεται κανένα όπλο πέρα από τους γοφούς της.

Γιατί, όμως, τα σκεφτόταν όλ'αυτά; Ήταν η πρώτη φορά που ο Νόβμορ έκανε παρέα μαζί της; Όχι· η αδελφή του τον είχε δει με την Άρρα ουκ ολίγες φορές στο παρελθόν. Αλλά, τώρα, η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς ζητούσε η Αρχόντισσα: να γίνει Βασίλισσα. Γιαυτό κιόλας ήταν συνέχεια πλάι στον Νόβμορ, δήθεν ότι ήθελε να τον στηρίξει, σ'ετούτες τις δύσκολες ώρες που περνούσε. Όμως η Σούλτριθ αμφέβαλε για το πόσο καλή επιρροή για τον αδελφό της ήταν αυτή η γυναίκα...

«Πόσοι από τους συγγενείς της Άρρα είναι ζωντανοί;» ρώτησε, ένα απόγευμα, τη Ριέλα, αφού την είχε καλέσει στην καμπίνα της, μέσα στο *Ξίφος του Κάρνεβολθ*.

«Δεν ξέρω, Σούλτριθ,» αποκρίθηκε η κοπέλα. «Αλλά θα μπορούσα να μάθω, αν θέλεις...»

«Θα το εκτιμούσα,» είπε η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ.

«Εάν δε γίνομαι αδιάκριτη, γιατί ζητάς αυτή την πληροφορία;» ρώτησε η Ριέλα.

«Απλά, από περιέργεια,» εξήγησε η Πριγκίπισσα. «Μα, γενικότερα, με ενδιαφέρουν τα πάντα για την Άρρα, τον τελευταίο καιρό.»

«Να υποθέσω γιατί;...»

«Υπέθεσε.»

«Επειδή βρίσκεται πολύ κοντά στον Νόβμορ;» είπε η Ριέλα.

Η Σούλτριθ ένευσε καταφατικά. «Ναι. Έχω την εντύπωση πως βλέπει την όλη κατάσταση ως μια ευκαιρία για να γίνει Βασίλισσα των Καρνεβολθιανών.»

«Διόλου απίθανο,» παραδέχτηκε η Ριέλα. «Αλλά ποιο είναι το πρόβλημα;»

«Σίγουρα, ξέρεις τι λέγεται για την Άρρα, Ριέλα!» αποκρίθηκε η Σούλτριθ.

«Ότι είναι... εε... μπλεγμένη σε πολλά παράξενα πράγματα;»

«Ναι,» τόνισε η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ. «Θα ήθελες να την έχεις Βασίλισσα;»

Η Ριέλα ανασήκωσε τους ώμους. «Τι να σου πω;...»

«Εγώ, πάντως, δε θα ήθελα να την έχω νύφη,» είπε η Σούλτριθ.

«Γιατί δε μιλάς στον Νόβμορ, σχετικά μ' αυτό το θέμα;» πρότεινε η Ριέλα.

«Δε θα μ' ακούσει –μόνο σ' ό,τι αφορά τη 'μαγεία' μ' ακούει.»

«Να του μιλήσω εγώ, τότε;» προθυμοποιήθηκε η φίλη της.

«Όχι· κάνε μονάχα αυτό που σου ζήτησα,» απάντησε η Σούλτριθ.

«Εντάξει,» συμφώνησε η Ριέλα. «Τα ξαναλέμε σύντομα.» Και έφυγε απ' την καμπίνα της.

Ήταν βράδυ, έτσι η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ έβγαλε τη ρόμπα της και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Είδε ένα παράξενο όνειρο, που ήταν βέβαιη πως δεν το είχαν στείλει τα Πνεύματα, γιατί αποτελείτο από ασυνάρτητα πράγματα, τα οποία, δίχως αμφιβολία, προέρχονταν από το υποσυνείδητό της και μόνο.

Το επόμενο μεσημέρι, η Ριέλα ήρθε, πάλι, στην καμπίνα της. Η Σούλτριθ είχε μόλις τελειώσει το μεσημεριανό της, και πρότεινε

στην κοπέλα: «Πάμε μια βόλτα στην ακτή; και μου τα λες περπατώντας.»

«Εντάξει.»

Βγήκαν στο κατάστρωμα του *Ξίφους του Κάρνεβολθ* και κατέβηκαν στην ακροθαλασσιά, μέσω μιας σκοινένιας σκάλας. Ο άνεμος έπαιρνε τις κάπες τους, και οι δυο γυναίκες τις κρατούσαν κοντά τους, καθώς βάδιζαν, με προσοχή, πάνω στα βράχια. Στα βόρεια μπορούσαν ν'ατενίσουν ένα δάσος, που ο Άρχοντας του νησιού τούς είχε ζητήσει να μην πλησιάσουν, λόγω του ότι υπήρχαν επικίνδυνα έλη εκεί.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Σούλτριθ τη Ριέλα.

«Δύο άνθρωποι είναι ζωντανοί από την οικογένειά της,» είπε εκείνη: «ο πατέρας της και ο μεγάλος της αδελφός.»

«Η μητέρα της ήταν, ούτως ή άλλως, νεκρή, σωστά;» Η Ριέλα κατένευσε. «Και, εκτός από αυτόν τον αδελφό, ο οποίος ονομάζεται...»

«Τόθγκορ.»

«...είχε ακόμα μια αδελφή, μικρότερη από κείνη...»

«Ναι· η οποία λεγόταν Βέρσλα. Μου είπαν ότι την πλάκωσε το ταβάνι, στο δωμάτιό της.»

«Μάλιστα. Τι ξέρεις γι'αυτούς, Ριέλα;»

«Προσωπικά, λίγο τους γνωρίζω· σε μερικές δεξιώσεις μόνο τους έχω δει. Αλλά, γενικά, δεν ακούγεται νάχουν τη φήμη της Άρρα. Ούτε, βέβαια, και καμια πολύ καλή φήμη έχουν, ως ευγενική οικογένεια, μα ούτε και καμια τόσο κακή. Ελπίζω να καταλαβαίνεις τι εννοώ...»

Η Σούλτριθ ένευσε καταφατικά, και κάθισε σ'έναν βράχο, ατενίζοντας τον αραγμένο στόλο του αδελφού της.

Η Ριέλα κάθισε πλάι της. «Τώρα, που τα έμαθες αυτά, τι σκοπεύεις να κάνεις;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω,» ξεφύσησε η Σούλτριθ.

«Γιατί δεν του μιλάς;»

«Τι να του πω; Αφού, σου εξήγησα, δε θα μ'ακούσει!»

Η Ριέλα έσφιξε τα χείλη. «Αν θέλεις, του μιλάω εγώ, Σούλτριθ...» προθυμοποιήθηκε, γι'άλλη μια φορά. «Δεν μου είναι άγνωστος ο Νόβμορ.»

«Μίλησέ του,» συμφώνησε η Πριγκίπισσα, «αλλά μην αναφέρεις καθόλου τ'όνομά μου.»

«Δε σκόπευα,» αποκρίθηκε, ειλικρινά, η Ριέλα.

** ** *

Οι δίδυμοι ήλιοι του Άρμπεναρκ βασίλευαν, και ο Καπετάν Όντβιν, τελειώνοντας μια κουβέντα με μερικούς ανθρώπους του πληρώματός του, βάδισε ως την πλώρη του *Καβαλάρη των Κυμάτων*, για να καθίσει εκεί, ήρεμα, καθώς ο άνεμος έκανε την αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι του να κυματίζει.

Η Σούλτριθ τον κοιτούσε απ'το κατάστρωμα του *Ξίφους του Κάρνεβολθ*, στεκόμενη πλάι στο μπροστινό κατάρτι της βασιλικής γαλέρας κι ακουμπώντας το με το χέρι της. Ήταν πολύ γοητευτικός άντρας, και πολύ σοφός, είχε συμπεράνει η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ απ'όσα είχε ακούσει απ'τα χείλη του. Άφησε τη θέση της κοντά στο κατάρτι και βάδισε ως την άκρη της κουβέρτας του πλοίου, για να πηδήσει στο διπλανό καράβι, τον *Καβαλάρη των Κυμάτων*, και να πάει στην πλώρη.

«Καλησπέρα, Καπετάνιε,» είπε.

«Καλησπέρα, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο Όντβιν. «Παρατηρώ πως έχετε να μου κάνετε μια ερώτηση...»

Η Σούλτριθ μειδίασε, συγκρατημένα. «Πού το ξέρετε; Μπορεί να ήρθα, απλά, για να πω 'καλησπέρα'.»

«Βλέπω την έκφραση στο πρόσωπό σας, Πριγκίπισσά μου. Δε θα είχατε αυτή την έκφραση, αν ερχόσασταν, απλά, για να μου πείτε 'καλησπέρα'.»

«Η αλήθεια είναι πως, ναι, έχω μια ερώτηση να σας κάνω, Καπετάνιε,» παραδέχτηκε η Σούλτριθ, και κάθισε αντίκρυ του.

«Ελεύθερα.»

«Πώς βλέπετε τον αδελφό μου;»

«Τον αδελφό σας; Τον Βασιληά;»

Η Σούλτριθ κατένευσε, σιωπηρά. Τα μάτια της κοιτούσαν προσεκτικά το πρόσωπο του Όντβιν, πράγμα που εκείνος πρέπει να είχε παρατηρήσει, γιατί κρατούσε την όψη του εσκεμμένα ουδέτερη.

«Γιατί ρωτάτε εμένα, Υψηλοτάτη; Γιατί όχι έναν απ'τους βασιλικούς σας συμβούλους; Έναν ευγενή;»

«Ίσως ήδη νάχω ρωτήσει κάποιους απ'αυτούς, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. «Αλλά θα ήθελα και τη δική σας άποψη – την άποψη ενός απλού ανθρώπου.»

Ο Όντβιν γέλασε, όχι προσβλητικά. «Με θεωρείτε ‘απλό άνθρωπο’, Πριγκίπισσά μου;»

Η Σούλτριθ χαμογέλασε, πάλι συγκρατημένα. «‘Απλό άνθρωπο’ με την έννοια ότι δεν κατέχεται κάποιο τίτλο, Καπετάνιε· δεν είστε απ'τους... προνομιούχους, αν θέλετε.»

Τώρα, ήταν η σειρά του Όντβιν να χαμογελάσει. «Θα σας πω την άποψή μου για τον αδελφό σας, Υψηλοτάτη...» Φάνηκε σκεπτικός. «Κατ'αρχήν, ως πολιτικό δεν μπορώ να τον κρίνω, για δύο λόγους: ο ένας είναι ότι ο... Βασιληάς μόλις έγινε Βασιληάς, και ο άλλος ότι εγώ είμαι άσχετος από πολιτική.

»Σαν Καπετάνιο –γιατί Καπετάνιος του στόλου μας δεν είναι, επί του παρόντος;–, τον κρίνω ως αρκετά καλό.» Σήκωσε τους ώμους του. «Κι εγώ στη θέση του το ίδιο θα έκανα, Πριγκίπισσά μου: θα συγκέντρωνα όλους τους επιζώντες του Βασιλείου μου και, ύστερα, θα κατευθυνόμουν σε ένα μέρος ασφαλές...»

«Αυτή είναι η ειλικρινής σας άποψη, Καπετάνιε;» ρώτησε η Σούλτριθ. «Μη φοβάστε να μου πείτε οτιδήποτε.»

«Δε φοβάμαι,» τη διαβεβαίωσε ο Όντβιν. «ούτε σας κρύβω κάτι.»

Η Σούλτριθ τον πίστευε. Αλλά τα σχόλιά του για τον Νόβμορ δεν τη βοηθούσαν και πολύ... ή, μήπως, τη βοηθούσαν; Μπορεί ο αδελφός της, όντως, να ήταν καλός Βασιληάς κι εκείνη υπερβολική; Όμως κι αυτή η έκδηλη αδιαφορία που έδειχνε... *Ίσως τούτο να οφείλεται στη θλίψη του, για το θάνατο των γονιών μας και του Ρέημμαρ*, είπε στον εαυτό της. Όλοι οι άνθρωποι δεν αντιδρούν το ίδιο· ο Νόβμορ ποτέ δεν περίμενε να γίνει Βασιληάς και να καθίσει στον Πέτρινο Θρόνο.

Ωστόσο την Άρρα δε μπορούσε, σε καμία περίπτωση, να τη χωνέψει –και δε μπορούσε να την αφήσει να γίνει Βασίλισσα του Κάρνεβολθ. Και μόνο η φήμη της έφτανε! Η Σούλτριθ περίμενε, αγωνιωδώς, τι θα της έλεγε η Ριέλα, αφότου είχε μιλήσει με τον αδελφό της.

«Να σας βάλω κάτι να πιείτε, Πριγκίπισσά μου;» ρώτησε ο Όντβιν, παρατηρώντας πως ήταν πολύ ώρα σιωπηλή.

«Σας ευχαριστώ, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ, «αλλά θα προτιμούσα να πάω για ύπνο. Είμαι κουρασμένη.»

«Καληνύχτα, τότε,» είπε ο Όντβιν.

«Καληνύχτα, Καπετάνιε.» Η Πριγκίπισσα σηκώθηκε στα μποτοφορεμένα της πόδια και πήγε στο *Ξίφος του Κάρνεβολθ* και στην καμπίνα της.

Γδύθηκε και χώθηκε κάτω απ'τα ζεστά σκεπάσματα του κρεβατιού της. Σε λίγο, είδε μια αστραπή να φωτίζει τον ουρανό, έξω απ'το φινιστρίνι· μια δυνατή βροντή την ακολούθησε, και άρχισε να βρέχει.

** ** *

Μέχρι το επόμενο απόγευμα, η βροχή είχε πάψει, και τότε ήταν που η Ριέλα επισκέφτηκε, πάλι, την Σούλτριθ στην καμπίνα της. Η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ άνοιξε αμέσως μόλις άκουσε χτύπους

στην πόρτα. Άφησε την κόρη του Τέρκος να μπει και να καθίσει σε μια καρέκλα, και τη ρώτησε:

«Τι συζητήσατε; Τι έμαθες;»

«Συζητήσαμε για διάφορα θέματα, Σούλτριθ· μέσα σ' αυτά ήταν και η Άρρα. Κι απ' ό,τι συμπέρανα, ο Νόβμορ δε σκοπεύει να την παντρευτεί –τουλάχιστον, σ' εμένα δεν ανέφερε κάτι τέτοιο... Ξέρεις, δε μπορούσα να ρωτήσω ευθέως· θα κινδύνευα να φανώ αγενής ή κουτσομπόλα.»

«Καταλαβαίνω,» είπε η Σούλτριθ. «Δηλαδή, πιστεύεις ότι θα έπρεπε να πάψω ν' ανησυχώ; *Σίγουρα*, ο Νόβμορ δεν θέλει να κάνει την Άρρα Βασίλισσά του;»

Η Ριέλα φάνηκε να βρίσκεται σε δύσκολη θέση. «Για *σίγουρα* δεν ξέρω, πάντως δεν είναι και το πρώτο πράγμα στο μυαλό του... έτσι νομίζω...» πρόσθεσε, επιφυλακτικά.

«Όμως τίποτα δε βγάζει απ' το δικό μου μυαλό ότι η Άρρα επιθυμεί να γίνει Βασίλισσα,» τόνισε η Σούλτριθ. «Εσύ τι λες;»

«Σου είπα, είναι πολύ πιθανό να θέλει κάτι τέτοιο. Αλλά οποιαδήποτε γυναίκα δε θα το ήθελε;»

«Ναι, μα η Άρρα δεν πρέπει να γίνει Βασίλισσα! Δε νομίζω να μπορεί ν' ανταποκριθεί στα καθήκοντά της· ούτε νομίζω πως είναι η Βασίλισσα που τώρα, σ' ετούτη τη δύσκολη περίοδο, ζητούν οι Καρνεβολθιανοί.»

«Δεν ξέρω, Σούλτριθ...» είπε η Ριέλα.

Σε λίγο, έφυγε, και η Πριγκίπισσα έμεινε μόνη, σκεπτόμενη τι μπορούσε να κάνει για ν' απομακρύνει την Άρρα απ' τον Νόβμορ. Αλλά: *Είναι τούτο σωστό;* συλλογίστηκε. *Αν ο αδελφός μου τη συμπαθεί;... Όχι! υπάρχουν τόσες γυναίκες γι' αυτόν –άλλωστε, πάντα τον περιστοίχιζαν πολλές, παρότι δεν ήταν ο Πρίγκιπας-Διάδοχος.* Κι έτσι, μια άλλη σκέψη ήρθε στο νου της Σούλτριθ: *Αλήθεια, τώρα, γιατί μόνο η Άρρα είναι κοντά του;* Σίγουρα, είχαν σωθεί αρκετοί ευγενείς από την καταστροφή του Κάρνεβολθ, και ανάμεσά τους θα

ήταν κι ορισμένες από τις αρχόντισσες που συμπαθούσαν τον Νόβμορ...

Η Σούλτριθ σηκώθηκε όρθια, κάνοντας βόλτες μέσα στην καμπίνα της. *Κάτι δεν πηγαίνει καλά...* Και υπήρχε ένας τρόπος να πάρει μερικές πληροφορίες για την Άρρα· ένας τρόπος που περιλάμβανε την επίκληση των Πνευμάτων, τα οποία δεν έμοιαζαν εδώ και τόσο αφηνιασμένα, γιατί η Πριγκίπισσα και οι υπόλοιποι δεν βρίσκονταν, πλέον, στη Νότια Γη, παρά στο Βασίλειο του Ωκεανού, που είχε δικό του Κέντρο Σταθερότητας.

Ο τρόπος τον οποίο αναλογιζόταν η Σούλτριθ ήταν να εισβάλει στα όνειρα της Άρρα. Εκεί μπορούσε κανείς να μάθει πολλά από το υποσυνείδητο του ανθρώπου. Ωστόσο, υπήρχαν περιορισμοί –το «θύμα» έπρεπε να βρίσκεται σχετικά κοντά, και να το γνωρίζεις– και κίνδυνοι, επίσης –μπορούσες να χάσεις την ψυχή σου, μέσα στους ονειρότοπους, αν ήσουν απρόσεκτος.

Η Σούλτριθ είχε επιχειρήσει τούτο το κόλπο δύο φορές παλιότερα, όταν προσπαθούσε να το μάθει από ένα μυστικιστικό βιβλίο: Τη μία φορά είχε εισβάλει στα όνειρα του Ρήνμαρ, δοκιμαστικά· την άλλη στα όνειρα ενός νεαρού ευγενή που φιλοξενούσαν εκείνη την περίοδο στο παλάτι, και ο οποίος ορκιζόταν πως την αγαπούσε απεριόριστα –τελικά, μόνο τον τίτλο και τα χρήματα σκεφτόταν.

Στην τελευταία περίπτωση, λίγο έλειψε να χάσει την ψυχή της.

Να το επιχειρήσω, πάλι; αναρωτιόταν.

Αντιλαμβανόταν πως δεν ήξερε καλά αυτή τη συγκεκριμένη τεχνική, όμως αν έτσι μπορούσε να μάθει τι ήθελε η Άρρα, τι πραγματικά σχεδίαζε...;

Η Σούλτριθ κάθισε στο κρεβάτι και έβγαλε τις μπότες της. Έβγαλε και το φόρεμά της και τράβηξε ένα μενταγιόν απ'το μεσοφύρι της. Ήταν ασημένιο, και έμοιαζε με νόμισμα· στη μια του όψη είχε λαξευμένο το Άστρο του Κάρνεβολθ, στην άλλη έναν στριφτό ρούνο. Αποτελούσε ισχυρό κέντρο για μεγάλες Πνευματικές Συγκεντρώσεις, και η Πριγκίπισσα το είχε βρει σ'ένα σκοτεινό μέρος

της αγοράς της Χρέκνοχ. Ήλπιζε να την βοηθούσε να εισβάλει στα όνειρα της Άρρα. Το έριξε, ξανά, μέσα στο μεσοφύρι της και φόρεσε το νυχτικό της.

Δεν ήταν ακόμα βράδυ, αλλά πλησίαζε, και η Σούλτριθ μισοξάπλωσε στο κρεβάτι, σταυρώνοντας τους πήχεις μπροστά της. Περίμενε, κοιτώντας το σκοτάδι, σιγά-σιγά, να αυξάνεται, έξω απ'το φινιστρίνι της καμπίνας της. Σηκώθηκε και άναψε μια λάμπα, για να έχει φως. Ύστερα, σκέφτηκε να προσπαθήσει ν'ανιχνεύσει την Άρρα, με τις πνευματικές της αισθήσεις, να μάθει πού βρισκόταν.

Έκλεισε τα μάτια και έβαλε τα χέρια στους κροτάφους της. *Άρρα... Βρείτε μου την Άρρα*, κέλευσε τα Πνεύματα· και εντόπισε την Αρχόντισσα: Είχε, πάλι, επισκεφτεί την καμπίνα του αδελφού της –η αύρα της ήταν τρομαχτική, σκοτεινή αλλά επιδεικτική, ψυχρή αλλά γεμάτη πάθος, απειλητική αλλά προκλητική. Παράξενη γυναίκα.

Η Σούλτριθ άνοιξε, ξανά, τα μάτια της, και περίμενε...

Το σκοτάδι έπεσε.

Η Πριγκίπισσα χασμουρήθηκε. Ας έριχνε άλλη μια «ματιά» στην Άρρα. Έκλεισε, γι'ακόμα μια φορά, τα βλέφαρα κι επικαλέστηκε τα Πνεύματα. Οι ψυχικές της αισθήσεις λειτούργησαν, και εντόπισε την Αρχόντισσα στην καμπίνα του Νόβμορ, όπως πριν.

Δε θα φύγει ποτέ;... Η σκοπεύει να κοιμηθεί εκεί; Το τελευταίο εξόργιζε αφάνταστα την Σούλτριθ.

Τώρα, πάντως, δεν αισθανόταν την Άρρα να κοιμάται.

Περίμενε...

Δεν είχε και τίποτα να διαβάσει, εδώ πέρα. Κανένα μυστικιστικό της βιβλίο δεν πρόλαβε να σώσει από την καταστροφή του Κάρνεβολθ.

Η ώρα κύλησε.

Η Σούλτριθ επιχείρησε, ξανά, να βρει την Άρρα. Την εντόπισε στο δωμάτιο του Νόβμορ, αλλά, τώρα, η Αρχόντισσα κοιμόταν.

Για να δούμε, λοιπόν, τι πραγματικά αναζητάς, συλλογίστηκε η Πριγκίπισσα, και έπεσε, ανάσκελα, για ύπνο, βγάζοντας το φυλαχτό απ' το μεσοφόρι της και βαστώντας το, σφικτά, στη γροθιά της.

Τα χείλη της μουρμούριζαν τη μαγγανεία που θα τη μετέφερε στα όνειρα κάποιου άλλου –που ο άλλος, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ήταν η Άρρα, την εικόνα της οποίας η Σούλτριθ κρατούσε γερά στο μυαλό της. Δεν ήταν καθόλου εύκολο εγχείρημα να προσπαθείς να κοιμηθείς, ενώ έκανες όλ' αυτά *συγχρόνως*. Όμως η Πριγκίπισσα του Κάρνεβολθ δεν είχε, συνήθως, προβλήματα αυτοσυγκέντρωσης, όπως ορισμένοι άλλοι Ελεγκτές Πνευμάτων.

Γρήγορα, βυθίστηκε στα όνειρα της Άρρα.

Αρχικά, βρέθηκε σ' ένα δάσος σκέψεων και ψιθύρων. Τα φύλλα των δέντρων θρόιζαν, μουρμουρίζοντας:

...δικός μου...

...τι μεγάλη καταστροφή...

...πλοία...

...το πiónι μου...

Η Σούλτριθ προσπαθούσε να «πιάσει» κάποια ολοκληρωμένη σκέψη, μα δε μπορούσε.

...Νόβμορ...

...Πνεύματα...

...τρελαμένοι...

...δηλητήριο...

...ωραία γεύση...

Η Πριγκίπισσα αυτοσυγκεντρώθηκε, και–

–βρέθηκε, αναπάντεχα, κλεισμένη σ' ένα υπόγειο κελί!

Ήταν γεμάτο αραχνοϊστούς και έντομα, και στο βάθος του φαινόταν φως, μια καγκελόπορτα, και μια σκιερή φιγούρα πίσω απ' αυτήν –μια γυναικεία σκιερή φιγούρα.

Η Σούλτριθ πλησίασε, με γρήγορα βήματα, και αντίκρισε την Άρρα, πρόσωπο με πρόσωπο.

Τα μαύρα μάτια της Αρχόντισσας στένεψαν. «*Υψηλοτάτη,*» είπε, και η φωνή της ακούστηκε από παντού τριγύρω. «*Ζητάς κάτι στο κάστρο μου; Θα μπορούσα να σε βοηθήσω;*»

Η Σούλτριθ την κοιτούσε χάσκοντας. «Δεν καταλαβαίνω...» μουρμούρισε, κάτω απ' την ανάσα της. Δε μπορεί να είχε κάνει τόσο μεγάλο λάθος, ώστε η Άρρα όχι μόνο να είχε αντιληφθεί ότι εισέβαλε στο όνειρό της, μα να την είχε παγιδέψει κιόλας! «Ελέγχεις τα Πνεύματα!...» συμπέρανε.

«*Χα-χα-χα-χα-χα!...*» γέλασε η Αρχόντισσα. «*Όχι, Υψηλοτάτη – όμως ελέγχω τον εαυτό μου. Εσύ νομίζεις πως ελέγχεις τον δικό σου εαυτό, τώρα;*»

«Πώς το έκανες τούτο;» απαίτησε η Σούλτριθ. «Πώς με παγίδεψες εδώ;»

«*Επαγγελματικό μυστικό, Υψηλοτάτη· δε μπορώ να σ' το αποκαλύψω, φοβάμαι,*» αποκρίθηκε η Άρρα, ενώ η φωνή της ακόμα ακουγόταν από παντού τριγύρω. «*Αλλά δεν απάντησες στην ερώτησή μου. Τι ζητάς εδώ;*»

Η Σούλτριθ προσπάθησε να φύγει απ' το όνειρο της Αρχόντισσας, μα δε μπορούσε· το κελί γύρω της έμοιαζε να την κρατά πραγματικά φυλακισμένη.

«*Δεν είναι αγένεια να μπαίνεις στο κάστρο κάποιου δίχως την άδειά του, Υψηλοτάτη – και δίχως να είσαι πρόθυμη να του πεις τι ζητάς μέσα σ' αυτό;*»

«Ποιες είναι οι προθέσεις σου με τον Νόβμορ;» ρώτησε, ευθέως, η Σούλτριθ, που δεν καταλάβαινε πώς ήταν δυνατόν η Άρρα να την κρατά εδώ – και, μάλιστα, χωρίς να χρησιμοποιεί τα Πνεύματα, όπως υποστήριζε!

«*Με τον Νόβμορ;*» Η Αρχόντισσα γέλασε. «*Υψηλοτάτη, είναι πολύ όμορφος ο αδελφός σου, τρυφερός, γλυκομίλητος, ευγενικός...*»

«Ποιες είναι οι προθέσεις σου μαζί του;» επέμεινε στην ερώτησή της η Σούλτριθ.

«*Οι προθέσεις μου; Απολαμβάνουμε ο ένας την παρέα του άλλου.*»

Η Πριγκίπισσα είχε την εντύπωση πως η Αρχόντισσα προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο, για κάποιο λόγο... «Απάντησέ μου ευθέως!» πρόσταξε.

«Χα-χα-χα-χα-χα!...» γέλασε η Άρρα. «Υψηλοτάτη, δεν είσαι ‘Υψηλοτάτη’ εδώ –εγώ είμαι η Κυρά του κάστρου μου, σωστά; Εσύ είσαι... εισβολέας.»

Η Σούλτριθ προσπάθησε, πάλι, να φύγει· προσπάθησε να σπάσει το ψυχικό πλέγμα που την κρατούσε φυλακισμένη στο υπόγειο κελί των ονείρων της Αρχόντισσας.

«Ελευθέρωσέ με!» κραύγαζε, νιώθοντας αγανακτισμένη και τρομαγμένη. Πώς ήταν δυνατόν η Άρρα να είχε τέτοιες δυνάμεις;

«Χα-χα-χα-χα... Πριγκίπισσα, ποιο είναι το πρόβλημά σου, τελικά; Ότι εγώ κοιμάμαι πλάι στον όμορφο και ζεστό αδελφό σου, ενώ το δικό σου κρεβάτι είναι άδειο; Με ζηλεύεις;»

Η Σούλτριθ έκλεισε τα μάτια της και έσφιξε τα δόντια, πασχίζοντας να ξεφύγει από το ψυχικό κελί της Άρρα.

«Θέλεις κάποιον στο κρεβάτι σου, Πριγκίπισσα;»

Η Σούλτριθ αισθάνθηκε ένα άγγιγμα, και ξύπνησε, απότομα, λουσμένη στον ιδρώτα. Πλάι της καθόταν η Άρρα, τυλιγμένη σε μαύρη κάπα και με κουκούλα στο κεφάλι. Το χέρι της έσφιγγε την κοιλιά της Πριγκίπισσας του Κάρνεβολθ, κι εκείνη ένιωθε τα δάχτυλα της Αρχόντισσας να την παραλύουν.

«Τι... τι κάνεις εδώ; Πώς-πώς μπήκες;» ψέλλισε.

«Υπάρχουν πολλοί απλοί άνθρωποι στο πλοίο και λίγοι φύλακες, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε η Άρρα. «Ποιος να με σταματήσει;» Τώρα, η Σούλτριθ καταλάβαινε γιατί η Αρχόντισσα προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο: ερχόταν εδώ. Όμως πώς μπορούσε, συγχρόνως, να την κρατά φυλακισμένη στα όνειρα και να βαδίζει;

«Δεν έχεις τίποτα να πεις, Πριγκίπισσα; Στην αρχή, μου φάνηκες να ξεχειλίζει από ερωτήσεις...» Η Άρρα μειδίασε, μοχθηρά.

Η μελαχρινή γυναίκα ακόμα δεν είχε πάρει το χέρι της απ'την κοιλιά της Σούλτριθ, παραλύοντάς την. «Άφησέ με,» ζήτησε η τελευταία, ελπίζοντας ο τόνος της να μην ήταν πολύ ικετευτικός.

Η Άρρα γέλασε. «Όχι, Πριγκίπισσα· γιατί, αν σ'αφήσω, θα χρησιμοποιήσεις τις καταραμένες σου δυνάμεις επάνω μου –και, όπως σου είπα, εγώ δεν ελέγχω τα Πνεύματα, αλλά πολύ καλά τον εαυτό μου...»

«Τι θέλεις από μένα;» είπε η Σούλτριθ.

Η Άρρα γέλασε, ξανά. «Αυτό θα έπρεπε να το ρωτάω εγώ, Πριγκίπισσα. *Εσύ* εισέβαλες στα *δικά μου* όνειρα, σωστά;»

«Επιθυμούσα μόνο να μάθω τις προθέσεις σου, σχετικά με τον Νόβμορ,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ.

Η Άρρα μειδίασε στραβά. «Άλλη φορά να κοιτάς τη δουλειά σου, Υψηλοτάτη –και μόνο,» τόνισε. «Και να θυμάσαι πως, αν το ήθελα, τώρα θα ήσουν νεκρή. Δες...» Έκανε μια σχεδόν αδιόρατη κίνηση με τα δάχτυλά της, επάνω στην κοιλιά της Σούλτριθ, και εκείνη αισθάνθηκε τρομερό πόνο να την διαπερνά –συγκεκριμένα, ο πόνος ήταν τέτοιος που δε μπορούσε ούτε να ουρλιάξει. Μόνο άνοιξε το στόμα της, και τα γαλανά της μάτια γούρλωσαν, ενώ η ανάσα της κόπηκε, για λίγο.

Η Άρρα πήρε το χέρι της απ'την κοιλιά της Πριγκίπισσας και βάδισε ως την πόρτα της καμπίνας. «Να κοιτάς τη δουλειά σου, Υψηλοτάτη,» επανέλαβε, και έφυγε.

Η Σούλτριθ, μπορώντας, τώρα, ν'ανασάνει, γύρισε στο πλάι, κλαίγοντας. Δε θυμόταν ποτέ να είχε νιώσει τόσο φοβισμένη. Ούτε οι ορδές του Γελωτοποιού δεν την τρόμαζαν σε τέτοιο βαθμό.

Η Άρρα την τρομοκρατούσε.

** ** *

Σηκώθηκε με την αυγή· κι απ'ό,τι υπολόγιζε δεν πρέπει να είχε κοιμηθεί πάνω από μισή ώρα. Δε *μπορούσε* να κοιμηθεί. Όσο

θυμόταν το άγγιγμα της Άρρα επάνω της, ένα σύγκρουτο τη διαπερνούσε, και το δέρμα της μυρμήγκιαζε.

Τι ήταν αυτή η γυναίκα; *Επικίνδυνη*, της έλεγε το υποσυνείδητό της. *Μείνε μακριά της*. Όμως η Σούλτριθ δε μπορούσε ν' αφήσει τον Νόβμορ στα νύχια τούτης της δαιμόνισσας· έπρεπε να τον βοηθήσει. Γιατί μόνο κακό ήταν δυνατόν να είχε η Άρρα κατά νου.

Τι να έκανε, όμως; Να μιλούσε στον αδελφό της ανοιχτά; Θα την πίστευε, άραγε; Είχε απομακρυνθεί απ' αυτόν, τελευταία... Ανάθεμα! Ούτε η Ριέλα δεν ήξερε άμα θα την πίστευε. Η όλη κατάσταση ήταν πολύ αλλόκοτη.

Η Σούλτριθ στάθηκε μπροστά στο φινιστρίνι, αναλογιζόμενη πώς έπρεπε να δράσει, καθώς οι πρώτες αχτίνες του Λούντρινχ ξεπρόβαλαν από την Ανατολή.

Στράφηκε, πάλι, στο εσωτερικό της καμπίνας της, και φόρεσε ένα μπλε φόρεμα και μπότες. Έριξε μια μαύρη κάπα στους ώμους της και βγήκε στο κατάστρωμα του *Ξίφους του Κάρνεβολθ*, αντικρίζοντας παντού τριγύρω κοιμισμένους ανθρώπους. Πήδησε στην κουβέρτα του *Καβαλάρη των Κυμάτων*, ο οποίος ήταν αραγμένος πλάι από την βασιλική γαλέρα. Βάδισε ως την γέφυρα, και χτύπησε την πόρτα, δύο φορές.

«Ποιος είναι;» ρώτησε μια αντρική φωνή από μέσα.

«Εγώ, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. «Θα μπορούσα να σας μιλήσω;»

Ύστερα από λίγο, η πόρτα άνοιξε, και ο Όντβιν παρουσιάστηκε, ντυμένος μ' ένα φαρδύ παντελόνι κι ένα ξεκούμπωτο πουκάμισο ριγμένο επάνω του· τα μαλλιά του ήταν λυτά.

«Συγγνώμη που σας ξυπνάω τέτοια ώρα, Καπετάνιε...» άρχισε η Σούλτριθ.

«Δεν τίθεται θέμα,» είπε εκείνος. «Ούτως ή άλλως, είχα αργήσει να σηκωθώ –συνήθως, σηκώνομαι πρωί.» Παραμέρισε απ' την πόρτα. «Περάστε, Υψηλοτάτη.»

Η Σούλτριθ μπήκε στην καμπίνα.

«Παρακαλώ, καθίστε όπου θέλετε.»

Η Πριγκίπισσα κάθισε πίσω απ' το γραφείο, ακούγοντας την ξύλινη πολυθρόνα να τρίζει, μέσα στην σιγαλιά του πρωινού.

Ο Όντβιν έκλεισε την πόρτα και πήρε θέση αντίκρυ της, σε μια καρέκλα. «Τι σας απασχολεί;»

«Μπορεί να με περάσετε για τρελή, Καπετάνιε...» είπε, διστακτικά, η Σούλτριθ. «Αλλά δεν έχω σε ποιον άλλο ν' απευθυνθώ, αυτή τη στιγμή... Νομίζω πως είστε ο μόνος που ίσως να με πιστέψει.»

Ο Όντβιν περίμενε να συνεχίσει, και η Πριγκίπισσα τού μίλησε για την Άρρα.

«Πιστεύετε πως είμαι τρελή, τώρα, σωστά;»

«Σας έχω γνωρίσει αρκετά καλά, Υψηλοτάτη, για να ξέρω πως δεν είστε τρελή,» αποκρίθηκε ο Καπετάνιος του *Καβαλάρη των Κυμάτων*.

«Τότε, ποια είναι η άποψή σας για την Άρρα;» ρώτησε η Σούλτριθ.

«Έχετε ακούσει για τους παράξενους μάγους του Νότου, Πριγκιπέσα μου;» είπε ο Όντβιν.

«Ο Γελωτοποιός λέγανε πως είχε διδαχτεί τη μαύρη του μαγεία σε χώρες νότια της Ζερ-Μογκλ... και, πράγματι, δεν ήταν κάτι που είχε σχέση με την επίκληση των Πνευμάτων. Τουλάχιστον, εγώ δε μπορούσα να καταλάβω τι ήταν αυτά που έκανε...»

»Θέλετε να πείτε, Καπετάνιε, πως η Άρρα γνωρίζει τη μαγεία του Γελωτοποιού;»

«Είναι πολύ πιθανό, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο Όντβιν, «αν και τον Γελωτοποιό, προσωπικά, ποτέ μου δεν τον έχω δει –και ούτε πιστεύω, πια, να τον δω...»

Η Σούλτριθ ένευσε. «Πρέπει να χάθηκε στην Μεγάλη Καταστροφή. Όμως, δυστυχώς, δε συνέβη το ίδιο και με την Άρρα...»

«Είστε σίγουρη, Υψηλοτάτη, πως η Άρρα είναι εχθρός σας;» ρώτησε ο Όντβιν. «Η ίδια είπατε πως δε σας σκότωσε, ενώ μπορούσε...»

«Ναι...» παραδέχτηκε η Σούλτριθ, διστακτικά. «Αλλά δε μπορώ να την αφήσω να γίνει Βασίλισσα.»

«Γιατί;»

«Δεν τη θεωρώ κατάλληλη.»

«Κάποτε, σας ρώτησα αν εμπιστεύεστε τον αδελφό σας, Πριγκίπισσά μου... Δε μου μοιάζει, τελικά, να τον εμπιστεύεστε,» είπε ο Όντβιν.

«Δεν είναι αυτό,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. «Σας εξήγησα, Καπετάνιε, ότι ο ίδιος δεν εμπιστεύεται τον εαυτό του, και δεν παίρνει σοβαρά τη θέση του. Μάλιστα, έχει προτείνει, πολλές φορές, να παραιτηθεί, παραχωρώντας μου τον Πέτρινο Θρόνο.»

«Κι εσείς πώς το βλέπετε τούτο;» ρώτησε ο Όντβιν.

«Δεν είναι η δική μου σειρά να κυβερνήσω,» τόνισε η Σούλτριθ. «Αλλά θα τον βοηθήσω, όπως μπορώ.»

»Τώρα, πείτε μου, Καπετάνιε, τι θα με συμβουλευάτε να κάνω με την Άρρα; Αν πάω στον αδελφό μου να του μιλήσω γι' αυτήν, αμφιβάλλω άμα θα με πιστέψει. Μπορώ να τη σκοτώσω, με τα Πνεύματα, αν θέλω, –τουλάχιστον, έτσι νομίζω– μα διστάζω να το πράξω δίχως καλή αιτιολογία. Όλη της η οικογένεια θα μου εναντιωθεί –και στον Νόβμορ. Και, μάλλον, κι άλλοι ευγενείς θα ξεσηκωθούν...»

«Επομένως, εγώ θα σας πρότεινα να περιμένετε, Πριγκίπισσά μου,» είπε ο Όντβιν –«να περιμένετε και να παρακολουθείτε... και μόνο βρίσκοντας την κατάλληλη ευκαιρία να δράσετε. Γιατί είναι προτιμότερο να είσαι επιφυλακτικός με ανθρώπους που δε γνωρίζεις –και ειδικά μ' όσους κατέχουν παράξενες δυνάμεις. Προσωπικά, αποφεύγω τέτοιους μαύρους μάγους, Υψηλοτάτη.»

«Δεν είναι... ‘μάγισσα’,» αποκρίθηκε η Σούλτριθ. «Η, μάλλον, δεν είναι Ελέγκτρια Πνευμάτων. Είναι κάτι που δεν το ξέρω –όπως ο Γελωτοποιός. Και, ναι, τελικά, ίσως ‘μάγισσα’ να είναι ο σωστός όρος για να την χαρακτηρίσει κανείς,» άλλαξε γνώμη η Πριγκίπισσα.

«Πάντως, έχετε δίκιο, Καπετάνιε,» συμφώνησε με τον Όντβιν: «θα περιμένω, και θα την αφήσω εκείνη να κάνει την πρώτη κίνηση. Έτσι, θα την παγιδέψω.»

Ο καστανός άντρας ένευσε καταφατικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο Μια καινούργια ζωή;

Σας λέγω αλήθεια, σύντροφοι! Δεν ξέρω τι έχει συμβεί, μα πλοία, πάλι, χάνονται στα δυτικά νερά του Ωκεανού. Το εμπορικό του Καπετάν Όρβελθ λέγεται πως έχει εξαφανιστεί, καθώς κι ένα πλοίο που έφερνε στρατό στα φρούρια του Ζάμπνηλ. Το πρώτο το μάθαμε από φήμες· το τελευταίο από στρατιώτες που ήρθαν εδώ, από το Ζάμπνηλ, ζητώντας να μάθουν τι είχε συμβεί. Εμείς τους πληροφορήσαμε πως το πλεούμενο πέρασε, μα αυτή, βέβαια, ήτανε η τελευταία φορά που το είδαμε. Συνεπώς, συμπεράναμε ότι χάθηκε...»

Ο Κάλ'μλιρβ, η Νάρντα, κι ο Γκόρ'θλαμπ άκουγαν τον γέρο-ναυτικό προσεκτικά, καθισμένοι σ'ένα τραπεζάκι μιας ταβέρνας που ονομαζόταν «Οι Τρεις Καπεταναίοι». Ο συνομιλητής τους είχε πλούσια άσπρα γένια, και τον λέγανε Τανμέδιο.

«Ο μάγος είχε πει ότι η απειλή είχε τελειώσει, να πούμε...» φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια ο Κάλ'μλιρβ, παραξενεμένος μ'αυτά που άκουγε.

Ο Τανμέδιος συνοφρυώθηκε. «Ποιος μάγος, Καπ'τάνιε;»

«Ένας γνωστός μας,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ.

«Απ'αυτούς που λέγουν το μέλλον, σύντροφε;» ρώτησε ο Τανμέδιος. «Χα!» έκανε. «Όλοι τους ψεύτες είναι –μην τους

πιστεύεις. Και μας τα ίδια μας είπανε, μα η απειλή δεν έχει περάσει. Και καλύτερα ν' αποφεύγετε, όσο το δυνατόν περισσότερο, τα δυτικά νερά, άμα θέτε τη ζωή σας.»

«Ούτως ή άλλως, κατευθυνόμαστε στη Θέρληχ, κοπέλι μου,» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

«Σωστά, σωστά,» συμφώνησε ο Τανμέδιος· «μου το αναφέρατε πριν λίγο, αλλ' αυτό το ρημάδι, το μυαλό μου, ξεχνά κάπου-κάπου.

»Όμως, δε μου λέτε, μεταξύ μας τώρα, αλήθεια καταστράφηκε όλη η Νότια Γη; Μπας και κοροϊδεύετε τον κόσμο, ρε μπαγαπόντηδές μου;»

«Είναι αλήθεια,» τόνισε η Νάρντα, και ήπια μια μεγάλη γουλιά απ' τη μπίρα της.

«Γιατί να σας πιστέψω, κοπελιά;» έθεσε το ερώτημα ο Τανμέδιος.

«Μη μας πιστεύεις!» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Πήγαινε να ρίξεις μια ματιά στην Γκόνμορχ, να δεις αν είν' εκεί, να 'ούμε! Ή στην Ζάρντβακ, ή στην Σόνμολ.»

«Καλά, καλά, σας πιστεύω...» αποκρίθηκε ο γέρο-Τανμέδιος, πίνοντας κρασί. «Πάντως, δεν καταλαβαίνω πως συνέβη τούτο...»

«Σου είπα, σύντροφε, οι Μαγκραθμέλιοι το έκαναν.»

«Μα, γιατί;»

«Ποιος ξέρει γιατί, σύντροφε,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Είναι δαίμονες, όχι άνθρωποι σαν εσένα και μένα –κάνουν παράξενα πράγματα.» Ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου* δεν είχε διάθεση να μπλέξει σε καμια ανάλυση τού τι ακριβώς ήταν ο Μάργκανθελ, γιατί ούτε ο ίδιος, καλά-καλά, δεν το κατανοούσε.

Ο Τανμέδιος δεν φάνηκε απόλυτα πεπεισμένος από τα λόγια του Κάλ'μλιρβ. Άλλαξε θέμα: «Και πότε θα φύγετε απο δώ;»

«Αύριο, με την αυγή,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Ήδη έχουμε χάσει αρκετό χρόνο με τις κακοκαιρίες.»

«Δηλαδή, μονάχα για το βράδυ σταματήσατε, σύντροφε,» συμπέρανε ο Τανμέδιος.

«Ναι.» Ο Κάλ'μλιρβ έγνεψε καταφατικά.

Ύστερα, στράφηκε προς το λιμάνι της Ράβμικ, το οποίο ήταν γεμάτο με τα Ζιρκεφιανά πλοία –μια ολόκληρη πλωτή πόλη, όπως είχε, πολλές φορές, παρατηρήσει ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα. «Πού στη Μάγκραθμελ είν’ο Κράε’ελν;» αναρωτήθηκε. «Τον βλέπετε πουθενά, σύντροφοι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Νάρντα, κοιτώντας.

Και ο Γκόρ’θλαμπ έγνεψε αρνητικά, με το κεφάλι. «Μάλλον, θα έχει τελειώσει τη δουλειά του, Κάλ’μλιρβ.»

«Του είχα ζητήσει να έρθει να μου το πει, όταν θα τελείωνε, παλικάρι μου!» αποκρίθηκε ο φίλος του.

Ο Γκόρ’θλαμπ μειδίασε, σκεπτόμενος πως ο Κάλ’μλιρβ είχε πάρει πολύ σοβαρά τη θέση του ως «Οδηγός των Ζιρκεφιανών». Συγκεκριμένα, έμοιαζε να το απολαμβάνει. «Θέλεις να πάω να τον βρω;» ρώτησε.

«Άμα έχεις την καλοσύνη, κοπέλι μου.»

Ο ξυρισμένος στο κεφάλι ναυτικός σηκώθηκε απ’την καρέκλα του και βγήκε απ’τους *Τρεις Καπεταναίους*, δυσκολευόμενος να περάσει ανάμεσα απ’τα γεμάτα τραπέζια. Όταν ήταν έξω, άκουσε ένα κρώξιμο. Άπλωσε το μυώδες του χέρι και ο Ανώνυμος γαντζώθηκε στον πήχη του, κατεβαίνοντας απ’τον νυχτερινό ουρανό. Αντίθετα με τον Κάλ’μλιρβ, ο Γκόρ’θλαμπ θεωρούσε γούρι τον πρασινοκίτρινο παπαγάλο.

Έριξε μια ματιά στις αποβάθρες, αλλά δεν βρήκε τον Κράε’ελν. Προχώρησε λίγο παραπέρα, περνώντας δίπλα από σκηνές, ή από ανθρώπους τυλιγμένους σε κουβέρτες ή κάπες, και, τελικά, το βλέμμα του πήρε τον Καπετάνιο της *Μαύρης Αστραπής* να μιλά με έναν άλλο άντρα.

Πλησίασε, και παρατήρησε ότι ο άγνωστος ήταν ένας τύπος μετρίου αναστήματος, αρκετά γεροδεμένος, με καράφλα και μαύρα γένια. Φορούσε λευκό πουκάμισο και φαρδύ, μαύρο παντελόνι.

«Καλώς, Καπετάνιε,» έλεγε στον Κράε’ελν. «Θα τα έχετε αύριο.»

Εκείνος κατένευσε, και ο άντρας έφυγε.

«Για τις προμήθειες;» ρώτησε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Ναι,» απάντησε ο Κράε'ελν. «Τι θα ήθελες;»

«Ο Κάλ'μλιρβ ανησύχησε, που δεν είχες φανεί.»

«Δε βρήκα αμέσως κάποιον πρόθυμο να μας προμηθεύσει όλους με φαγητό,» εξήγησε ο Καπετάνιος της *Μαύρης Αστραπής*. «Ο κύριος Νίθναρ, όμως, θα επικοινωνήσει και μ'άλλους προμηθευτές, και αύριο θα έχουμε ό,τι θέλουμε. Επομένως, γύρνα στον Κάλ'μλιρβ και πες του ότι όλα είν'εντάξει.»

«Δε θάρχεις για κάνα ποτό;» ρώτησε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Πού είστε;»

«Στους *Τρεις Καπεταναίους*.»

«Σίγουρα έχει θέση εκεί πέρα;»

«Στο δικό μας τραπέζι έχει.»

«Πήγαινε κι έρχομαι σε λίγο.»

Ο Γκόρ'θλαμπ επέστρεψε στην ταβέρνα, ενώ ο Κράε'ελν κατευθύνθηκε προς την *Μαύρη Αστραπή*.

«Τι έγινε, παλικάρι μου;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ, όταν είδε το σύντροφό του να μπαίνει.

Ο ξυρισμένος ναυτικός κάθισε δίπλα του. «Όλα εντάξει. Αύριο, θα έχουμε τις προμήθειες.»

«Με την αυγή;» θέλησε να μάθει ο Κάλ'μλιρβ.

Ο Γκόρ'θλαμπ ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν ξέρω· υποθέτω...»

«Δε μ'αρέσει να περιμένω...» είπε ο Κάλ'μλιρβ, καπνίζοντας, νευρικά, την πίπα του.

«Πού πήγε ο Τανμέδιος;» ρώτησε ο Γκόρ'θλαμπ, παρατηρώντας πως ο γέρο-ναυτικός έλειπε.

Ο Κάλ'μλιρβ έδειξε, με το τσιμπούκι του. «Εκεί.»

Ο Γκόρ'θλαμπ κοίταξε, και είδε τον Τανμέδιο να παίζει *Τρικυμία* με μερικούς Ζιρκεφιανούς, γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι. «Ελπίζω να είναι τυχερός,» σχολίασε. Οι Ζιρκεφιανοί είχαν τη φήμη ότι ήταν καλοί στην *Τρικυμία*.

«Βρε κοπέλι μου, πότε θα το καταλάβετε, να πούμε; *Δεν παίζει ρόλο η τύχη.* Το πώς κουνάς το ζάρι παίζει ρόλο,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ.

Η Νάρντα μειδίασε. «Μας κοροϊδεύεις, γατούλη μου; Και πώς πρέπει να κουνάς το ζάρι, δηλαδή;»

Ο Κάλ'μλιρβ ξεφύσησε, βγάζοντας καπνό απ'τα χείλη. «Τι να σου πω, ρε κούκλα; Δε λέγεται αυτό –το νιώθεις.»

Η Νάρντα δεν τον πίστευε.

Σε λίγο, ο Κράε'ελν ήρθε να τους κάνει παρέα.

«Πού είναι η Φαρία'ανμιν;» τον ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Στο πλοίο. Ήθελε να κοιμηθεί.»

Καλά, τα πιστεύει αυτά τα παραμύθια που του αραδιάζει; αναρωτήθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Κρίμα, που δε θα μας τιμήσει με την παρουσία της.»

«Πάντα καυστικός,» μειδίασε ο Κράε'ελν, παραγγέλλοντας μια μπίρα από τη σερβιτόρα.

«Πάντα τι;» μόρφασε ο Κάλ'μλιρβ.

«Πάντα κάνεις σχόλια, εννοώ,» εξήγησε ο Κράε'ελν.

«Είναι η φύση μου, σύντροφε,» ανασήκωσε τους ώμους ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου*, φουμάροντας.

Και είναι ενοχλητική φύση, πολλές φορές, συλλογίστηκε ο Γκόρ'θλαμπ, μα δεν είπε τίποτα, γιατί, ως συνήθως, φοβόταν το στόμα του φίλου του.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Κράε'ελν. «Άκουσα και κάτι λίγα για τη Βασίλισσα Αάνθα, σύντροφοι...»

«Πες μας,» τον παρότρυνε η Νάρντα.

«Λένε πως είχε κάποιο χρέος να ξεπληρώσει στον Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν, γιατί πήγε στο Βασίλειό του. Πήρε και τέσσερις δρόμωνες μαζί της, γεμάτους με Ωκεάνιους πολεμιστές.»

«Γιατί;» συνοφρυώθηκε ο Κάλ'μλιρβ. Συνήθως, μεγάλες μεταφορές πολεμιστών προμήνυαν πόλεμο.

«Άκουσα ότι οι Βόρειοι Μαγκραθμέλιοι έχουν εισβάλει στο Σαραόλν,» είπε ο Κράε'ελν.

«Και η Βασίλισσα του Ωκεανού πήγε εκεί για να βοηθήσει τους Σαραολνιανούς;»

«Μάλλον. Λόγω της χάρης που χρωστούσε στο Βασιλιά τους.»

Ο Κάλ'μιλριβ ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα του, αναστενάζοντας. «Δεν πιστεύω να μπλέξουμε πουθενά χειρότερα, σύντροφοι...»

«Χειρότερα απ'την καταστροφή της Νότιας Γης;» έκανε η Νάρντα. «Γίνεται;»

«Τα πάντα γίνονται, γλύκα,» μουρμούρισε ο Κάλ'μιλριβ, δαγκώνοντας την πίπα του.

«Δεν υπάρχει, όμως, κανένα άλλο μέρος για να πάμε, εκτός από την Θέρληχ. Έτσι;» είπε ο Κράε'ελν.

Ο Κάλ'μιλριβ ένευσε. «Έτσι, σύντροφε.» Ύστερα, στράφηκε στον Γκόρ'θλαμπ, που τσίριζε τον Ανώνυμο σπόρια απ'τη χούφτα του. «Και σ'τόλεγα γω, ρε κοπέλι μου: τι το θες το γκαντεμοπούλι μαζί σου; Έπρεπε να τόχαμε πνίξει από καιρό, μα τα Πέντε Κύματα! Πες μου, έχει ξημερώσει μία καλή μέρα από τότε που τ'απαντήσαμε;»

Ο ξυρισμένος στο κεφάλι ναυτικός χάιδεψε τη ράχη του πρασινοκίτρινου παπαγάλου, χωρίς να μιλήσει.

Η Νάρντα και ο Κράε'ελν γελούσαν.

«Καλάααα...» έκανε ο Κάλ'μιλριβ. «Θα δείτε που, στο τέλος, θα τρέχουμε και δε θα προφταίνουμε.»

Ο Κράε'ελν έβγαλε μια τράπουλα απ'την τσέπη του παντελονιού του. «Ένα χαρτάκι, σύντροφε;»

«Με το γκαντεμοπούλι, πάλι, δίπλα μου;» αποκρίθηκε ο Κάλ'μιλριβ. «Όχι, ξέχνα το, σύντροφε.»

«Όπως αγαπάς.» Ο Καπετάνιος της *Μαύρης Αστραπής* έβαλε, ξανά, την τράπουλα στην τσέπη του παντελονιού του.

«Δε μου λες, αύριο την αυγή θα έρθουν οι προμήθειες, ή αργότερα;» ρώτησε ο Κάλ'μιλριβ.

«Δε μου διευκρίνισε ο προμηθευτής,» απάντησε ο Κράε'ελν.
«Πάντως, αύριο θα τις έχουμε.»

«Σχεδιάζα να φύγουμε με την αυγή.»

«Κι αν φύγουμε λίγο αργότερα, τι έγινε;»

«Τίποτα...» ανασήκωσε τους ώμους ο Κάλ'μλιρβ.

«Η αλήθεια είναι πως, μάλλον, δε θα τα έχουν έτοιμα ως την αυγή,» είπε ο Κράε'ελν. «Είμαστε πολλοί, φίλε μου, και δεν είχαμε όλοι εφοδιασμένα τα πλοία μας για τόσο κόσμο. Ή, μάλλον, σχεδόν κανένας –εκτός από σένα– δεν είχε το πλοίο του εφοδιασμένο για τόσο κόσμο.

»Γιατί δε μας είχες ειδοποιήσει νωρίτερα ότι θα συνέβαιναν τούτα;»

«Γιατί δεν ήμουν σίγουρος,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ. «Εξάλλου, άμα σας τάλεγα τότες, θα μ'αποκαλούσατε τρελό, κοπέλι μου, σωστά;»

Ο Κράε'ελν ένευσε. «Η αλήθεια, αλήθεια...»

«Κι εγώ, προσωπικά, πίστευα ότι η Βασίλισσα Ταρμαρία θα σταματούσε τον Μάργκανθελ,» είπε η Νάρντα, τελειώνοντας την μπίρα της.

«Δυστυχώς, δεν τα κατάφερε,» πρόσθεσε ο Κάλ'μλιρβ.

** ** *

«Πού είν'αυτός ο μπαγαπόντης;» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ στον Κράε'ελν. «Ρε, μπας και σε κορόιδεψε, για να σου πάρει τα χρυσά κουλούρια;»

«Όχι, γιατί η συμφωνία είναι να του δώσω τα χρυσά κουλούρια, *αφότου* φέρει τις προμήθειες.»

Ο Οδηγός των Ζιρκεφιανών και ο Καπετάνιος της *Μαύρης Αστραπής* στέκονταν στο κατάστρωμα του *Νότιου Ανέμου*, περιμένοντας, ενώ ο Λούντρινχ ξεπρόβαλε απ'την Ανατολή, λούζοντας το Γκένχεκ και την Ράβμικ με το χρυσαφένιο φως του.

«Κάλ'μλιρβ!» φώναξε ο Τρέτβερ από την πλώρη του *Ερπετού*. «Δε μας έλεγες πως θα έρχονταν τα εφόδια την αυγή;»

«Ίσως ν'αργήσουν λίγο,» απάντησε εκείνος. «Υπομονή, παλικάρι μου.»

Ο Τρέτβερ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, ατενίζοντας την Ράβμικ· μια μπλε κάπα ανέμιζε πάνω απ'τους ώμους του.

«Τι κρύο είν'αυτό, εδώ πέρα,» σχολίασε η Ρενά'ερα, πλησιάζοντας τον Κάλ'μλιρβ και τον Κράε'ελν, μαζί με την Νάρντα.

«Και πού να δεις άμα πάμε πιο βόρεια, κοπελιά,» αποκρίθηκε ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου*. «Εμείς, οι Ζιρκεφιανοί, δεν είμαστε συνηθισμένοι σε τέτοια, μα φοβάμαι πως θα χρειαστεί να συνηθίσουμε.»

«Περίφημα...» μουρμούρισε η Ρενά'ερα, τρίβοντας τους βραχίονές της.

Ξαφνικά, αισθάνθηκε κάποιον να την σπρώχνει. Ίσα που πρόλαβε ν'απλώσει το δεξί της χέρι και να πιαστεί απ'τα ξάρτια του πλοίου, για να μην πέσει στο κρύο νερό του λιμανιού.

«Καλημέρα, Ρενά'ερα,» χαιρέτησε ο Γκάρμον.

«Ποιος άλλος;» αναποδογύρισε τα μάτια η πυρόξανθη Ζιρκεφιανή, η οποία ακόμα δεν είχε βρει τρόπο να εκδικηθεί τ'αδέλφια της, για την τελευταία φορά, που την είχαν κλείσει μέσα στο κρεβάτι της καμπίνας του Κάλ'μλιρβ.

«Πότε φεύγουμε, Οδηγέ;» ρώτησε ο Γκάρμον τον Καπετάνιο του *Νότιου Ανέμου*, αγνοώντας παντελώς το σχόλιο της αδελφής του.

«Μόλις μας φέρουνε τις προμήθειες, κοπέλι μου,» απάντησε εκείνος.

«Και πότε θα είν'αυτό;»

«Σύντομα, ελπίζω,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Αλλιώς θα ξέρω ποιον να βρίσω...» Στράφηκε στον Κράε'ελν.

«Μη με κοιτάς με τέτοιο το βλέμμα, Κάλ'μλιρβ!» διαμαρτυρήθηκε εκείνος. «Εγώ ζήτησα τις προμήθειες όπως είχαμε συμφωνήσει.»

«Ναι, αλλ'άμα δεν έρθουνε, τι να το κάνω εγώ αυτό, σύντροφε;» έθεσε το ερώτημα ο Καπετάνιος του *Νότιου Ανέμου*.

«Σου είπα –*μάλλον, δεν θα έρθουν με την αυγή*. Τώρα, μη με σκοτίζεις, μα τα Πέντε Κύματα!» Ο Κράε'ελν τού γύρισε την πλάτη και κατέβηκε απ'το πλοίο, πηγαίνοντας στην *Μαύρη Αστραπή*.

«Ηρέμησε, γλύκα,» είπε η Νάρντα στον Κάλ'μλιρβ. «Γιατί τέτοια ανησυχία για μερικές προμήθειες; Στο κάτω-κάτω, άμα δεν έρθει αυτός με τον οποίο μίλησε ο Κράε'ελν, θα βρούμε άλλον...»

Ο Καπετάνιος ακούμπησε το χέρι στους ώμους της. «Ναι, σωστά,» συμφώνησε. «Απλά, αισθάνομαι κάπως παράξενα, τώρα τελευταία... Είμαι ο Οδηγός όλων τούτων των ξιπασμένων λιμανόγατων, και δεν πρέπει να τα θαλασσώσω.»

«Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα μαζί σου, Κάλ'μλιρβ,» τον διαβεβαίωσε η Ρενά'ερα· και ο αδελφός της κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

«Χαίρομαι που τ'ακούω τούτο, γλύκα,» είπε ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα. «Πάω να κάτσω στην πλώρη, μέχρι να έρθουν αυτές οι προμήθειες.» Και βάδισε προς τα κει.

Η Νάρντα τον ακολούθησε· η Ρενά'ερα και ο Γκάρμον όχι.

Η πυρόξανθη Ζιρκεφιανή σκεφτόταν πώς μπορούσε να εκμεταλλευτεί το χρόνο, για να εκδικηθεί τ'αδέλφια της. Το ότι την είχαν ρίξει στο λιμάνι, στο νησί Όδνεκ, τους το είχε συγχωρήσει – εξάλλου, μετά τους είχε ρίξει κι εκείνη–, μα το κλείδωμα μέσα στο κρεβάτι της καμπίνας του Κάλ'μλιρβ δε μπορούσε να το ξεχάσει. Πέρασε απ'το νου της να τους κλείσει στο αμπάρι του πλοίου, όμως εκεί ήδη βρίσκονταν πολλοί Ζιρκεφιανοί, οπότε δε θα έπιανε... Έπρεπε να βρει κάτι άλλο.

«Τι σκέφτεσαι, αδελφή;» τη ρώτησε ο Γκάρμον.

«Τη μητέρα,» είπε ψέματα εκείνη. «Δεν είναι τραγικό που δε θα την ξαναδούμε;»

«Είναι,» συμφώνησε ο Γκάρμον, μορφάζοντας θλιμμένα.

Τώρα, η Ρενά'ερα ήθελε να τον αγκαλιάσει, και τον αγκάλιασε, ακουμπώντας το πρόσωπό της στον ώμο του. «Ίσως και να σώθηκαν,» του ψιθύρισε. «Ίσως να μην είδα καλά.»

«Άσε τις σάχλες με μένα,» είπε ο Γκάρμον.

Η Ρενά'ερα τον άφησε απ'την αγκαλιά της, μειδιώντας. Ύστερα, πήγε και κάθισε πάνω σε μια κουλούρα σκοινί, κοιτώντας τον.

«Γιατί με κοιτάς έτσι;» ρώτησε ο αδελφός της.

«Πού είναι ο Κό'ντβαρ,» είπε η Ρενά'ερα, δίχως να του απαντήσει.

«Νομίζω πως πήγε να δει την Τέλα, η οποία είναι καλύτερα, αν και, απ'ό,τι άκουσα, ο θεραπευτής της δεν το περίμενε.»

«Καλά νέα αυτά.»

Ο Γκάρμον ένευσε καταφατικά. «Ξέρεις κανέναν από την Θέρληχ;» θέλησε να μάθει.

«Γιατί ρωτάς;»

«Γιατί δεν έχω ιδέα τι θα κάνουμε σε μια άγνωστη πόλη.»

Η Ρενά'ερα τυλίχτηκε καλύτερα στην κάπα της, γιατί ο άνεμος είχε αρχίσει να φυσά πιο δυνατά. «Ούτε εγώ, Γκάρμον. Αλλά ας περιμένουμε, πρώτα, να φτάσουμε εκεί.»

Το ένα χέρι του αδελφού της πιάστηκε απ'τα ξάρτια. «Να πάρει, Ρενά'ερα! Δε μ'αρέσει να ζω από την ελεημοσύνη κανενός!»

«Ελπίζω να μη χρειαστεί κάτι τέτοιο,» αποκρίθηκε εκείνη.

** ** *

Κατά το μεσημέρι, τα εφόδια ήρθαν, φορτωμένα σε αμάξια και ζώα. Ο Κρά'ελν κατέβηκε από την *Μαύρη Αστραπή*, για να μιλήσει στον κύριο Νίθναρ, ενώ ο Κάλ'μλιρβ παρακολουθούσε από την πλώρη του *Νότιου Ανέμου*, τρώγοντας μαζί με την Νάρντα. Απορούσε με το πόσες ήταν οι προμήθειες· δεν περίμενε να ήταν τόσες πολλές. Σίγουρα, θα χρειαζόταν ώρα, μέχρι να τις φορτώσουν στα πλοία.

«Τελικά, θ'αργήσουμε, γλύκα, θέλουμε δε θέλουμε,» συμπέρανε.

«Έτσι δείχνει,» συμφώνησε η Νάρντα, βάζοντας μια ελιά στο στόμα της.

Ο Κράε'ελν ανέλαβε να διευθύνει όλη την διαδικασία του φορτώματος, ενώ οι διάφοροι καπεταναίοι πρόσταζαν να γίνει χώρος στα αμπάρια των караβιών τους, για να χωρέσουν οι προμήθειες.

Ως το λιόγερμα, είχαν τελειώσει.

«Όλα εντάξει, σύντροφε;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ τον Καπετάνιο της *Μαύρης Αστραπής*.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, απ'την πρύμνη του σκάφους του, όπου στεκόταν μαζί με την Φαρία'ανμιν. «Μπορούμε να ξεκινήσουμε.»

«Σηκώστε τις άγκυρες!» πρόσταξε ο Κάλ'μλιρβ τους ανθρώπους του πληρώματός του, ενώ οι επιβάτες είχαν ήδη ανεβεί στα καταστρώματα των πλοίων.

Γι'άλλη μια φορά, τα υπόλοιπα καράβια έκαναν χώρο για τον *Νότιο Άνεμο*, ώστε να προπορευτεί, και να τον ακολουθήσουν με τα πανιά φουσκωμένα.

Η Ρενά'ερα καθόταν στα ξύλινα κάγκελα της πρύμνης, και αναρωτιόταν πώς να ήταν αυτή η νέα πατρίδα που τους περίμενε. Είχε ακούσει πολλά για την Θέρληχ –πολλά και καλά: ότι ήταν η ομορφότερη πόλη του Άρμπεναρκ, ότι υπήρχε δικαιοσύνη και ασφάλεια, ότι το εμπόριο ευδοκιμούσε περισσότερο απ'ό,τι στην Γκόνμορχ, ότι εκεί μπορούσε κανείς ν'απαντήσει ανθρώπους και απ'τη Βόρεια και απ'τη Νότια Γη, ότι υπήρχαν ευκαιρίες για όλους.

Παραταύτα, η Ρενά'ερα δεν ήξερε αν εκείνη και τ'αδέλφια της –και όλοι οι Ζιρκεφιανοί– θα μπορούσαν να προσαρμοστούν σε μια τέτοιου είδους ζωή, αφού είχαν μάθει να ζουν τόσο διαφορετικά...